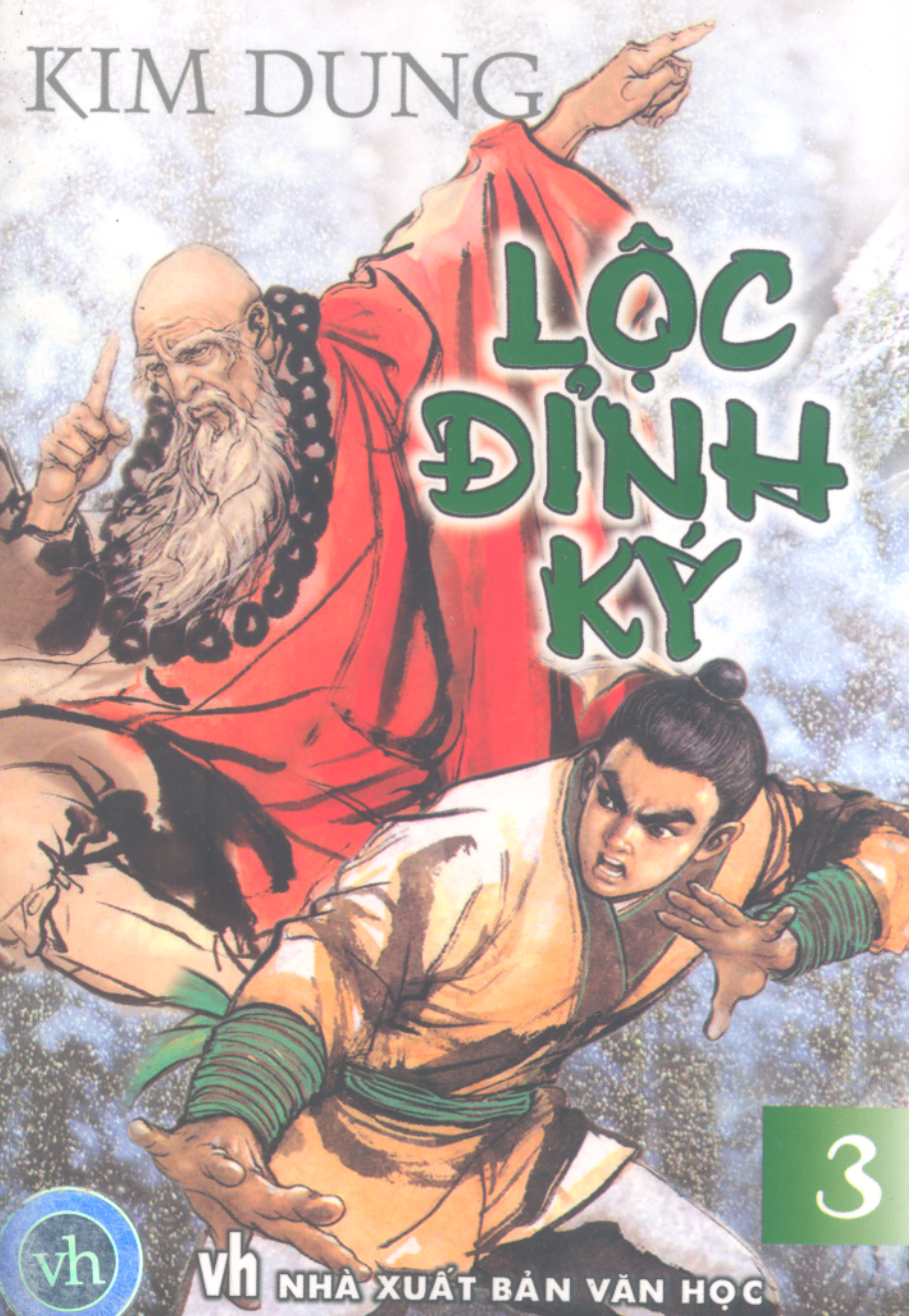

KIM DUNG

LỘC
ĐÌNH
KỶ

3

VH

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Lộc Đỉnh ký

Tập 3

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Lộ Đỉnh ký

Tập 3

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 11

*Viện con xuân ấm ngời ngời bóng
Áo nhẹ đêm sâu ngát ngát hương*

Tiểu quận chúa cười khanh khách, hất chân ra bước xuống giường, cười nói “Huyệt đạo của ta đã sớm giải khai rồi, đợi người lâu quá, tại sao đến bây giờ người mới về?”. Vì Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi “Ai giải khai huyệt đạo cho người?”. Tiểu quận chúa nói “Huyệt đạo bị điểm sau sáu bảy giờ không cần giải cũng tự nhiên thông suốt. Ta đỡ người lên giường xong là đi được rồi”. Vì Tiểu Bảo phát hoảng, kêu lên “Không được đâu, không được đâu! Vết thương trên mặt người còn chưa lành. Còn phải bôi thuốc cho người, thì mới trợn vện”. Tiểu quận chúa cười hì hì một tiếng, nói “Người rất xấu xa, quen lừa dối người ta. Người chạm khắc lên mặt ta lúc nào? Làm ta lo sợ suốt nửa ngày”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Tại sao người biết?”. Tiểu quận chúa nói “Ta đã soi gương ở đầu giường, trên mặt không có gì cả”.

Vi Tiểu Bảo thấy mặt nàng trắng bóng mịn màng, lớp bột đậu, mặt đường đã rửa sạch, vô cùng hồi hận “Sao mình hấp tấp như thế, cũng chưa nhìn mặt thị trước đã, nếu thấy thị rửa mặt rồi, thì nói thế nào cũng không mắc vào tay thị”. Liền nói “Người thoa linh đan diệu dược của ta, tự nhiên là đẹp rồi. Nếu không tại sao ta lại phải vội vàng đi mua trân châu cho người? Ta đi khắp các cửa hiệu bán trân châu trong thành Bắc Kinh mới mua được cho người hai chuỗi trân châu đẹp. Ta còn mua cho người một cặp đồ chơi rất dễ coi”.

Tiểu quận chúa vội nói “Đồ chơi gì vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Người giải huyết cho ta, ta sẽ lấy cho người”. Tiểu quận chúa nói “Được”. Đang định đưa tay giải khai huyết đạo cho y, chợt thấy mắt y lảo liên không ngớt, tâm niệm nhất động, cười nói “Suýt nữa lại mắc lừa người rồi. Giải khai huyết đạo cho người, người lại không cho ta đi”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Không đâu, không đâu. Đại trượng phu một lời nói ra, ngựa ấy khó đuổi”. Tiểu quận chúa nói “Tứ mã nan truy! Cái gì mà ngựa ấy khó đuổi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con ngựa ấy còn chạy nhanh hơn ngựa tứ, ngựa nào cũng không đuổi kịp, ngựa tứ dĩ nhiên càng không đuổi kịp”.

Tiểu quận chúa không biết “Ngựa ấy” là ngựa gì, nửa tin nửa ngờ nói “Ngựa ấy khó đuổi là ta nghe thấy lần đầu đấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy người cứ nghe theo cho ngoan. Món đồ chơi này rất đẹp, một trống một mái”. Tiểu quận chúa hỏi “Là thỏ trắng nhỏ phải không?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không phải, hay hơn thỏ trắng nhỏ nhiều”. Tiểu quận chúa hỏi “Là cá vàng phải không?”. Vi Tiểu Bảo càng lắc đầu nói “Cá vàng thì có gì hay? Cái này so với cá

vàng còn hay hơn gấp trăm lần”. Tiểu quận chúa lại đoán thêm vài món đồ chơi nữa nhưng đều không đúng, bèn nói “Mau lấy ra xem, rốt lại là cái gì vậy?”.

Vì Tiểu Bảo muốn dụ nàng giải khai huyết đạo, nói “Người giải khai huyết đạo cho ta, ta sẽ lấy ra cho người xem lập tức”. Tiểu quận chúa lắc đầu nói “Không được. Ta phải đi lập tức, ca ca không thấy ta nhất định sẽ rất sốt ruột”. Vì Tiểu Bảo nói “Huyết đạo của người đã sớm giải khai rồi, sao không đi ngay, lại muốn đợi ta trở về?”. Tiểu quận chúa nói “Người có lòng tốt mua trân châu cho ta, ta cũng nên cảm ơn người, từ biệt người. Im lặng bỏ đi không nói tiếng nào, không phải là quá có lỗi với người ta sao?”.

Vì Tiểu Bảo trong bụng cười thầm “Té ra con dĩ con này là một ả ngốc, người trong Mộc vương phủ đầu gỗ óc gỗ, quả nhiên không họ nào ngu hơn họ này”. Bèn nói “Ta lo người ở đây một mình sợ sệt, liều mạng chạy ra phố, chỉ muốn mua được trân châu cho sớm, nhưng vào hết cửa hiệu này tới cửa hiệu khác đều không có loại vừa ý, trong lòng cuống lên, ngã lộn nhào liên tiếp mấy vòng”. Tiểu quận chúa kêu khẽ một tiếng “Ồi chao, ngã có đau không?”. Vì Tiểu Bảo mặt mày nhăn nhó nói “Ngã một cái vừa kéo đập ngực xuống một viên gạch lớn, đau tới mức chết đi sống lại”. Tiểu quận chúa nói “Bây giờ còn đau không?”. Vì Tiểu Bảo rên hừ hừ nói “Đập cái ấy thương thế không nhẹ, càng lúc càng đau”. Người... người... người... điếm vào huyết đạo của ta, ta... ta... ta một hơi thở cũng hít... hít... hít không được, ta... ta...”, càng nói thanh âm càng yếu dần, đột nhiên hai mắt trợn ngược chỉ còn nhìn thấy tròn trắng, lại như ngất đi, ké đó nín hơi không thở nữa.

Tiểu quận chúa đưa tay vào dưới mũi y, quả nhiên không thấy thở nữa, giật nảy mình “A” một tiếng, toàn thân run lên, lập cập nói “Tại sao ngươi lại chết?”. Vì Tiểu Bảo nói đứt đoạn “Ngươi... điểm lắm... điểm lắm vào huyệt đạo của ta... điểm vào tử... tử huyệt... của... của ta rồi”.

Tiểu quận chúa vội nói “Không phải đâu, không phải đâu. Sư phụ dạy điểm huyệt, quyết không lầm được. Rõ ràng ta điểm vào hai huyệt Linh khư và Bộ lang của ngươi, cả huyệt Thiên trì nữa”. Vì Tiểu Bảo nói “Ngươi... ngươi vội vội vàng vàng, điểm... điểm lắm rồi. Ôi chao, ta toàn thân khí huyết sôi lên, kinh mạch đảo chuyển, thiên hạ đại loạn, tẩu... tẩu hỏa nhập... nhập...”. Tiểu quận chúa nói “Tẩu hỏa nhập ma à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng rồi, tẩu hỏa nhập ma. Trời ơi, sao ngươi lại hồ đồ như thế chứ? Công phu điểm huyệt chưa luyện đến nơi đến chốn, mà lại điểm bừa điểm bãi vào người ta à? Ngươi điểm không phải vào huyệt Linh khư Bộ lang gì gì mà là vào tử huyệt, mười phần chắc chắn có tới tám chín phần là tử huyệt rồi!”. Y không biết tên huyệt đạo, nếu không thì đã sớm xô ra vài cái tên tử huyệt.

Tiểu quận chúa còn nhỏ tuổi, tự nhiên công phu chưa thể luyện đến nơi đến chốn, công phu điểm huyệt vốn lại khó khăn phức tạp, trên thân thể người ta có mấy trăm đại huyệt, cách nhau chỉ vài phân, lúc vội vội vàng vàng điểm lắm cũng là chuyện thường xảy ra, nhưng nàng được thầy giỏi chỉ dạy, điểm ba cái ấy nhận huyệt rất chuẩn, tuy thủ kinh không đủ song vị trí huyệt đạo không hề sai chạy, nhưng vừa học đã dừng ngay, rốt lại cũng không mấy tự tin, Vì Tiểu Bảo lại mặt mày sầu

khổ, đóng kịch rất giống, nên nàng tưởng mình đã điễm
lầm vào tử huyết thật, vội nói “Chẳng lẽ... chẳng lẽ ta
điễm vào huyết Đản trung sao?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, đúng là huyết Đản trung.
Người cũng không cần khó xử, người... người... không
phải là cố ý, sau khi ta chết, quyết không trách người.
Diêm... Diêm La vương mà hỏi, ta quyết không nói là
người điễm vào tử huyết của ta... Ta sẽ nói vì ta không
cẩn thận, đầu ngón tay điễm vào người một cái, là tự
điễm huyết mà chết”.

Tiểu quận chúa nghe y ưng thuận giấu giếm cho
mình trước mặt Diêm La vương, vừa cảm kích vừa khó
xử, vội nói “Mau... Mau giải khai huyết đạo sẽ nói, có
khi còn cứu được”. Rồi đưa tay vỗ vào trước ngực và
dưới nách y. Kinh lực điễm huyết của nàng không mạnh,
chỉ vỗ vài cái, Vi Tiểu Bảo đã có thể cử động. Y rên rĩ
mấy tiếng, nói “Ờ, đã điễm vào tử huyết, có cứu cũng
không được!”. Tiểu quận chúa vội nói “Có khi cứu được
đấy. Ta không cẩn thận điễm lầm huyết đạo, thật... thật
là có lỗi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta biết ngươi là người tốt. Sau khi
ta chết, ở cõi âm sẽ phù hộ ngươi, từ sáng đến tối, hồn ta
cứ theo sát ngươi”.

Tiểu quận chúa kêu khẽ một tiếng, hỏi “Hồn ma của
ngươi cứ theo sát ta sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi đừng
sợ, hồn ma của ta không hại ngươi đâu. Có điều có một
quy củ, là ai giết mình, hồn mình cứ theo người ấy”.

Tiểu quận chúa càng nghĩ càng sợ, nói “Nhưng ta
không cố ý giết chết ngươi mà”.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, hỏi “Tiểu cô nương, người tên gì?”. Tiểu quận chúa lùi lại một bước, nói “Người hỏi để làm gì?”. Trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, lại nói “Người muốn tố cáo ta dưới âm ty phải không? Ta không nói với người đâu”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Ta không tố cáo người”. Tiểu quận chúa nói “Vậy người hỏi tên ta làm gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta biết tên người, thì ở âm ty để phù hộ người. Dưới âm ty ma quỷ bạn bè rất đông, ta bảo mọi người đồng tâm hiệp lực cùng phù hộ người, bất kể người đi tới đâu, cũng có mấy ngàn mấy vạn hồn ma theo người”.

Tiểu quận chúa sợ quá kêu lên một tiếng, vội nói “Không, không cần đâu! Đừng đi theo ta!”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì chỉ một mình hồn ma của ta đi theo người có được không?”. Tiểu quận chúa ngần ngừ một lúc, nói “Người... nếu người không dọa ta, vậy thì... vậy thì không hề gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Đương nhiên là ta không dọa người. Ban ngày người ngồi thì hồn ma của ta sẽ đuổi ruồi cho người, ban đêm người ngủ thì hồn ma của ta sẽ đuổi muỗi cho người. Người buồn bã, hồn ma của ta sẽ thác mộng cho người, kể những chuyện cổ thật hay cho người nghe”.

Tiểu quận chúa nói “Tại sao người tốt với ta như thế?”, rồi buồn rầu thở dài một tiếng, nói “Người không chết thì tốt lắm”.

Vi Tiểu Bảo nói “Có một việc người chưa đáp ứng ta, ờ, ta chết cũng không nhắm mắt”. Tiểu quận chúa hỏi “Việc gì? Ta đáp ứng người việc gì?”. Vi Tiểu Bảo

nói “Người đáp ứng gọi ta ba tiếng hảo ca ca, trước khi ta chết được nghe người gọi, thì chết cũng nhắm mắt”.

Tiểu quận chúa sinh ra trong vương phủ Kiềm quốc công thế tập, cha mẹ anh trai đều mười phần thương yêu nàng, tuy lúc nàng ra đời thì quốc phá gia vong, nhưng gia tướng nô tỳ thế thân vẫn thương yêu bảo vệ vị quận chúa càn vàng lá ngọc này rất chu đáo, trong suốt cuộc đời chưa từng có ai lừa gạt dọa dẫm nàng. Những lời lẽ nghe được từ lúc sinh ra có thể nói là không có nửa câu dối trá, vì thế đối với những lời lẽ bịa đặt của Vi Tiểu Bảo, lúc đầu cũng tin là thật, đến khi thấy y càng nói càng có tinh thần, lúc đời mình gọi y ba tiếng hảo ca ca trong mắt lại lóe lên tia sáng giảo quyết. Nàng chẳng qua là thiên chân thiên lương chứ rốt lại không phải ngu ngốc, biết Vi Tiểu Bảo đang hý vọng mình, lùi lại một bước, nói “Người lừa dối người ta, người không phải sắp chết”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Cho dù tạm thời không chết, qua vài ngày cũng phải chết thôi”. Tiểu quận chúa nói “Qua vài ngày cũng không chết”. Vi Tiểu Bảo nói “Cho dù qua vài ngày không chết, thì sắp tới thế nào cũng phải chết. Người không gọi ta ba tiếng hảo ca ca, hồn ma của ta sẽ hàng ngày theo người, không ngừng gọi “Hảo... muội... muội... hảo... muội... muội!”, y bóp chặt cổ họng, âm thanh kéo dài, quả thật là âm phong rợn rợn, mười phần đáng sợ, lại lè lưỡi làm ra dáng vẻ như bị thất cổ chết. Tiểu quận chúa a một tiếng, quay lại chạy luôn ra ngoài phòng.

Vi Tiểu Bảo đuổi theo, thấy nàng đưa tay mở then cửa, vội ôm eo nàng kéo lại, nói “Không đi được, ở ngoài

có rất nhiều ma dữ”. Tiểu quận chúa vội nói “Buông tay ra, ta muốn về nhà”. Vì Tiểu Bảo nói “Đi không được”. Tiểu quận chúa tay phải chém xuống cổ tay phải y.

Vì Tiểu Bảo tay chuồng lật lại, bắt vào cánh tay nàng. Tiểu quận chúa khuỷu tay huých về phía sau, tay trái vung quyền đập xuống đỉnh đầu Vi Tiểu Bảo. Vì Tiểu Bảo thân hình co lại phía sau, tránh qua được một quyền, nhưng lại ôm chân nàng. Tiểu quận chúa ra một chiêu Hổ vĩ tiền, chuồng trái chênh chéo đánh xuống. Vì Tiểu Bảo không thể tránh được, chát một tiếng đánh trúng đầu vai y, y dùng sức kéo mạnh, tiểu quận chúa đứng chân không vững, ngã lảo lảo xuống đất.

Vì Tiểu Bảo sấn lên đỉnh đầu nàng xuống, tiểu quận chúa ra chiêu Uyên ương liên hoàn cước đá lên, nhắm vào giữa mặt y. Vì Tiểu Bảo lảo lảo một vòng, lại nắm cánh tay trái nàng. Tiểu quận chúa công phu quyền cước từng được thầy giỏi truyền thụ, hơn Vi Tiểu Bảo nhiều, nếu hai người thật sự tỷ võ thì Vi Tiểu Bảo quyết không phải là đối thủ. Nhưng lúc ấy hai người níu kéo đánh nhau dưới đất, một người muốn chạy, một người giữ riết không chịu buông. Những công phu níu kéo đánh vật này, thì Vi Tiểu Bảo đã trải qua một thời gian tập luyện dài, so tài với Khang Hy gần một năm. Võ công mà Hải lão công truyền cho y tuy nửa thật nửa giả, y cũng chỉ luyện qua loa, nhưng những việc cầm nã cận chiến, thì rốt lại y cũng biết được vài chiêu. Qua mấy hiệp, Vi Tiểu Bảo tuy bị trúng hai quyền vào ngực, nhưng đã nắm được tay phải tiểu quận chúa, vặn ra sau lưng, cười hỏi “Có đầu hàng không?”.

Tiểu quận chúa nói “Không đầu hàng!”. Vì Tiểu Bảo nhấc gối trái lên đè xuống lưng nàng, hỏi “Có đầu hàng

không?”. Tiểu quận chúa vẫn nói “Không đầu hàng!”. Vì Tiểu Bảo gia tăng kinh lực trên tay, vận tay nàng một cái. Tiểu quận chúa a một tiếng khóc òa lên.

Vì Tiểu Bảo tỷ võ đánh vật với Khang Hy, hai người bất kể đau đớn tới mức nào cũng không tỏ ra thua kém, lại càng không có chuyện khóc lóc, chỉ có điều một khi bị đối phương chế phục, không còn cách nào phản kháng, kêu lên “Đầu hàng”, thì kể như thua một hiệp, sẽ tái đấu. Không ngờ tác phong của tiểu quận chúa khác hẳn Khang Hy, thua một lần là khóc. Vì Tiểu Bảo nói “Phì, con a đầu vô dụng”, rồi bỏ tay nàng ra.

Đúng lúc ấy, đột nhiên song cửa có tiếng lách cách, Vì Tiểu Bảo hạ giọng nói “Trời ơi, có ma!”. Tiểu quận chúa giật nảy mình, đưa tay qua ôm chặt lấy y.

Chỉ nghe ngoài cửa sổ lại lách cách một tiếng, cánh cửa ken két mở ra, lần này thì ngay Vì Tiểu Bảo cũng giật nảy mình, run giọng nói “Đúng là có ma!”. Tiểu quận chúa nháy về phía trước một cái, cuộn vào mớ chăn trên giường, toàn thân run bắn lên.

Cánh cửa sổ từ từ mở ra, có người âm trầm kêu “Tiểu Quế tử, Tiểu Quế tử!”. Vì Tiểu Bảo lúc đầu chỉ cho là hồn ma của Hải lão công tới đòi mạng, nhưng nghe thấy là giọng phụ nữ, run lên nói “Là nữ quỷ!”, liền tiếp lùi lại mấy bước, hai chân nhũn ra, ngồi xuống mép giường.

Đột nhiên một trận âm phong thổi vào, đèn đuốc trong phòng tắt hết, trước mắt hoa lên một cái, trong phòng đã có thêm một người. Nữ quỷ kia âm trầm gọi “Tiểu Quế tử, Tiểu Quế tử! Diêm Vương gia gọi ngươi. Diêm Vương gia nói ngươi hại chết Hải lão công!”. Vì Tiểu Bảo chỉ sợ tới

mức hồn phi phách tán, định nói “Hải lão công không phải là ta hại chết”, nhưng dờ miệng cứng lưỡi, làm sao nói ra được? Chỉ nghe nữ quý ấy lại khề rít lên “Diêm Vương gia muốn bắt người đi, vút lên núi đao, bỏ vào vạc dầu! Tiểu Quế tử, hôm nay người không chạy thoát được đâu!”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới mấy câu này, đột nhiên phát giác ra “Là thái hậu, không phải nữ quý!”. Nhưng sự lo sợ trong lòng vẫn không hề giảm, nghĩ thầm “Nếu là nữ quý có khi còn bắt mình không được, chứ thái hậu thì không giết mình diệt khẩu không xong”. Từ khi y biết được chuyện bí mật của thái hậu, lúc đầu thường sợ bà ta sẽ giết mình để diệt khẩu, nhưng suốt một thời gian không có động tĩnh gì, ngày tháng lâu dần, mối lo sợ ấy đã dần dần bớt đi, chỉ cho rằng thái hậu tin mình, nghĩ mình quả thật không nghe được lời của Hải Đại Phú, hoặc giả cứ cho là mình đã nghe được cũng quyết không dám tiết lộ, lại thăng mình cai quản Ngự thiện phòng, mình cảm kích thì tất cả sẽ được thái bình vô sự.

Y làm sao biết sở dĩ thái hậu ngần ngại chưa hạ thủ chỉ là vì hôm ấy động thủ với Hải lão công bị nội thương rất nặng, lại thấy Hải lão công một đá không giết chết được Vi Tiểu Bảo, chỉ cho rằng thằng nhỏ này công phu tu tập nội công cao cường, nếu mình không khỏi hấn, công lực không khôi phục thì không dám công nhiên hành sự. Việc sát nhân diệt khẩu này không thể nhờ người khác, phải đích thân mình hạ thủ. Nếu không, thằng nhỏ này lúc sắp chết lại nói ra vài câu, há lại không hỏng chuyện lớn sao? Chuyện này can hệ rất lớn, đừng nói Vi Tiểu Bảo chỉ là một tiểu thái giám nhỏ nhoi không đáng gì, cho dù là hậu phi thái tử, tướng quân đại thần, chỉ cần có thể

nghe phong thanh được bí mật này thì có một trăm cũng phải giết một trăm, một ngàn cũng phải giết một ngàn.

Bà ta đã chờ rất lâu, lúc ấy công lực vẫn chưa phục nguyên, nhưng nghĩ chần chờ một ngày thì lại có thêm một phần nguy hiểm bị tiết lộ. Đêm ấy quả thật không chờ được nữa, quyết định hạ thủ, tới ngoài phòng Vi Tiểu Bảo, lúc đẩy cửa sổ nghe Vi Tiểu Bảo nói “Có ma”, bèn nhân đó giả làm ma. Bà ta không biết trên giường còn có một người nữa, từ từ ngưng tụ công lực, giờ chuông phải lên, từng bước từng bước tiến tới trước giường.

Vi Tiểu Bảo biết khó mà chống cự, co người một cái chui vào trong chăn. Thái hậu vung chuông đập xuống, bịch một tiếng, đánh trúng cả Vi Tiểu Bảo lẫn tiểu quận chúa, may mà cái chăn bông rất dày, kinh lực đã giảm mất quá nửa.

Thái hậu nhắc chuông lên, chuông thứ hai đánh xuống, lần này vận lực rất mạnh, tay chuông vừa chạm vào cái chăn, đột nhiên thấy chuông tâm đau buốt, đã bị binh khí sắc bén đâm bị thương, kêu lớn một tiếng nhảy ra phía sau.

Chợt nghe ngoài cửa sổ có ba bốn người đồng thanh la lên “Có thích khách, có thích khách”. Thái hậu giật nảy mình “Tại sao có người biết?”. Bà ta đích thân tới giết một tiểu thái giám, quyết không thể để cho người khác thấy được, tay chuông lại rất đau, không rảnh để xem Vi Tiểu Bảo đã chết chưa, hai chân điểm một cái nhảy ra cửa sổ. Còn chưa chạm đất, sau lưng đã có người rầm rập chạy tới, thái hậu song chuông vung về phía sau ra một chiêu Hậu cố vô ưu, chuông trái chuông phải

đồng thời đánh trúng ngực hai người. Hai người kia lập tức ngã lộn xuống đất.

Chỉ nghe tiếng thanh la leng keng vang lên, trong chốc lát bốn phía đều vang lên tiếng thanh la. Xa xa có người kêu “Tả vệ đệ nhất đội, đệ nhị đội bảo vệ hoàng thượng, hữu vệ đệ tam đội bảo vệ thái hậu”. Kế đó phía sau hòn giả sơn phía đông có người kêu lên “Bên này có thích khách!”.

Thái hậu biết đó đều là thị vệ trong cung, lập tức co người núp vào cạnh bụi cây, chuồng tâm đau buốt lên từng cơn, chỉ thấy bóng bảy tám người đang đánh nhau bên cạnh, binh khí chạm nhau choang choang, nghĩ thầm “Té ra quả thật có thích khách đột nhập vào cung, là bạn bè của Hải lão công hay bộ thuộc cũ của Ngao Bái?”. Chỉ nghe tiếng truyền lệnh xa xa vang lên không ngắt, trong đêm tối đèn đuốc sáng rực, bốn phương tám hướng đều có người đổ tới. Thái hậu thấy nếu không đi ngay, chỉ cần hơi chậm một chút thì khó thoát thân, bèn khom người lòn ra sau bụi cây, chạy mau về phía cung Từ Ninh.

Vừa chạy được vài trượng, trước mặt có một người nhảy xổ tới, tay cầm một đôi cương chùy đâm mau vào mặt thái hậu, quát “Phản tặc to gan, dám vào cung gây náo loạn”. Thái hậu khê nghiêng người, tay phải khua hờ một cái, chuồng trái đập xuống đầu vai y. Người kia đầu vai trầm xuống tránh qua, ngọn cương chùy trong tay trái hất lên. Thái hậu tránh qua bên trái một cái, chuồng phải lật lại vỗ ra, trong chớp mắt hai người đã qua lại vài chiêu. Người kia miệng quát tháo “Phản tặc giỏi lắm, té ra là một mục đàn bà”. Thái hậu thấy người thị vệ này võ nghệ không thấp, mình tuy có thể thu thập

được y, nhưng cũng phải qua trên dưới chục chiêu nữa, chỉ sợ đám thị vệ khác đổ tới, đang lúc cấp bách, quát lên "Ta là thái hậu". Người kia hơi ngần ngừ, thái hậu song chuồng cùng xô ra, bình một tiếng, đánh trúng ngực y. Người thị vệ kia lập tức mất mạng. Thái hậu đề khí nhảy lên, lộn vào trong bụi cây.

Vi Tiểu Bảo chui vào trong chắn, bị thái hậu một chuồng đánh trúng hông, lập tức cơ hồ nghẹn thở, lúc nguy cấp rút thanh chủ thủ trong ống giày ra chìa mũi lên trên, đẩy cái chắn nhô lên. Chuồng thứ hai của thái hậu đập xuống chỗ ấy, ngọn chủ thủ sắc bén vô cùng, phát chuồng ấy của thái hậu kinh lực lại rất lớn, mũi chủ thủ lập tức xuyên qua tấm chắn đâm vào chuồng tâm, thấu tới mu bàn tay.

Chờ đến lúc thái hậu nhảy ra ngoài cửa sổ, Vi Tiểu Bảo hé một góc tấm chắn bông, chỉ thấy bên ngoài phòng tiếng người âm ỉ, lúc ấy ý nghĩ đầu tiên của y là "Thái hậu phái người tới bắt mình rồi". Từ trên giường nhảy xuống đất, giật tấm chắn ra, nói "Chúng ta chạy mau thôi!".

Tiểu quận chúa khóc nói "Đau... đau chết đi thôi!". Nguyên là chuồng thứ nhất của thái hậu đánh trúng hông Vi Tiểu Bảo, lại trúng chân trái tiểu quận chúa, tiểu quận chúa chịu lực nhiều hơn, xương ống chân trái lập tức bị đánh gãy.

Vi Tiểu Bảo nói "Sao thế?". Quờ tay một cái nắm cổ áo nàng kéo lên, nói "Chạy mau, chạy mau!", kéo nàng xuống giường. Tiểu quận chúa chân phải đặt xuống đất trước, chỉ thấy chân trái đau buốt không sao chịu nổi,

thân hình xiêu đi một cái ngã lăn xuống đất, nói “Ta... ta bị gãy chân rồi”. Vì Tiểu Bảo lúc nguy cấp, chửi âm lên “Con đi con, sớm không gãy, muộn không gãy...”, nghĩ thầm “Lão tử chạy trốn là chuyện khẩn cấp, đừng nói người gãy một chân, cho dù bốn chân, tám chân đều gãy thành mười bảy mươi tám đoạn, lão tử cũng mặc kệ”, xoay người chạy tới cửa sổ, nhìn ra một cái thấy bên ngoài không có ai, bèn nhảy ra.

Vừa nhìn ra, chỉ thấy thái hậu song chuồng vung về phía sau, kế có hai người bay tung lên đập mạnh xuống đất, một người vừa khéo ngã ngay trước cửa sổ phòng y, trong bóng tối mờ mờ nhìn thấy mặc sắc phục thị vệ, trong lòng rất ngạc nhiên “Tại sao thái hậu lại đánh thị vệ trong cung?”. Nhìn thấy thái hậu nép người vào bụi cây, lại thấy phía ngoài mấy trượng có sáu bảy người đang đuổi tới, trong tay đều cầm binh khí, đánh nhau rất kịch liệt, nghe xa xa có người hô “Bất thích khách, bất thích khách!”. Vì Tiểu Bảo vừa sợ vừa mừng “Té ra là có thích khách thật chứ không phải là tới bắt mình”. Y chăm chú nhìn, thấy thái hậu lại đang đánh nhau với một thị vệ. Người thị vệ kia dùng một đôi cương chùy, tuy cách cửa sổ phòng y khá xa, nhưng vẫn thấy được ánh bạch quang trên đôi cương chùy chớp lên. Đánh được một lúc, thái hậu lại đánh chết người thị vệ ấy, phi thân núp vào trong chỗ tối.

Vì Tiểu Bảo quay đầu nhìn tiểu quận chúa, thấy nàng ngồi dưới đất, khề rên rĩ. Y đã biết mình không còn gì nguy hiểm, lập tức thấy yên tâm. Bèn bước tới trước mặt nàng, hạ giọng nói “Đau lắm phải không? Bên ngoài có người muốn bắt người, đừng lên tiếng”.

Tiểu quận chúa sợ quá không dám rên nữa, chột nghe bên ngoài có người gọi “Răng bọn chó chận đen sắc thật, lên núi Điểm Thương thôi!”. Tiểu quận chúa ồ một tiếng, nói “Là người của bọn ta”. Vì Tiểu Bảo ngạc nhiên hỏi “Là bạn bè của người à? Tại sao người biết được?”. Tiểu quận chúa nói “Họ vừa nói bằng tiếng lóng trong Mộc vương phủ ta, mau... mau... đỡ ta ra xem”. Vì Tiểu Bảo nói “Họ tới hoàng cung cứu người phải không?”. Tiểu quận chúa nói “Ta không biết, đây là hoàng cung à?”. Vì Tiểu Bảo không đáp, nghĩ thầm “Bọn họ mà biết con nhãi này ở đây, xông vào cứu người, thì lão tử hai quyền khó địch bốn tay”. Đưa tay ra một cái bịt chặt miệng nàng, hạ giọng dọa “Ngàn vạn lần không được lên tiếng, để người ta phát giác, thì cả cái chân kia của người cũng bị đánh gãy đấy, ta không buông ra đâu!”.

Chỉ nghe bên ngoài có người lớn tiếng kêu la, lại có người reo lên “Giết được hai tên thích khách!”. Lại có người hô “Thích khách chạy về phía đông, mọi người đuổi theo mau!”. Tiếng người dần dần đi xa. Vì Tiểu Bảo buông tay ra nói “Bạn bè của người chạy rồi”. Tiểu quận chúa nói “Không phải chạy, họ nói núi Điểm Thương là có ý tạm thời rút lui”. Vì Tiểu Bảo nói “Chó chân đen là cái gì?”. Tiểu quận chúa nói “Chó chân đen là võ sĩ Thất Đát”.

Văng vẳng có tiếng người ra lệnh không dứt, rõ ràng trong cung đang truy bắt thích khách.

Chột nghe dưới cửa sổ có người rên lên hai tiếng, lại là giọng con gái. Vì Tiểu Bảo nói “Có một thích khách chưa chết, để ta ra đâm thọt vài nhát!”. Thị vệ trong cung đều là đàn ông, người rên rĩ này quả nhiên là thích khách.

Tiểu quận chúa nói “Không... không được giết, có khi là người trong phủ ta”, rồi vịn vai Vi Tiểu Bảo đứng lên, chân phải dưới đất, nhảy lò cò vài cái tới cửa sổ, chỉ thấy ngoài cửa sổ có hai người, bèn hỏi “Là thiên nam thiên bắc...”. Vi Tiểu Bảo đưa tay ra bịt miệng nàng. Dưới cửa sổ có một cô gái nói “Dưới tòa Khổng tước mình vương, người... người là tiểu quận chúa à?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm người này đã phát hiện được tung tích tiểu quận chúa, tai họa không nhỏ, bèn nhắc chủ thủ lên định phóng xuống, đột nhiên cổ tay phải bị vướng lại, đã bị tiểu quận chúa giữ chặt, kế đó bên sườn đau buốt, bàn tay bịt miệng nàng cũng bất giác lỏng ra.

Tiểu quận chúa hỏi “Là sư tỷ phải không?”. Cô gái dưới cửa sổ nói “Là ta. Người... người làm gì ở đây?”. Vi Tiểu Bảo nói chen vào “Con bà người, người làm gì ở đây?”. Tiểu quận chúa nói “Người... người đừng chửi cô ta, cô ta là sư tỷ của ta. Sư tỷ, người bị thương rồi phải không? Người... người mau mau tìm cách cứu sư tỷ ta. Sư tỷ đối với ta rất tốt”. Mấy câu này nàng nói với cả hai người. Cô gái dưới cửa sổ rên lên một tiếng, nói “Ta không cần thằng tiểu tử này cứu. Xem ra y cũng không có bản lĩnh để cứu ta đâu”.

Vi Tiểu Bảo dùng sức giật một cái, tiểu quận chúa buông tay ra. Vi Tiểu Bảo chửi “Con đi con thôi tha! Người nói ta không có bản lĩnh cứu được người à? Người là loại nhãi con võ công hạng chín, hừ, lão tử chỉ cần giơ một ngón tay út ra là thuận tay cứu được hai ba chục, bảy tám chục đứa con mẹ người”. Lúc ấy xa xa lại vang lên tiếng gọi “Bất thích khách, bất thích khách”. Tiểu quận chúa hoảng sợ, vội nói “Người mau cứu sư tỷ ta đi, ta... ta sẽ gọi

ngươi ba tiếng hảo... hảo... ca ca, hảo ca ca, hảo ca ca". Ba chữ ấy, vốn là nàng nói thế nào cũng không chịu gọi, nhưng lúc ấy xin y cứu người, bèn liên tiếp gọi ba tiếng.

Vi Tiểu Bảo rất vui vẻ, nói "Hảo muội tử, ngươi muốn hảo ca ca làm gì?". Tiểu quận chúa xấu hổ đỏ bừng mặt, hạ giọng nói "Xin ngươi cứu sư tỷ ta". Cô gái dưới cửa sổ giọng nói lại mùi phẫn cứng cỏi, nói "Đừng xin y, thằng tiểu tử này chính mình còn khó giữ được mạng sống". Vi Tiểu Bảo nói "Hừ, là nể mặt hảo muội tử của ta, ta sẽ cứu ngươi. Hảo muội tử, chúng ta đã nói rồi, không được nuốt lời, ngươi muốn ta cứu sư tỷ ngươi, thì trở về sau không được đổi lời, vĩnh viễn gọi ta là hảo ca ca". Tiểu quận chúa nói "Gọi ngươi bằng cái gì cũng được. Hảo thúc thúc, hảo bá bá, hảo công công!". Vi Tiểu Bảo nói "Ta chỉ làm hảo ca ca thôi. Những người gọi ta là công công thì thiếu gì". Tiểu quận chúa nói "Được rồi, ta vĩnh viễn... vĩnh viễn gọi ngươi là hảo... hảo...". Vi Tiểu Bảo nói "Hảo cái gì?". Tiểu quận chúa nói "Hảo... hảo ca ca!", nói tới đó khẽ đẩy vào lưng y một cái.

Vi Tiểu Bảo nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một cô gái mặc áo đen cuốn tròn nằm nghiêng dưới đất, nói "Thị vệ trong cung sẽ tới bắt ngươi ngay, băm thịt ngươi ra làm nhân bánh bao". Cô gái kia nói "Có gì là lạ? Sẽ có người trả thù cho ta". Vi Tiểu Bảo nói "Con đi con nhà ngươi còn già mồm. Các thị vệ trước tiên không giết ngươi, mà lột quần áo ngươi ra, mọi người... mọi người bắt ngươi làm vợ dā". Cô gái kia tức giận nói "Ngươi một đao giết bản cô nương mau đi".

Vi Tiểu Bảo cười nói "Ta sao ta lại giết ngươi? Ta cũng muốn lột hết quần áo của ngươi ra, bắt ngươi làm

vợ”, nói xong cúi người xuống bế. Cô gái kia hoảng hốt, vùng chuồng tát y, nhưng nàng đang bị trọng thương, trên tay hoàn toàn không có chút kinh lực nào, đánh vào mặt y chỉ như phũ nhẹ một cái.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Người còn chưa làm vợ ta, mà đã gãi ngứa cho chồng rồi”. Rồi bế cô gái lên theo cửa sổ đưa vào trong phòng.

Tiểu quận chúa cả mừng, lê bước lên đón lấy cô gái kia, từ từ đặt nàng xuống giường.

Vi Tiểu Bảo đang định nhảy vào phòng, chợt nghe bên cạnh dưới chân có người hạ giọng nói “Quế... Quế công công, cô gái ấy... cô gái ấy là phản tặc... thích khách, cứu... cứu thị không được đâu”. Vi Tiểu Bảo cả kinh, hỏi “Người... người là ai?”. Người kia nói “Ta... ta là thị... vệ... trong cung...”. Vi Tiểu Bảo lập tức hiểu rõ, y là người thị vệ mới rồi bị thái hậu đánh trúng một chuồng, nhưng vẫn chưa chết, y nằm dưới đất, không động đậy được, nói chuyện đứt đoạn, nhất định bị thương rất nặng, nghĩ thầm “Nếu mình giao cô gái áo đen này ra thì tự nhiên là một công lao lớn, nhưng tiểu quận chúa thì làm thế nào? Chuyện này mà lộ ra, thì là một trường đại họa”. Bèn nhắc chủ thủ lên, soạt một tiếng đâm vào bụng y. Người thị vệ kia không kêu được một tiếng, chết ngay lập tức.

Vi Tiểu Bảo nói “Xin lỗi, nếu vừa rồi người không lên tiếng thì không đến nỗi mất mạng, có điều cái đầu của Quế công công ta không được yên ổn trên cổ thế này nữa”.

Lại nghĩ “Chỉ e biết đâu chung quanh còn có người bị thương, phải giết sạch tất cả để diệt khẩu”. Y đi một

vòng quanh hòn giả sơn, dưới đất tất cả có năm cái xác, ba người là thị vệ trong cung, hai người là thích khách từ ngoài vào, đều đã tắt hơi chết rồi. Vì Tiểu Bảo ôm một cái xác thích khách về đặt lên bệ cửa sổ, đầu trong chân ngoài, đâm vào lưng cái xác mấy nhát.

Tiểu quận chúa hoảng sợ nói “Y... y là người trong vương phủ bọn ta, chết thì cũng đã chết rồi, sao người lại đâm y?”.

Vì Tiểu Bảo hừ một tiếng, nói “Y đã chết rồi, ta không thể giết y được lần nữa. Người đi mà giết thử một người đã chết cho ta xem nào ! Muốn cứu con đi con thôi tha sư tử người chỉ phải làm thế này”.

Cô gái kia trên giường, nói “Người mới thật là đồ thôi tha ấy !”. Vì Tiểu Bảo nói “Người còn chưa ngủ, sao biết là ta thôi?”. Cô gái kia nói “Vừa bước vào phòng đã thấy thôi hoắc”. Vì Tiểu Bảo nói “Vốn là rất thom, người bước vào mới thôi đấy”.

Tiểu quận chúa vội nói “Hai người các người không quen nhau, mà vừa gặp đã cãi cọ, thôi đừng cãi nữa, sư tử, sao người lại tới đây, để cứu ta phải không?”. Cô gái kia nói “Bọn ta không biết người ở đây. Mọi người không thấy người đâu, tìm kiếm khắp nơi mà không được...”. Nói tới đó đã hết hơi. Vì Tiểu Bảo nói “Không có sức nói chuyện, thì nói ít đi vài câu”. Cô gái kia nói “Ta cứ muốn nói, thì người làm gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Người có bản lĩnh thì cứ nói đi. Tiểu quận chúa người ta ôn nhu văn nhã thế nào, đâu có dữ dằn như người”.

Tiểu quận chúa vội nói “Không, không, người không biết đâu. Sư tử của ta tốt lắm. Người đừng chửi cô ta, cô

ta cũng không giận người. Surtỷ, người bị thương chỗ nào? Có nặng lắm không?”. Vì Tiểu Bảo nói “Võ công của thị kém cỏi, không biết tự lượng sức mình, lại xông vào cung nộp mạng, tự nhiên là bị thương nặng, ta xem ra chỉ còn sống ba giờ nữa thôi, trời chưa kịp sáng đã chết rồi”. Tiểu quận chúa nói “Không phải đâu. Hảo... hảo ca... người mau nghĩ cách cứu surtỷ ta đi”. Cô gái kia tức giận nói “Ta thà chết chứ không cần y cứu. Tiểu quận chúa, thằng tiểu tử này mồm mép trơn tuột, tại sao lại gọi y... gọi y như thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Gọi ta là cái gì?”.

Cô gái kia lại không mắc lừa, nói “Gọi người là con khỉ con”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta là khỉ đực, người là khỉ cái”. Chuyện cãi nhau y đã tập luyện trong Lệ Xuân viện từ lâu, trận lớn trận nhỏ gì cũng đều đã trải qua, đời nào chịu thua người ta? Cô gái kia nghe y ăn nói thô tục vô lại, không đếm xỉa gì tới y nữa, im lặng tức tối. Vì Tiểu Bảo nhắc giá nện lên, nói “Chúng ta xem thị bị thương chỗ nào đã”. Cô gái kia kêu lên “Không được nhìn ta, không được nhìn ta”. Vì Tiểu Bảo quát “Không được lớn tiếng, người muốn người ta tới bắt người đi làm vợ à?” rồi đưa giá nện tới gần soi, chỉ thấy cô gái kia nửa khuôn mặt dính đầy máu tươi, khoảng mười bảy mười tám tuổi, gương mặt trái xoan, dung mạo rất xinh đẹp, nhìn không được khen ngợi “Té ra con dĩ con này cũng là một mỹ nhân”. Tiểu quận chúa nói “Người đừng chửi surtỷ ta, cộ ta... cô ta vốn là một mỹ nhân mà”. Vì Tiểu Bảo nói “Được! Thế thì ta càng không bắt thị làm vợ không được”. Cô gái kia cả sợ, định vùng dậy đánh người, nhưng vừa nhúc nhích một cái đã a một tiếng, ngã vật xuống giường.

Vi Tiểu Bảo về việc nam nữ, lúc trong kỹ viện tự nhiên đã nghe được rất nhiều nhưng không biết gì về chuyện ấy, chỉ nói “Bắt thị làm vợ” này nọ, y còn nhỏ mà trước nay cũng chưa từng có ý nghĩ gì về chuyện ấy, chỉ là y trẻ con hay nghịch ác, thấy cô gái này vừa nghe mình nói định bắt nàng làm vợ thì quỳnh quáng, không kìm được rất đắc ý, cười nói “Người không cần hoảng sợ, chưa làm đám cưới, làm sao làm vợ chồng được? Người tưởng đây là Lê Xuân viện sao mà nói chuyện làm vợ chồng? Ái chà! Vết thương của người chảy máu, dính ra đây giường ta rồi”. Chỉ thấy máu tươi trên áo nàng không ngừng nhỏ xuống, vết thương quả thật không nhẹ.

Chợt nghe một bọn người rào chân chạy mau tới, có người kêu lên “Quế công công, Quế công công, người không việc gì chứ?”.

Thị vệ trong cung đánh lui được thích khách, sai người bảo hộ hoàng thượng, thái hậu và các phi tần có địa vị cao rồi tới bảo vệ các thái giám có chức vụ, có quyền lực. Vi Tiểu Bảo là người thân tín của hoàng đế, nên có mười mấy tên thị vệ tới lấy lòng y.

Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói với tiểu quận chúa “Lên giường đi”. Rồi kéo chăn đắp kín hai người, buông màn xuống, kêu lên “Các người tới mau đi, ở đây có thích khách!”. Cô gái kia cả kinh, nhưng đang bị thương nặng, làm sao vùng dậy được? Tiểu quận chúa vội nói “Người đừng kêu, đừng bảo người ta bắt sự tử ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Thị không chịu làm vợ ta thì cần gì khách khí nữa?”.

Lúc đang trò chuyện, mười mấy tên thị vệ đã chạy tới trước cửa sổ. Một người kêu lên “Ái chà, ở đây có thích khách”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Thằng ngốc này định leo vào phòng ta, bị lão tử vài đao tính luôn”. Đám thị vệ nhắc đuốc lên xem, quả thấy người kia trên lưng có mấy vết thương, trên áo trên song cửa dưới đất đầy máu tươi. Một người nói “Quế công công bị hoảng sợ”. Một người khác nói “Quế công công bị hoảng sợ cái gì? Quế công công võ công cao cường, vung đao một cái đâm chết thích khách, cho dù có vài tên khác tới cũng bị giết thôi”. Đám thị vệ đua nhau lấy lòng, ca ngợi Vi Tiểu Bảo võ công cao cường, đêm nay lại lập được công lớn.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Cũng chẳng có công lao gì, tính một hai tên thích khách cũng không mất bao nhiêu sức lực. Bất Mãn Châu đệ nhất dũng sĩ Ngao Bái mới thật khó khăn”. Bọn thị vệ tự nhiên lại càng tăng bốc.

Một tên thị vệ nói “Thì lão lục và Hùng lão nhị hai người thân vong, bọn thích khách này quả thật rất hung dữ. Nếu không phải là Quế công công, thì làm sao đối phó nổi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Mọi người đi bảo vệ hoàng cung cho nghiêm ngặt, ta ở đây không việc gì”. Một người nói “Đa Tổng quản suất lĩnh hơn hai trăm huynh đệ đích thân bảo vệ trước tấm cung của hoàng thượng. Thích khách tên thì bỏ chạy tên thì bị giết, trong cung đã yên ổn rồi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Các thị vệ tuần chức, sáng mai ta sẽ xin hoàng thượng ban thưởng tiền tuất trọng hậu cho, mọi người đều khó nhọc, hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng”. Mọi người cả mừng, nhất tề thỉnh an cảm tạ. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Lại không dùng tiền của

mình để thưởng, thì tại sao lại không làm người tốt thêm một chút?" liền nói "Tên họ của các vị ta không nhớ rõ lắm, xin các vị tự báo danh một lượt. Nếu hoàng thượng hỏi những người đêm nay hăng hái ra sức, lập được công lớn, huynh đệ cũng để tâu lên".

Đám thị vệ lại càng mừng rỡ, vội vàng báo danh. Vi Tiểu Bảo trí nhớ rất tốt, nói lại tên họ của hơn mười người một lượt, hoàn toàn không sai, bèn nói "Mọi người cứ đi tuần các nơi, biết đâu ở những góc tối còn có thích khách núp lại, nên cố gắng bắt sống, đàn ông thì đánh cho một trận no đòn, đàn bà thì lột hết quần áo bắt làm vợ". Đám thị vệ hô hô cười rộ, luôn miệng khen "Phải, phải".

Vi Tiểu Bảo nói "Mang giúp cái xác này đi chứ?". Đám thị vệ vâng dạ, nhắc cái xác lên, thỉnh an rồi đi.

Vi Tiểu Bảo đóng cửa sổ lại, quay người trở vào, vén chăn lên. Tiểu quận chúa cười nói "Người thật xấu xa, làm bọn ta phát hoảng... ái chà...". Chỉ thấy trên chăn toàn máu tươi, sự tử của nàng sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt. Vi Tiểu Bảo nói "Thị bị thương ở đâu? Mau cầm máu cho thị". Cô gái kia nói "Người... người đừng mở ra, tiểu quận chúa, ta... ta bị thương ở ngực". Vi Tiểu Bảo thấy nàng mất máu rất nhiều, sợ nàng bị thương nặng mà chết, không dám lần khăn nữa, quay đầu đi, nói "Vết thương chảy máu thì có gì hay mà nhìn? Người nói là kính Tây dương, kính Vạn hoa chắc? Tiểu quận chúa, người có thuốc trị thương không?". Tiểu quận chúa nói "Ta không có". Vi Tiểu Bảo nói "Con đi con thôi tha

này có mang trong người không?”. Cô gái kia nói “Không có! Người... người mới là con đi con thôi tha”.

Chỉ nghe tiếng áo soàn soạt, tiểu quận chúa cời áo cô gái kia ra, chợt kêu lên “Ái chà! Làm... làm sao bây giờ?”. Vì Tiểu Bảo quay đầu lại, thấy dưới vú phải cô gái kia có một vết thương dài hai tấc, máu tươi không ngừng chảy ra. Tiểu quận chúa tay chân luống cuống, khóc nói “Người... người... mau cứu sư tỷ ta...”, cô gái kia vừa hoảng sợ vừa xấu hổ, run lên nói “Đừng... đừng để ý nhìn”. Vì Tiểu Bảo nói “Phì! Ta đã thấy chán ra rồi”. Thấy nàng máu chảy không ngớt, cũng không tìm được hoảng sợ, nhìn quanh trong phòng muốn tìm một mảnh vải để băng bó vết thương, vừa đưa mắt thấy trong bát thuốc còn nửa bát “Hồ bánh đậu xanh oản đậu vàng mật đường trân châu”, mừng rỡ nói “Linh đan diệu dược này của ta có thể cầm máu”, bèn bốc một nắm lớn đắp lên vết thương của nàng.

Loại hồ mật đường này có chất dính rất mạnh, đắp lên vết thương, lập tức cầm máu ngay. Vì Tiểu Bảo vét hết thuốc trong bát đắp lên vết thương của nàng, ngón tay đều dính đầy mật đường, thấy bầu vú nàng rung rung, không tìm được tính trẻ con chơi ác, tiện tay lật lại quẹt lên vú nàng một cái. Cô gái kia vừa thẹn vừa giận kêu lên “Tiểu... tiểu quận chúa, mau... mau giết y cho ta”. Tiểu quận chúa giải thích “Sư tỷ, y đang trị thương cho người mà!”.

Cô gái kia tức giận suýt nữa ngất đi, nhưng khổ nỗi không động dậy gì được. Vì Tiểu Bảo nói “Người mau điểm vào huyết đạo của thị, đừng để thị nói năng vùng vẫy, nếu không không cầm máu được thì có quan hệ tới

tính mạng đấy”. Tiểu quận chúa nói “Vâng!”, rồi điếm vào mấy chỗ huyết đạo ở bụng dưới, sườn và đùi cô gái kia, nói “Su tử, người đừng nhúc nhích!”. Lúc ấy chỗ chân gãy của nàng cũng đã đau không sao chịu nổi, nước mắt không ngừng ứa ra. Vì Tiểu Bảo nói “Người cũng đừng động đây”. Nhớ tới lúc nhỏ đánh nhau với bọn lưu manh ở Dương Châu, có người bị gãy tay, thầy thuốc trệt dả dùng nẹp gỗ bó chặt lại đắp thuốc vào, lúc ấy bèn rút chủy thủ ra, cắt hai cái chân ghế cặp vào hai bên ống chân nàng, lấy dây buộc chặt lại, nghĩ thầm “Tìm đâu ra thuốc để đắp nhỉ?”. Vừa ngưng thần ngẫm nghĩ, đã có chủ ý, liền nói với tiểu quận chúa “Các người nằm trên giường, ngàn vạn lần không được lên tiếng đấy”. Rồi buông rèm xuống, thổi tắt nến, mở then cửa bước ra. Tiểu quận chúa hoảng sợ hỏi “Người... người đi đâu thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đi lấy thuốc bó chân cho người”. Tiểu quận chúa nói “Người về cho mau”. Vì Tiểu Bảo nói “Được rồi”. Nghe giọng nói của tiểu quận chúa coi mình như chỗ dựa vững chắc, không kìm được vô cùng đắc ý. Y xoay tay cài then cửa lại, lại cảm thấy không ổn, bèn đẩy cửa bước vào cài then bên trong, nhảy qua cửa sổ ra ngoài, đóng cửa sổ lại. Như thế thì trong cung ngoài thái hậu và hoàng thượng, không ai dám tự tiện bước vào phòng y.

Y đi được hơn mười bước, chỉ thấy ở hông ê ẩm, nghĩ thầm “Con dĩ già hoàng thái hậu hạ độc thủ đánh mình, nếu còn chần chừ trong cung thì cái mạng của lão tử trước sau gì cũng khó giữ được, chỉ còn cách tháo thân là thượng sách”.

Y đi về phía có ánh lửa, té ra là mấy tên thị vệ đang đi tuần, vừa nhìn thấy y bèn bước lên đón tiếp. Vi Tiểu Bảo hỏi “Các anh em thị vệ trong cung có bao nhiêu người bị thương?”. Một người nói “Bẩm công công, có bảy tám người bị thương nặng, mười bốn mười lăm người bị thương nhẹ”. Vi Tiểu Bảo nói “Trị thương chỗ nào, đưa ta tới xem”. Bọn thị vệ cùng nói “Công công quan tâm tới anh em thị vệ, mọi người ai cũng cảm kích”. Liền có hai người thị vệ dẫn đường, đưa Vi Tiểu Bảo tới phòng ngủ đêm của bọn thị vệ trực ban.

Hai mươi mấy thị vệ bị thương đang nằm trong sảnh, bốn viên thái y đang tất bật trị thương cho họ.

Vi Tiểu Bảo bước vào hỏi han, không ngừng khen ngợi mọi người đã vì bảo hộ hoàng thượng mà hăng hái xông lên, anh dũng giết giặc, nhất nhất hỏi rõ tên những người bị thương. Bọn thị vệ lập tức tinh thần phấn chấn, tựa hồ vết thương không đau đớn gì. Vi Tiểu Bảo hỏi “Bọn phản tặc kia rốt lại là từ đâu tới? Có phải là thủ hạ của thằng khốn Ngao Bái không?”. Một tên thị vệ nói “Đường như là người Hán, nhưng không biết có bắt sống được tên nào không?”.

Vi Tiểu Bảo hỏi lại tình hình đánh nhau giữa bọn thị vệ và thích khách, mắt thì để ý nhìn các viên thái y dùng thuốc. Bọn thị vệ có người bị đao kiếm đâm chém bị thương bên ngoài, có người bị quyền chưởng đánh bị nội thương, có người thì gãy tay, gãy chân. Vi Tiểu Bảo nói “Những thứ thuốc này nên chuẩn bị sẵn một ít bên người, nếu anh em thị vệ trong cung có ai bị thương, không kịp mời gọi thái y thì lấy đó chữa trị cho mọi người trước. Hừ, bọn thích khách này thật vô cùng độc

ác, to gan lớn mật, hôm nay mà không một mẻ lưới quét sạch, thật khó bảo đảm ngày sau lại không tới nữa”.

Mấy tên thị vệ đều nói “Quế công công thể tất cho anh em thị vệ, thật là chu đáo”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mới rồi ta bị ba thích khách vây đánh, ta giết được một tên, còn hai thằng dầy tớ kia chạy mất, nhưng sau lưng ta cũng bị thích khách đánh một chuồng nặng, bây giờ rất đau”. Nghĩ thầm “Con đi già tới hành thích lão tử, chẳng lẽ không phải là thích khách sao? Lần này lão tử cũng không phải bịa đặt”. Bốn viên thái y nghe thấy, vội bỏ đám thị vệ bước qua cởi áo bào của y ra xem, quả nhiên thấy trên hông có một vết bầm đen rất to, vội vàng đưa thuốc cho y trong uống ngoài thoa.

Vi Tiểu Bảo bảo ngự y lấy các loại thuốc trị thương gói lại thành một bao lớn cho vào bọc, hỏi rõ cách dùng từng loại, lại lấy hai thanh nẹp gỗ dùng để bó chân tay, lại khen ngợi một hồi, an ủi một hồi rồi mới bước ra.

Y kiến thức non nớt, ăn nói bừa bãi, rất không đắc thể, trong lúc khen ngợi an ủi có kèm thêm không ít những lời nói thô tục ở chốn chợ búa. Bọn thị vệ tuy xuất thân trong nhà tôn thất quý tộc nhưng phần lớn là vũ nhân thô lỗ, đối với những câu “Con bà nó, tổ tông mười tám đời” vẫn không để ý gì lắm, lại vốn bị thích khách đả thương, cảm thấy tài không bằng người, lại thấy Quế công công được hoàng thượng sủng ái cũng vì đánh nhau với thích khách mà bị thương, sau lúc chán nản chợt được Quế công công khen ngợi, cũng như được hoàng thượng ban chỉ tha tội, cho dù y chửi mắng một trận trong lòng

cũng dễ chịu, huống chi y lại khen ngợi tới mức hoa bay loạn trời? Bọn họ ai cũng trong lòng mừng rỡ, chỉ hận vết thương trên người không dài thêm vài tấc.

Vi Tiểu Bảo về tới phòng mình, trước tiên ghé tai vào cửa sổ nghe ngóng động tĩnh, thấy trong phòng không có tiếng động nào bèn hạ giọng gọi “Tiểu quận chúa, ta về đây”. Y sợ bỗng nhiên leo vào cửa sổ lại bị cô gái này chém cho một dao, đâm cho một kiếm, thì mấy gói thuốc trị thương trong bọc lại phải dùng cho mình trước. Tiểu quận chúa mừng rỡ nói “Ồ, ta chờ ngươi lâu quá”. Vi Tiểu Bảo leo vào phòng, đóng cửa sổ lại, thắp đèn lên, kéo rèm ra. Thấy hai cô gái đang nằm kê đầu vào nhau. Cô gái kia vừa nhìn thấy ánh mắt của y, lập tức nhắm mắt lại. Vi Tiểu Bảo nhìn thấy hai con mắt sáng ngời trong trẻo, trong ánh mắt lộ ra ý vui mừng an ủi.

Vi Tiểu Bảo nói “Tiểu quận chúa, ta bó thuốc cho ngươi trước”. Tiểu quận chúa nói “Không, phải trị thương cho sư tỷ ta trước. Ngươi đưa thuốc cho ta, để ta băng bó cho cô ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi hứa với ta cái gì, không gọi được một tiếng nữa”. Tiểu quận chúa nhoẻn miệng cười, hỏi “Rốt lại ngươi tên là gì? Ta nghe họ gọi ngươi là Quế công công”. Vi Tiểu Bảo nói “Quế công công là họ gọi, còn ngươi gọi ta là gì?”. Tiểu quận chúa khẽ nhắm mắt lại, hạ giọng nói “Ta trong lòng... trong lòng vẫn gọi ngươi là hảo... hảo ca ca, nhưng lại không... không... không tiện gọi ra miệng”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, chúng ta thỏa thuận thế này, lúc có người khác thì ta gọi ngươi là tiểu quận chúa, ngươi gọi ta là Quế đại ca. Lúc không có người, ta gọi ngươi là hảo muội tử, ngươi gọi ta là hảo ca ca”.

Tiểu quận chúa còn chưa đáp, cô gái kia đã mở mắt ra nói “Tiểu quận chúa, quân trơ tráo ấy chiếm tiện nghi với người, đừng nghe lời y”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hừ, không phải là người gọi, tại sao người đi quản chuyện không đâu? Người có gọi ta là hảo ca ca, ta cũng không cần”. Tiểu quận chúa hỏi “Vậy muốn cô ta gọi người là gì?”, Vi Tiểu Bảo nói “Trừ phi thị gọi ta là hảo lão công, thân thân lão công”. Cô gái kia đỏ mặt lên, rồi lập tức tỏ vẻ khinh bỉ nói “Người muốn làm chồng người ta thì chờ tới kiếp sau”. Tiểu quận chúa nói “Được rồi, được rồi, hai người các người không phải là kiếp trước có oán thù với nhau, tại sao cứ thấy mặt là cãi vã thế? Quế đại ca, người đưa thuốc trị thương cho ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta bó thuốc cho người trước đã”, rồi giở chăn ra, vén ống quần tiểu quận chúa lên, tháo hai cái nẹp bằng chân ghế ra, bó thuốc trật đả vào chỗ gãy, sau đó lấy hai tấm nẹp gỗ cặp vào bó chặt lại. Tiểu quận chúa luôn miệng cảm ơn, vô cùng chân thành.

Vi Tiểu Bảo nói “Vợ ta tên gì thế?”. Tiểu quận chúa thoáng sững sốt, nói “Vợ người à?”, thấy Vi Tiểu Bảo chum môi về phía cô gái kia một cái, mỉm cười nói “Người cứ thích nói đùa, sư tỷ ta họ Phương, tên là...”. Cô gái kia vội nói “Đừng nói với y”. Vi Tiểu Bảo nghe tới họ Phương, lập tức nhớ tới bốn đại gia tướng Lưu Bạch Phương Tô trong Mộc vương phủ, liền nói “Người họ Phương, đương nhiên ta biết rồi. Thánh thủ thư sinh Tô Cương, Bạch thị song mộc Bạch Hàn Tùng, Bạch Hàn Phong gì đó đều là bà con của ta”.

Tiểu quận chúa và cô gái kia nghe y nói tới tên Tô Cương và anh em họ Bạch đều rất kinh ngạc. Tiểu quận

chúa nói “Tại... tại sao họ đều là bà con của ngươi?”. Vì Tiểu Bảo nói “Lưu Bạch Phương Tô, bốn đại gia tướng, bọn ta tự nhiên là bà con”. Tiểu quận chúa càng kinh ngạc, nói “Thật không ngờ được”. Cô gái kia nói “Tiểu quận chúa, đừng nghe y nói bậy. Thằng nhãi này rất xấu xa, y không phải bà con của ta, có loại bà con thế này thì đúng là rủi ro”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, cúi xuống ghé vào tai tiểu quận chúa hạ giọng nói “Hảo muội tử, ngươi nói nhỏ cho ta nghe, cô ta tên gì thế?”. Nhưng hai cô gái nằm cạnh nhau, tuy Vi Tiểu Bảo nói nhỏ nhưng cô gái kia vẫn nghe được, vội nói “Đừng nói”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Không nói cũng được, vậy thì ta phải hôn ngươi một cái thôi. Đầu tiên hôn má bên này một cái, kế hôn má bên kia một cái, sau cùng hôn môi một cái. Ngươi rốt lại thích hôn lên môi hay thích nói tên? Ta đoán nhất định là ngươi thích hôn môi”. Dưới ánh đèn thấy cô gái kia dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, quần áo mong manh, thoang thoảng mùi u hương nữ tử, trong lòng rất vui vẻ, nói “Té ra quả nhiên ngươi rất thích hôn môi, vậy thì phải hôn một cái thật thắm thiết mới được”.

Cô gái kia không sao động đây, lại bị tên tiểu tử vô lại này chọc giận tới mức trong mũi phun khói, may là y còn nhỏ tuổi, mới rồi nghe bọn thị vệ nói lại biết y là thái giám, chỉ bất quá mặt dày đùa cợt ngoài miệng, không đến nỗi làm việc gì thật sự phi lễ, nên cũng không kinh sợ gì lắm, lại thấy y chau miệng ra như định hôn thật, vội nói “Được, được, nói cho thằng tiểu quỷ này nghe đi”.

Tiểu quận chúa cười cười, nói “Sư tỷ ta họ Phương, đơn danh là Di, là chữ Di viết bộ Tâm cạnh chữ Đài”. Vì Tiểu Bảo về căn bản không biết chữ Di viết ra sao, gật

gật đầu nói “Ờ, cái tên này mơ mơ hồ hồ, cũng không thể kể là thật hay. Tiểu quận chúa, người tên gì?”. Tiểu quận chúa nói “Ta tên Mộc Kiếm Bình, Bình trong bình phong chứ không phải Bình là bèo”. Vì Tiểu Bảo vốn không biết hai chữ ấy khác nhau ra sao, nói “Cái tên này nghe hay hơn, có điều cũng không phải hạng nhất”. Phương Di nói “Tên người nhất định là hạng nhất rồi, nhưng không biết tôn tính đại danh tốt đẹp ra sao?”.

Vi Tiểu Bảo thoáng sùng sốt, nghĩ thầm “Tên họ thật của mình không thể nói ra được, mà cái tên Tiểu Quế tử dường như cũng không hay ho gì lắm”, bèn nói “Ta họ Ngô, làm thái giám trong cung, nên mọi người gọi ta là Ngô công công”. Phương Di cười nhạt nói “Ngô công công, Ngô công công, cái tên này rất...”, nói tới đó lập tức sực hiểu ra, té ra đã mắc lừa y (*), phì một tiếng nói “Nói bậy!”.

Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình nói “Người lại lừa người, ta nghe họ gọi người là Quế công công, không phải họ Ngô”. Vì Tiểu Bảo nói “Đàn ông gọi ta là Quế công công, đàn bà gọi ta là Ngô công công”. Phương Di nói “Ta biết người tên gì rồi”. Vì Tiểu Bảo thoáng kinh ngạc, hỏi “Làm sao người biết được?”. Phương Di nói “Ta biết người họ Hồ, tên Thuyết, tự Bát Đạo (**).

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Trong tiếng Hoa, “ngô công công” còn có nghĩa là “Chồng tôi”, là Vi Tiểu Bảo bịa đặt để lừa Phương Di.

(**) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Trong tiếng Hoa, “hồ thuyết bát đạo” có nghĩa là ăn nói quàng xiên bậy bạ, là Phương Di bịa ra để mắng Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, thấy Phương Di nói câu ấy xong hơi thở gấp rút, bèn nói “Hảo muội tử, người rịt thuốc cho cô ta đi, đừng để cô ta đau quá mà chết. Ngô lão công ta chỉ có một bà vợ ấy, nếu chết đi thì không cưới được người thứ hai đâu”.

Mộc Kiếm Bình nói “Sư tỷ nói người hô thuyết bát đạo, quả nhiên không sai”. Bèn buông màn xuống, giở chân lên rịt thuốc cho Phương Di, hỏi “Quế đại ca, loại thuốc cầm máu người đắp trước thì làm thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đã cầm máu được chưa?”. Mộc Kiếm Bình nói “Cầm máu rồi”. Nguyên là mật đường rất có hiệu quả cầm máu, sức dính rất mạnh, bám chặt vào vết thương, hiển nhiên không chảy máu nữa, còn hạt sen, bột đậu tụy không có hiệu quả làm thuốc nhưng đắp lên trên vết thương, cũng có tác dụng ngăn không cho máu chảy ra.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Linh đan diệu dược của ta linh nghiệm còn hơn tiên đan của Bồ tát, bây giờ người đã tin chưa. Trong đó có rất nhiều bột trân châu, đắp lên ngực cô ta, sắp tới sau khi lành, trên ngực cô ta có dễ coi không, có nguyệt then hoa nhường không, đáng tiếc là chỉ có con ta được nhìn thấy”. Mộc Kiếm Bình hà một tiếng, nói “Người nói chuyện thú vị thật. Tại sao chỉ có con người mới...”. Vi Tiểu Bảo nói “Cô ta cho con ta bú, thì tự nhiên là con ta nhìn thấy”. Phương Di phì một tiếng.

Mộc Kiếm Bình mở tròn hai mắt, vẫn không hiểu rõ, tại sao Phương sư tỷ lại cho con y bú.

Vi Tiểu Bảo nói “Nhe nhàng bóc lớp thuốc cầm máu ra, rồi rịt thuốc vào”. Mộc Kiếm Bình ứng tiếng “Vâng!”.

Đúng lúc ấy đột nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân, một người cao giọng nói “Quế công công, người ngủ chưa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngủ rồi, là vị nào thế? Có chuyện gì ngày mai hãy nói!”. Người ngoài cửa nói “Hạ quan là Thụy Đồng”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nói “A, là Thụy Phó Tổng quản giá áo, không biết có... có việc gì thế?”.

Thụy Đồng là Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ, Vi Tiểu Bảo lúc bình thời trò chuyện với bọn thị vệ, mọi người đều khen vị Thụy Phó Tổng quản này võ công cao cường, gần bằng Tổng quản Ngự tiền thị vệ Đa Long, là một nhân vật rất nổi tiếng trong đội thị vệ. Y gần đây thường ra ngoài công cán, Vi Tiểu Bảo chưa từng gặp qua.

Thụy Đồng nói “Hạ quan có việc gấp muốn bàn với công công, quấy rầy giấc ngủ của công công”. Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ “Y đêm hôm khuya khoắt tới đây làm gì? Nhất định là biết trong phòng mình có giấu thích khách nên tới tra xét, làm sao là tốt? Nếu mình không mở cửa, xem ra y sẽ phá cửa xông vào. Hai con đi nhỏ này đều bị thương, chạy trốn thì không kịp rồi. Chỉ còn cách tùy cơ ứng biến, lừa cho y bỏ đi”. Thụy Đồng lại nói “Chuyện này quan hệ trọng đại, nếu không cũng không dám tới quấy rầy giấc ngủ của công công”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, ta mở cửa đây”, rồi thò vào trong màn, hạ giọng nói “Ngàn vạn lần đừng lên tiếng”.

Y bước ra phòng ngoài, khép cửa lại, rồi mở cửa ra. Chỉ thấy bên ngoài có một đại hán đang đứng, thân thể cao lớn, đầu của mình còn chưa cao tới cằm y. Thụy Đồng chấp tay nói “Làm phiền, xin công công đừng trách”.

Vì Tiểu Bảo nói “Nói thế làm gì, nói thế làm gì”, rồi ngẩng đầu nhìn lên mặt y, chỉ thấy y không có vẻ tươi cười, cũng không có vẻ tức giận, không biết tâm ý y ra sao, bèn hỏi “Thụy Phó Tổng quản có chuyện gì khẩn cấp vậy?”, chứ không mời y vào. Thụy Đống nói “Mới rồi được ý chỉ của thái hậu, nói đêm nay có thích khách xông vào cung phạm giá, đại nghịch bất đạo, sai ta tới tra hỏi Quế công công cho rõ ràng”.

Vì Tiểu Bảo vừa nghe mấy chữ “Ý chỉ của thái hậu”, biết ngay là đại sự không hay, nói “Đúng lắm, ta cũng đang muốn tra hỏi người cho rõ ràng đây. Mới rồi ta tới thỉnh an hoàng thượng, hoàng thượng nói : Thằng nô tài Thụy Đống thật to gan, y vừa về cung, hừ hừ...”.

Thụy Đống giật nảy mình, vội nói “Hoàng thượng còn nói gì nữa?”.

Vì Tiểu Bảo nói năng bậy bạ với y vốn là để kéo dài thời gian, nghĩ cách chạy trốn, thấy một câu đã dụ được y mắc lừa, bèn nói “Hoàng thượng dặn ta sau khi trời sáng, lập tức nghe ngóng trong bọn thị vệ xem là rốt lại thằng nô tài Thụy Đống dẫn thích khách vào cung là do ai sai sử, có âm mưu gì, bọn phản nghịch có bao nhiêu đứa”.

Thụy Đống càng hoảng sợ, run giọng nói “Hoàng... hoàng thượng nói gì... nói là ta câu kết dẫn thích khách vào cung à? Là tên gian đồ nào nói với hoàng thượng như thế? Đây... đây không phải là nỗi oan to bằng trời sao?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng dặn ta ngấm ngầm tra xét cho minh bạch, lại nói : Thằng nô tài Thụy Đống

mà nghe được phong thanh, nhất định sẽ giết chết người, người phải cẩn thận đấy. Ta nói : Xin hoàng thượng yên tâm, cho dù thằng nô tài Thụy Đống có gan to bằng trời cũng quyết không dám hành hung giết người trong cung. Hoàng thượng nói : Hừ, chuyện đó chưa chắc. Thằng nô tài ấy đã dám dẫn thích khách vào cung, muốn gây chuyện bất lợi cho ta, thì còn có chuyện gì mà không làm được?”.

Thụy Đống nói “Người... người nói vậy! Ta không dẫn thích khách vào cung, hoàng thượng... hoàng thượng cũng không nói oan cho người tốt. Tối nay ta đích thân giết chết ba tên thích khách, rất nhiều anh em thị vệ đều chính mắt nhìn thấy. Hoàng thượng cứ gọi tất cả họ lên hỏi thử xem”. Lúc nói trên trán đột nhiên nổi gân xanh, hai tay nắm chặt lại.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trước hết cứ dọa cho y hồn bất phụ thể, tay chân luống cuống, đợi đến lúc trời sáng, lão tử sẽ trốn ra khỏi cung, nhưng tiểu quận chúa và Phương cô nương thì làm sao? Hừ, lão tử là Bồ tát bùn qua sông, tự mình còn không bảo vệ nổi mình, cứ trốn thoát được sẽ tính, còn kể cái gì tiểu quận chúa, lão quận chúa, Phương Di, Viên Di? Lão tử không giả thái giám nữa, Hương chủ Thanh Mộc đường cũng không làm, cứ mang bốn mươi lăm vạn lượng bạc về Dương Châu mở Lệ Hạ viện, Lệ Thu viện, Lệ Đông viện thôi”. Bèn nói “Nói thế là thích khách không phải do người dẫn vào cung à?”. Thụy Đống nói “Tự nhiên là không phải. Chính miệng thái hậu nói là người dẫn vào cung. Thái hậu dẫn ta đừng nghe người hoa ngôn xảo ngữ, cứ một chuồng đập chết là được”. Vì Tiểu Bảo nói “Chỉ e là hai người chúng ta đều bị

kẻ gian vu cáo. Thụy Phó Tổng quản, người không cần lo lắng, ta sẽ tới phân biện với hoàng thượng giúp người. Chỉ cần quả thật không phải người dẫn thích khách vào cung, thì hoàng thượng tuy còn nhỏ tuổi, nhưng mười phần anh minh, đối với ta lại mười phần tín nhiệm, chuyện này trước sau gì cũng rõ ràng thôi”.

Thụy Đống nói “Được, đa tạ người! Bây giờ người đi theo ta tới gặp thái hậu”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đêm hôm khuya khoắt, tới gặp thái hậu làm gì? Ta còn phải nhân lúc sáng sớm tới gặp hoàng thượng, chỉ sợ bây giờ đã có người phụng chỉ tới bắt người rồi. Thụy Phó Tổng quản, ta nói với người nhé, nếu các thị vệ tới bắt người, thì người ngàn vạn lần không được chống cự, nếu chống cự không cho bắt thì tội danh không dễ mà gột rửa được đâu”.

Thụy Đống da thịt trên mặt giật giật, tức giận nói “Thái hậu nói người rất thích ăn nói bậy bạ, quả nhiên không sai. Ta không phạm tội, tại sao lại chống cự không cho bắt? Người theo ta đi gặp thái hậu!”. Vi Tiểu Bảo nghiêng người một cái hạ giọng nói “Người nhìn kìa, người bắt người tới rồi!”.

Thụy Đống biến sắc cả kinh, quay đầu nhìn lại. Vi Tiểu Bảo quay người một cái nhảy vào trong phòng.

Thụy Đống quay đầu lại không thấy ai, biết bị mắc lừa, vội đuổi theo vào phòng, vọt người tới vùng tay chụp vào lưng Vi Tiểu Bảo.

Thật ra Vi Tiểu Bảo một phen dọa dẫm, Thụy Đống trong lòng mười phần kính hoàng, nếu Vi Tiểu Bảo nhất định đòi đi gặp hoàng đế, thì Thụy Đống có quá nửa là

không dám lỗ mãng cản trở. Nhưng Vi Tiểu Bảo giấu hai cô gái trong phòng, trong đó có một người quả thật là thích khách xông vào cung phạm giá, chỉ cho rằng việc đã bại lộ, mới rồi thái hậu lại từng đích thân tới đây lấy mạng mình, lẽ nào còn dám gặp hoàng đế để phân biện ? Lừa được Thụy Đồng quay đầu lại một cái là lập tức chạy vào phòng, chỉ mong có thể trèo qua cửa sổ chạy trốn. Y nghĩ trong Ngự hoa viên khắp nơi đều có non bộ và bụi cây, ban đêm núp vào đó cũng không dễ mà bắt được. Không ngờ Thụy Đồng thân thủ mau lẹ, Vi Tiểu Bảo vừa nhảy vào trong phòng, y đã đuổi tới.

Vi Tiểu Bảo lón vào phòng xong, tung người nhảy lên đập lên bậc cửa sổ, đang định nhảy ra ngoài, Thụy Đồng một chuồng vỗ tới, một luồng kinh phong đập vào lưng y. Vi Tiểu Bảo đầu gối nhũn ra, ngã luôn xuống đất. Thụy Đồng vươn tay trái ra nắm cổ áo y. Vi Tiểu Bảo thi triển Cầm nã thủ pháp, hai tay hết sức đẩy ra, nhưng y người nhỏ sức yếu, thân hình loạng choạng, bồm một tiếng ngã vào cái chum lớn đựng nước. Cái chum nước này vốn là Hải lão công dùng để chữa bệnh, sau khi Hải lão công chết, Vi Tiểu Bảo cũng chưa gọi người mang đi.

Thụy Đồng hô hô cười rộ, đưa tay vào chum nước quờ một cái nhưng không trúng. Té ra Vi Tiểu Bảo đã co thành một khối. Cái chum nước này khá lớn, y quờ cái nữa, đã túm được Vi Tiểu Bảo nước chảy ròng ròng nhấc ra.

Vi Tiểu Bảo há miệng ra, phun một ngụm nước vào mắt Thụy Đồng, kế đó thân hình nhảy xổ về phía trước xô vào lòng y, tay trái vít gáy y.

Thụy Đồng la lớn một tiếng, thân hình loạng choạng mấy cái, tay trái chụp sau gáy Vi Tiểu Bảo từ từ lỏng ra, hai tròng mắt đầy nước mở to, trên mặt đầy vẻ ngơ ngác kinh hoàng, cổ họng ăng ặc mấy tiếng định nói gì đó nhưng không nói được ra lời, chỉ nghe y thở hắt ra một tiếng, một thanh đoản kiếm từ tâm khẩu đã rọc thẳng xuống tận bụng dưới, rách thành một đường dài.

Thụy Đồng tròn mắt nhìn thanh đoản kiếm, nhưng không biết thanh kiếm này từ đâu phóng tới. Y từ ngực tóit bụng máu tươi phun ra, đột nhiên thân hình ngã vật về phía sau, đến lúc chết vẫn không biết Vi Tiểu Bảo đã dùng cách gì giết mình.

Vi Tiểu Bảo cười hắc hắc một tiếng, tay trái đón lấy thanh chủ thủ, tay phải từ trong áo trường bào thò ra. Nguyên là lúc y ngã vào chum nước, vừa co người lại đã rút thanh chủ thủ ra giấu trong tay áo trường bào, chĩa mũi nhọn ra ngoài. Y một ngụm nước vừa phun vào mắt Thụy Đồng xong lập tức nhảy vọt tới ôm lấy y, đâm thanh chủ thủ chém sất như bùn vào tâm khẩu y. Nếu giao đấu thực sự thì mười Vi Tiểu Bảo cũng chưa chắc đã là đối thủ của Thụy Đồng, nhưng biến cố kỳ lạ đột ngột xảy ra trong lúc thắng thốt, Thụy Phó Tổng quản danh tiếng lừng lẫy lại bị ám toán.

Vi Tiểu Bảo và Thụy Đồng hai người xông vào phòng thế nào, Vi Tiểu Bảo ngã vào chum nước ra sao, Phương Di và Mộc Kiếm Bình phía sau tấm màn đều nhìn thấy rất rõ, nhưng Thụy Đồng bị phun nước vào mắt, kể đó bị giết thì Vi Tiểu Bảo dùng thủ pháp gì, Phương Mộc hai người lại không sao nói được chỗ kỳ diệu.

Vi Tiểu Bảo định khoe khoang mấy câu, nói “Ta... ta... cái... cái...”, chỉ nghe thanh âm của mình ồm ồm, nói không ra lời. Mới rồi giữa chỗ chết tìm được cái sống, có thể nói cũng sợ tới mức lực thần vô chủ.

Mộc Kiếm Bình nói “Ta trời tạ đất, người... người đã giết được tên Thát Đát này rồi”. Phương Di nói “Thụy Đồng có ngoại hiệu là Thiết chuồng vô địch, hôm nay đánh chết ba huynh đệ trong Mộc vương phủ bọn ta. Người trả thù cho bọn ta, hay lắm, hay lắm!”.

Vi Tiểu Bảo hơi định thần, nói “Y là Thiết chuồng vô địch, nhưng địch không nổi Vi... Quế công công, Ngô lão công ta. Ta là cao thủ võ học hạng nhất, rốt lại khác y chứ”. Rồi đưa tay vào bọc Thụy Đồng mò một cái, mò được một tập giấy viết toàn chữ nhỏ, là mấy tờ công văn.

Vi Tiểu Bảo cũng không biết, thuận tay đặt lên bàn, chợt cảm thấy sau lưng y giắt vật gì cứng cứng, bèn dùng chủ thủ rạch áo bào của y ra, thấy là một cái bao vải dầu, bèn nói “Đây là bảo bối gì mà giấu kín thế này?”. Bèn cắt dây buộc mở cái bao ra, nguyên là gói một bộ sách, trên bìa sách rõ ràng viết năm chữ “*Tứ thập nhị chương kinh*”, bộ kinh này hoàn toàn giống hệt với bộ đã thấy, có điều bìa sách bọc lụa đỏ thêm một đường viền màu trắng.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ái chà!”. Vội đưa tay vào bọc lấy ra bộ *Tứ thập nhị chương kinh* lấy trộm được ở phủ Khang thân vương, may là sau khi y ngã vào chum nước thì lập tức bị Thụy Đồng túm ra, chỉ mới ướt lớp bìa da

bên ngoài chứ trong sách chưa uớt. Hai bộ kinh đặt trên bàn, ngoài chỗ một quyển bọc lụa đỏ, một quyển bọc lụa đỏ viền trắng còn lại thì giống hệt nhau. Đến lúc ấy y đã nhìn thấy bốn bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, hiện hai bộ đang trong tay thái hậu, mình có hai bộ, nghĩ thầm “Trong bộ kinh này nhất định có không ít điều cổ quái, nhưng tiếc là mình không biết chữ, nếu nhờ tiểu quân chúa và Phương Di xem thử nhất định sẽ biết rõ. Nhưng nếu làm như thế thì từ nay trở đi họ sẽ coi thường mình”. Bèn kéo hộc tủ ra, cho hai bộ kinh vào.

Y nghĩ thầm “Mới rồi thái hậu đích thân tới giết mình, thị sợ mình biết được bí mật của thị sẽ tiết lộ ra, sau đó lại phái Thụy Đồng tới giết mình, lại khoác bừa tội danh lên đầu mình, nói mình dẫn thích khách vào cung. Thị chờ một lúc không thấy Thụy Đồng về hồi báo, sẽ lại sai người tới. Thế thì phải tiên hạ thủ vi cường, lập tức tới tố cáo với hoàng thượng, lúc trời sáng lão tử sẽ trốn ra khỏi cung, không trở lại nữa”. Bèn nói với Phương Di “Ta phải ra ngoài phao tin, nói Thụy Đồng câu kết với Mộc vương phủ các người, hảo lão... lão..., Phương cô nương (y vốn định gọi là hảo lão bà, nhưng tình thế nguy cấp, không thể đùa giỡn để đến nỗi làm hỏng việc lớn, bèn đổi giọng gọi nàng là Phương cô nương), đêm nay các người vào hoàng cung, rút lại là định làm gì? Định hành thích hoàng đế à? Ta khuyên các người đừng hành thích tiểu hoàng đế, con đi già thái hậu không phải là người tốt, các người cứ tới giết thị là được”.

Phương Di nói “Người đã là người mình, thì có nói với người cũng không hề gì. Bọn ta giả mạo làm thủ hạ

của Ngô Ứng Hùng con Ngô Tam Quế vào hoàng cung hành thích hoàng đế Thát Đát. Nếu đắc thủ thì cố nhiên rất hay, nếu không thì cũng để hoàng đế trong cơn tức giận giết chết Ngô Tam Quế”.

Vi Tiểu Bảo thở phào một hơi, nói “Điều kế, điều kế! Các người làm sao để trừ diệt Ngô Tam Quế?”. Phương Di nói “Trong áo lót của bọn ta cố ý lưu lại ký hiệu, là bộ thuộc của Bình Tây vương phủ, có một số binh khí ám khí cũng khắc chữ Bình Tây vương phủ. Có vài món binh khí cũ khắc là Đại Minh Sơn Hải quan Tổng binh phủ”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Để làm gì?”. Phương Di nói “Thằng khốn Ngô Tam Quế ấy trước khi đầu hàng Thát Đát thì làm Tổng binh Sơn Hải quan nhà Đại Minh ta”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Kế sách này thật mười phần lợi hại”.

Phương Di nói “Lần này bọn ta vào cung, nghĩ ắt có người chết trận vì nước, nên làm ký hiệu trên quần áo cho người Thát Đát phát hiện ra. Nếu bị bắt sống, lúc đầu không khai, đến khi bị người Thát Đát tra khảo chết đi sống lại mới khai là do Bình Tây vương sai sử, tới đây hành thích hoàng đế. Trước khi bọn ta vào cung đã rải binh khí có khắc chữ khắp nơi, cho dù tất cả có thể may mắn rút lui, cũng đã để lại chứng cứ”. Nàng nói rất hung phấn, hơi thở dần dần gấp rút, trên mặt hiện ra ánh hồng.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì các người vào cung hoàn toàn không phải để cứu tiểu quận chúa à?”.

Phương Di nói “Tự nhiên là không phải. Bọn ta không phải thần tiên, làm sao biết tiểu quận chúa đang ở trong hoàng cung?”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, hỏi “Trong người người có binh khí có khắc chữ không?”. Phương Di nói “Có!”. Rồi rút dưới chân ra một thanh trường kiếm, nhưng cánh tay không có sức, không sao nhấc lên được. Vi Tiểu Bảo cười nói “May là ta chưa nhìn tới chỗ bên cạnh người, nếu không đã bị người một kiếm đâm chết rồi”. Phương Di chột đỏ mặt, trừng mắt nhìn y một cái.

Vi Tiểu Bảo đón thanh kiếm giắt vào hông cái xác Thụy Đống, nói “Ta đi tố cáo, nói Thụy Đống là cùng bọn với thích khách, đây không phải là chứng cứ sao?”. Phương Di lắc đầu nói “Người nhìn xem trên kiếm khắc chữ gì?”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Khắc chữ gì?”. Quả thật có y nhìn cũng không biết, chẳng bằng không nhìn. Phương Di nói “Đó là tám chữ Đại Minh Sơn Hải quan Tổng binh phủ. Thụy Đống là người Mãn, không thể làm đương sai dưới trướng Tổng binh Sơn Hải quan nhà Đại Minh được”.

Vi Tiểu Bảo ờ một tiếng, lấy thanh kiếm ra đặt lên giường, nói “Vậy thì bỏ vật gì vào người y là hay?”. Vừa xoay chuyển ý nghĩ, nói “Hay lắm rồi!”, rồi lấy hai chuỗi trân châu, hai con gà bằng ngọc phỉ thúy và tập kim phiếu mà Ngô Ứng Hùng tặng nhét cả vào bọc Thụy Đống. Y biết kim phiếu là do ngân hiệu trong thành Bắc Kinh phát ra, Ngô Ứng Hùng sai người mua về, chỉ cần tra xét ra của nhà ngân hiệu nào là biết được nguồn gốc, một phen bỏ tang vật vào nhà này quả thật là áo trời không thấy đường may, nghĩ thầm “Ngô Thế tử ơi Ngô Thế tử, lão tử gấp rút lo thoát thân, chỉ còn cách không phải với người thôi”.

Y ôm xác Thụy Đồng lên, định mang ra hoa viên, nhưng vừa đi được một bước chợt nghe bên ngoài có tiếng mấy người đi tới. Y nhẹ nhàng buông cái xác xuống, chỉ nghe một người nói “Hoàng thượng có lệnh, sai Tiểu Quế tử tới hầu”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Mình đang lo tới nay không gặp được hoàng thượng thì lại có chuyện. Bây giờ hoàng thượng gọi mình, thật không gì tốt hơn. Cái xác Thụy Đồng cứ để ở đây”, liền ứng tiếng “Dạ, nô tài mặc áo xong sẽ ra ngay” rồi nhẹ nhàng đẩy cái xác Thụy Đồng vào gầm giường, lấy tay ra hiệu với tiểu quân chúa và Phương Di bảo họ nằm yên trên giường đừng động đậy, vội vàng cởi cái áo ướt, mặc áo khác vào, tấm bối tâm màu đen tuy cũng bị ướt nhưng y vẫn không cởi ra.

Vừa ra tới cửa, tâm niệm nhất động, nghĩ thầm “Con đi con họ Phương này không tin được, dùng để thị trộm cắp đồ vật của mình”. Bèn lấy hai bộ *Tứ thập nhị chương kinh* và một tập ngân phiếu dày cho vào bọc, rồi mới tắt nến bước ra, nhưng lại quên mang theo đồ phổ võ công mà sư phụ đưa cho.

Hồi 12

*Luôn mồm chọc ghẹo ta là giỡn
Thoáng nghe là hiểu bác như thần*

Vì Tiểu Bảo đi ra ngoài cửa, thấy ngoài cửa có bốn thái giám đang đứng, đều không phải người quen. Tên thái giám đứng đầu nói “Quế công công, hoàng thượng đêm hôm khuya khoắt muốn gọi người tới, chắc chắc, hoàng thượng đối xử với người thật là không thể nói được. Thụy Phó Tổng quản đâu? Hoàng thượng truyền y theo Quế công công cùng tới ra mắt. Vì Tiểu Bảo trong lòng chột hoảng sợ, nói “Thụy Phó Tổng quản về cung rồi à? Ta lại chưa gặp y”. Tên thái giám kia nói “Thật à? Bọn ta phải đi mau thôi”. Nói xong quay người đi trước dẫn đường.

Vì Tiểu Bảo thầm ngạc nhiên “Tại sao y lại hỏi mình về Thụy Phó Tổng quản? Tại sao hoàng thượng lại biết Thụy Phó Tổng quản ở chỗ mình?”. Lại nghĩ “Ta là thái giám Phó thủ lĩnh, chức vị cao hơn người rất nhiều, tại sao người đi trước ta? Người tuổi tác không còn nhỏ, chẳng

lẽ lại không biết quy củ trong cung à?”. Bèn hỏi “Quý tính của công công là gì ? Chúng ta trước nay ít gặp nhau”. Tên thái giám kia nói “Bọn ta chỉ là thái giám làm việc tạp dịch, Quế công công tự nhiên không nhận ra”. Vì Tiểu Bảo nói “Công công được hoàng thượng sai tới gọi ta thì cũng không phải là thái giám làm việc tạp dịch đâu”. Đang nói chuyện thì thấy y rẽ qua phía tây, tấm cung của hoàng đế lại ở phía đông bắc, Vì Tiểu Bảo nói “Người đi lầm đường rồi”. Tên thái giám kia nói “Không lầm đâu, hoàng thượng đang thỉnh an thái hậu, mới rồi có thích khách làm âm ỉ, sợ làm kinh động từ giá. Chúng ta tới cung Từ Ninh”.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe nói tới gặp thái hậu thì giật nảy mình, lập tức đứng lại.

Trong ba thái giám đi sau y, có hai người đột nhiên chia ra đi hai bên, bốn người kẹp chặt y vào giữa.

Vi Tiểu Bảo lại càng hoảng sợ, kêu thảm “Hồngбет, hồngбет! Lẽ nào lại là hoàng thượng gọi mình tới, rõ ràng là thái hậu bắt mình đây”. Tuy không biết bốn người này biết võ công không, nhưng lấy một chọi bốn, thế nào cũng đánh không nổi, nếu gây chuyện âm ỉ, dám thì vệ nghe tiếng đổ tới thì làm sao còn chạy thoát được? Y trống ngực đập thành thịch, cười hì hì nói “Là tới cung Từ Ninh à? Vậy thì hay quá, thái hậu mỗi lần gặp ta, nếu không thưởng tiền bạc thì nhất định ban cho bánh trái kẹo mứt. Hoàng thái hậu đối xử với bọn nô tài rất tốt, bà nói để thằng nhỏ tham ăn ta cũng không đến nỗi thiếu cái ăn”, trong lúc nói đã tới hồi lang thông vào tấm cung của thái hậu.

Bốn tên thái giám thấy y theo lời tới cung Từ Ninh, lại khôi phục vị trí, một người đi trước, ba người đi sau.

Vì Tiểu Bảo nói “Lần trước gặp thái hậu thật là may mắn. Thái hậu nói ta bắt được Ngao Bái, công lao không nhỏ, thưởng ta năm ngàn lượng vàng, hai vạn lượng bạc. Ta rất yếu ớt, làm sao mang đi được? Thái hậu nói : Mang không được thì cứ từ từ mang về. Tiểu Quế tử, người định dùng số tiền này làm gì? Ta nói : Bẩm thái hậu, nô tài thích nhất là kết giao bằng hữu, trong người có vàng bạc, trong các thái giám ai nói với nô tài thì nô tài sẽ tặng họ một ít. Có tiền thì mọi người cùng tiêu”. Y thuận miệng nói bừa, trong đầu ý nghĩ xoay chuyển mau lẹ, tính cách thoát thân. Một thái giám sau lưng y nói “Thuởng nhiều đến thế à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Hô, không tin à? Xem đây này!”, rồi rút trong bọc ra một tập ngân phiếu, có tám năm trăm lượng, có tám một ngàn lượng, cũng có tám hai ngàn lượng.

Dưới ánh sáng đèn lồng, nhìn thấy rõ ràng không phải là giả, bốn tên thái giám nhìn thấy là bị mê hoặc, đều dùng chân lại.

Vì Tiểu Bảo rút ra bốn tám ngàn phiếu, cười nói “Hoàng thượng và thái hậu không ngừng ban thưởng, ta làm sao tiêu hết được? Bốn tám ngàn phiếu này, có tám hai ngàn lượng có tám một ngàn lượng, bốn vị huynh đệ thử vận khí, mỗi người rút một tám đi”.

Bốn tên thái giám đều không tin, trên đời làm gì có chuyện bỗng không đưa ngân phiếu một ngàn lượng cho người ta, nên không đưa tay ra rút.

Vi Tiểu Bảo nói “Trong người nhiều tiền bạc quá, không biết dùng vào đâu, có lúc cũng không thoải mái lắm. Trước mắt ta tới gặp thái hậu và hoàng thượng, biết đâu lại thưởng cho ta ít nhiều tiền bạc nữa”. Nói xong giờ mấy tấm ngân phiếu lên cao, phất phất trong gió, liếc mắt nhìn địa hình chung quanh.

Một tên thái giám cười nói “Quế công công, người cho bọn ta ngân phiếu thật hay đùa đấy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Sao lại đùa? Các huynh đệ chỗ Thượng thiện giám bọn ta, ai lại không được ta cho tám trăm một ngàn? Nào nào nào, thử xem vận khí ra sao, vị huynh đệ nào rút trước đây?”. Tên thái giám kia cười hì hì nói “Ta rút trước”. Vi Tiểu Bảo nói “Chờ một lúc, các người nhìn cho rõ nhé”. Rồi đưa bốn tấm ngân phiếu tới dưới ánh đèn. Bốn tên thái giám nhìn thấy rất rõ, quả nhiên có tám một ngàn lượng, có tám hai ngàn lượng, đều bất giác biến sắc. Thái giám không thể cưới vợ sinh con, lại không thể đăng lính làm quan nên còn thích tiền bạc của cải hơn người thường gấp bội. Bốn người này tuy làm đương sai trong cung đã lâu, nhưng ngân phiếu một ngàn lượng, hai ngàn lượng trước nay chưa từng nhìn thấy.

Vi Tiểu Bảo giờ tay một cái, bốn tấm ngân phiếu lất phất trên không, cười nói “Được, các vị đại ca tới đây mà rút!”. Tên thái giám kia đưa tay ra rút, ngón tay còn chưa chạm tới ngân phiếu, Vi Tiểu Bảo buông tay một cái, bốn tấm ngân phiếu bị gió thổi bay đi, lẳng đàng phấp phới bay vào bụi cây. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ái chà, sao người không giữ cho chặt? Mau nhặt đi, mau nhặt đi! Ai nhặt được thì ngân phiếu là của người ấy”. Bốn tên thái giám sải chân đuổi theo.

Vi Tiểu Bảo la lên “Chụp mau đi, đừng để bay mất!”. Thân hình mộp xuống một cái, chui vào một cái hang đã nhắm sẵn trong hòn giả sơn. Y biết ở một dải Ngự hoa viên này có rất nhiều giả sơn, hang núi liên hoàn quanh co, chui vào đó rồi thì nhất thời quả thật không dễ mà tìm được.

Bốn tên thái giám đuổi theo chụp ngân phiếu, có hai tên mỗi người được một tấm, một tên nhất được hai tấm, một tên thì không được gì, lập tức cãi nhau. Một người nói “Quế công công nói ai nhất được là của người ấy, hai tấm này đều là của ta”. Một người nói “Đã nói rõ là mỗi người một tấm, mau đưa một tấm ra đây. Ta chỉ cần tấm một ngàn lượng cũng được rồi”. Người kia nói “Cái gì mà một ngàn lượng? Nói mới dễ nghe chứ, một lượng cũng không có”. Người không nhất được ngân phiếu vươn tay túm ngực y, nói “Người có đưa không? Bọn ta mời Quế công công phân xử vụ này”, vừa quay lại thì Vi Tiểu Bảo đã không biết đi đâu. Bốn người cả kinh, đồng thanh kêu réo, tìm kiếm bốn phía. Người không nhất được ngân phiếu vẫn không chịu thôi, túm vạt áo người nhất được hai tấm, nhất định đòi y phải chia một tấm.

Vi Tiểu Bảo vốn đã núp trong hang đá cách đó hơn mười trượng, nghe hai người tranh cãi, cảm thấy buồn cười, nghĩ “Mình núp đến sáng rồi theo cửa nách chuồn ra ngoài cung, không quay về nữa”. Chỉ nghe một tên thái giám nói “Thái hậu đã phân phó, nói thế nào cũng phải gọi Quế công công và Thụy Phó Tổng quản tới ngay. Y... y... núp ở đâu nhỉ?”. Một thái giám khác nói “Y còn trong cung, cũng không đi đâu xa đâu. Chỉ là việc y đưa ngân phiếu cho bọn mình thì không thể nói ra được. Hách huynh đệ, hai tấm ngân phiếu của người cứ chia

cho lão Lao một tấm, nếu không y làm ẩm lên, mọi người đã không phát tài, mà còn gặp rủi ro đấy”.

Chợt nghe tiếng bước chân, có mấy người từ phía tây đi tới, một người nói “Đêm nay trong cung có thích khách, chỉ sợ mọi người sáng mai đều bị trị tội”. Vi Tiểu Bảo vừa nghe thấy, chính là thị vệ trong cung. Một người khác nói “Chỉ mong Quế công công trước mặt hoàng thượng nói tốt cho vài câu”. Lại một người khác nói “Quế công công tuy còn nhỏ tuổi, nhưng là người rất có tình nghĩa, quả thật khó kiếm được”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, từ trong hang lớn ra, hạ giọng nói “Các vị huynh đệ, đừng lên tiếng”. Hai thị vệ đi trước nhắc đèn lồng lên, hạ giọng gọi “Quế công công”. Vi Tiểu Bảo thấy bọn thị vệ này có tới mười lăm mười sáu người, chính là những người vừa gặp mình chỗ cửa sổ lúc nãy. Y nhớ được tên của họ, nói “Trương đại ca, Triệu đại ca, bốn tên thái giám bên kia câu kết với bọn thích khách, mọi người mau qua bắt lấy, công lao không nhỏ đâu”. Kế đó lại gọi tên mấy người, nói “Hách đại ca, Ngạc đại ca trước tiên cứ điếm vào á huyết chúng, nếu không thì đánh cho trặc hàm dưới, đừng để chúng cất tiếng la lớn làm kinh động hoàng thượng”.

Bọn thị vệ nghe nói là bốn tên thái giám, cũng không coi vào đâu, ra tay làm liền, thổi tắt đèn lồng, cúi mọp người xuống, rón rén bước qua. Bốn thái giám kia hai tên tìm Vi Tiểu Bảo trong sơn động, hai tên thì đang cãi cọ chuyện ngân phiếu, đều đang tập trung tinh thần. Bọn thị vệ lập được thế bao vây rồi, một tiếng huýt sáo, bốn phương tám hướng nhất tề đổ ra, ba bốn người phục dịch một người, đè chặt bốn tên thái giám xuống đất. Bọn thị vệ này vô

công không cao cường lắm, không ai biết điểm huyệt, nhưng người thì dùng cầm nã thủ pháp, người thì dùng quyền chuồng, đều đánh trặc hàm dưới bốn tên thái giám.

Bốn tên thái giám há miệng ra, một câu cũng không nói được, không hiểu tại sao, vô cùng hoảng sợ.

Vi Tiểu Bảo chỉ vào một gian phòng bên cạnh, quát “Kéo vào trong kia khảo vấn!”. Bọn thị vệ lôi bốn tên thái giám xềnh xệch vào trong, dọn dẹp gian phòng, có người thắp đèn giờ cao lên. Vi Tiểu Bảo ngồi ở giữa, bọn thị vệ ấn bốn tên thái giám quỳ xuống.

Bốn người phụng chỉ thái hậu đi bắt người, làm sao chịu quỳ? Bọn thị vệ tay đánh chân đá, bắt phải quỳ xuống.

Vi Tiểu Bảo nói “Bốn người các ngươi mới rồi lén lén lút lút, đang tranh nhau cái gì đấy? Nói cái gì mà một ngàn lượng của ngươi, hai ngàn lượng của ta? Lại nói cái gì bằng hữu bên ngoài lần này không may, bị bọn thị vệ chó đánh giết không ít. Bằng hữu bên ngoài là bằng hữu nào? Tại sao lại gọi các vị thị vệ đại nhân là thị vệ chó?”.

Bọn thị vệ cả giận, liên tiếp đá bốn người ngã xuống. Bốn tên thái giám trong bụng kêu lớn “Oan uổng”, nhưng làm sao nói ra được?

Vi Tiểu Bảo lại nói “Ta đi sau lưng các ngươi, nghe một người nói: Là ta dẫn đường, hai tấm ngân phiếu này là y đưa cho ta, tại sao phải chia cho ngươi?”. Nói tới đó chỉ tên thái giám nhặt được hai tấm ngân phiếu, lại chỉ qua tên không nhặt được tấm nào nói “Ngươi nói: Mọi người đều cùng làm đại sự này, là chuyện chém đầu cả

nhà, tịch biên gia sản, tội danh đều như nhau, tại sao lại không chia cho ta? Không được, nhất định phải chia". Rồi chỉ vào một thái giám khác nói "Hách huynh đệ, hai tám ngân phiếu của ngươi cứ chia cho lão Lao một tám, nếu không y làm âm lên, mọi người đã không phát tài, mà còn bị chém đầu cả nhà, tịch biên gia sản. Câu đó là ngươi nói, phải không? Các ngươi cùng nhau làm đại sự gì? Tại sao lại phạm vào tội chém đầu cả nhà, tịch biên gia sản? Lại chia ngân phiếu với không ngân phiếu cái gì?".

Bọn thị vệ nói "Bọn chúng dẫn đường cho thích khách, tự nhiên là phạm vào đại tội chém đầu cả nhà, tịch biên gia sản. Ngân phiếu gì chia nhau ấy, cứ lục soát trong người chúng là được". Vừa lục soát, lập tức tìm được bốn tám ngân phiếu, bọn thị vệ thấy bốn tám ngân phiếu nhiều tiền như thế đều kêu âm lên. Tiền lương hàng tháng của một thái giám bình thường bất quá chỉ bốn lượng, sáu lượng, đột nhiên trong người tên nào cũng có một khoản tiền lớn, lẽ nào còn là giả nữa?

Thị vệ họ Triệu hỏi tên thái giám có hai tám ngân phiếu "Ngươi họ Hách à?". Tên thái giám ấy gật gật đầu. Thị vệ họ Triệu lại hỏi tên thái giám không có tám nào "Ngươi họ Lao à?". Tên thái giám ấy mặt không còn chút máu, cũng gật gật đầu. Một thị vệ nói "Giỏi lắm, thích khách cho các ngươi bấy nhiêu tiền bạc, các ngươi bèn dẫn đường cho thích khách, gọi chúng là bằng hữu bên ngoài, gọi bọn ta là thị vệ chó à? Con bà người chứ!". Phóng một cước thật mạnh ra, tên thái giám họ Hách mất lòi ra, miệng kêu a a không ngớt.

Thị vệ họ Triệu nói "Không nên lơ mãng, cứ tra hỏi cho kỹ", rồi khom người vươn tay nắm vào cằm thái giám

họ Lao kéo lên một cái, cho xương hàm y vào khớp như cũ. Vi Tiểu Bảo quát “Các người làm đại sự gì, rốt lại là được ai sai sử? Lớn mật như thế, mau mau khai ra?”. Tên thái giám ấy nói “Oan uổng, oan uổng! Là thái hậu phân phó bọn ta...”.

Vi Tiểu Bảo nhảy xổ tới, tay trái bịt miệng y quát “Nói bậy! Những câu như thế mà nói ra được à? Người còn lảm mồm, ta sẽ giết người lập tức”. Tay phải rút chuỷ thủ ra, xoay chuôi lại đập vào đập vào đỉnh đầu y thật mạnh, đánh y ngất đi luôn, rồi quay lại nói với bọn thị vệ “Y nói là thái hậu sai sử, chuyện... chuyện... chuyện này là đại họa lâm đầu rồi”.

Bọn thị vệ đều biến sắc, nói “Thái hậu sai họ dất thích khách vào cung à?”. Họ đều biết hoàng thượng hoàn toàn không phải là con ruột của thái hậu, thái hậu trước nay vốn tinh minh quyết đoán, chẳng lẽ hoàng thượng đắc tội với thái hậu, vì thế... vì thế... nên trong chốn cung vi rắc tâm tranh đoạt, sự tình đáng sợ nào cũng có, mình lại bị lôi kéo vào, quả thật khó giữ được tính mạng.

Vi Tiểu Bảo hỏi một tên thái giám khác “Có đúng là các người do thái hậu sai đi làm việc không? Chuyện này quan hệ trọng đại, không được nói bậy. Có đúng là thái hậu sai khiến không?”. Tên thái giám ấy nói không ra lời, chỉ liên tiếp gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Mấy tấm ngân phiếu này cũng là thái hậu đưa phải không?”. Ba tên thái giám nhất tề lắc đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi! Các người là vâng lệnh đi làm việc, chứ không phải là chủ ý của mình, phải không?”. Ba tên thái giám gật đầu lia lịa. Vi Tiểu Bảo nói “Các người muốn chết hay muốn sống?”. Câu này không dễ gật đầu mà biểu thị.

Ba thái giám một tên gật đầu, một tên lắc đầu, người còn lại thì trước gật sau lắc, nghĩ lại thấy không đúng lại gật đầu mạnh một cái. Vi Tiểu Bảo hỏi “Các người muốn chết à?”, ba người lắc đầu. Vi Tiểu Bảo hỏi “Muốn sống phải không?”. Ba người vội vàng gật đầu.

Vi Tiểu Bảo kéo hai thị vệ đứng đầu, ba người đi ra ngoài. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Trương đại ca, Triệu đại ca, chén cơm đây tố của chúng ta qua chuyện này e sẽ bị hất đổ thôi”. Người họ Trương tên Trương Khang Niên, người họ Triệu tên Triệu Tề Hiền, đều là người Hán Bát kỳ, đã sớm hoảng sợ tới mức thần hồn bất định, đồng thanh nói “Vây... vậy thì làm sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta thì nửa điểm chủ ý cũng không có, Trương đại ca, Triệu đại ca thấy nên làm thế nào?”. Trương Khang Niên nói “Nếu làm âm lên thì không biết là sẽ vỡ lở ra tới mức nào, nếu che giấu được thì không gì tốt bằng”. Triệu Tề Hiền nói “Phải đấy, chẳng bằng thả bốn tên thái giám này ra, mọi người làm như không có chuyện này là được”. Trương Khang Niên nói “Chỉ e người không có ý hại cộp nhưng cộp có ý hại người”. Vi Tiểu Bảo nói “Thả họ vốn là rất hay, có điều họ không được nắm rõ lại với thái hậu. Nếu không thái hậu nổi giận, muốn giết người bịt miệng, thì bốn tên thái giám này cố nhiên không sống nổi, mà mười bảy anh em ta ở đây có quá nửa sẽ bị chặt thành ba mươi tư đoạn”.

Trương Triệu hai người đồng thời rung mình. Trương Khang Niên gio chuông phải lên đánh gió một cái. Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn qua Triệu Tề Hiền, Triệu Tề Hiền gật gật đầu hỏi “Còn bốn tám ngàn phiếu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Khoản sáu ngàn lượng bạc ấy các vị đại ca

cứ chia nhau là được. Ta thì sợ tới mức hồn phi phách tán, chỉ mong chuyện này không dính vào mình, chứ bạc thì không cần”.

Trương Triệu hai người nghe được chia nhau sáu ngàn lượng bạc, mỗi người có thể được hơn ba trăm lượng, càng không chần chừ, quay người vào trong ghé miệng vào tai bốn người thân tín nói vài câu.

Bốn người kia gật gật đầu, kéo bốn tên thái giám lên, nói “Các người đã là người thân cận của thái hậu, thì cứ về đi!”.

Bốn tên thái giám cả mừng bước ra, bốn thị vệ ra theo. Chỉ nghe bên ngoài có mấy tiếng gào thảm “Á á á”, kể một thị vệ kêu lên “Có thích khách, có thích khách!”. Một người khác kêu lên “Ái chà, không xong, thích khách giết chết bốn thái giám”. Bốn tên thị vệ bước vào nói với Vi Tiểu Bảo “Quế công công, bên ngoài có thích khách, giết chết bốn vị công công”.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Đáng tiếc, đáng tiếc. Thích khách bỏ chạy rồi, đuổi theo không kịp phải không?”. Một thị vệ nói “Một cái bóng thích khách cũng không thấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Ờ, vậy thì chẳng ai đuổi theo được. Chuyện bốn vị công công kia bị thích khách giết chết, các người cứ về bẩm lại với Đa Tổng quản thôi!”. Đám thị vệ cố nhin cười, đồng thanh lên tiếng “Dạ!”. Vi Tiểu Bảo không nhin được nữa, hô hô cười rộ. Đám thị vệ cũng cười ầm lên. Vi Tiểu Bảo cười nói “Các vị đại ca, cung hỷ phát tài, ngày mai gặp lại”.

Vì Tiểu Bảo tất tả trở về chỗ ở, vừa tới cửa chợt thấy trong khóm hoa có một người lạnh lùng nói “Tiểu Quế tử, chào!”.

Vì Tiểu Bảo vừa nghe là giọng nói của thái hậu, giật nảy mình, xoay người định chạy, chạy được năm sáu bước, chỉ thấy một bàn tay dè lên vai trái, toàn thân nhũn ra, cảm thấy như có mấy ngàn cân sức nặng đè lên, không sao nhích được nửa bước. Y vội khom lưng đưa tay rút thanh chủy thủ, ngón tay vừa chạm vào chuôi kiếm thì cánh tay phải đã bị trúng một chuồng, nhin không được la thảm một tiếng, chỉ thấy thái hậu âm trầm nói “Tiểu Quế tử, ngươi còn nhỏ tuổi mà rất có bản lĩnh. Không hề động thanh sắc mà giết được bốn thái giám của ta, lại biết di tang giá họa, cả ta cũng bị vu hãm, hừ, hừ...”.

Vì Tiểu Bảo trong lòng liên tiếp kêu khổ, lúc nguy cấp đoán thái hậu căm hận mình thấu xương, cầu xin thế nào cũng vô dụng, chỉ có cách bỏ liều tính mạng, hung dữ dọa bà ta một trận, kéo dài thêm ba khắc một giờ sẽ nghĩ cách thoát thân, bèn nói “Thái hậu, bây giờ người giết ta cũng muộn rồi, đáng tiếc ời là đáng tiếc”. Thái hậu lạnh lùng nói “Đáng tiếc cái gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Người muốn giết ta diệt khẩu, chỉ đáng tiếc là chậm mất một bước. Mới rồi bọn thị vệ kia nói những gì, chắc là... chắc là người đã nghe cả rồi”. Thái hậu âm trầm nói “Người nói bốn tên thái giám vô dụng mà ta phái đi đã dắt thích khách vào cung. Hừ, tại sao ta lại làm thế?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta làm sao biết được tại sao người làm thế, nhưng hoàng thượng có quá nửa là đã biết”.

Cho dù cái mạng này một trăm phần đã có chín mươi chín phần là chết, nhưng rốt lại cũng phải cho bà ta không thăm dò được tới cùng.

Thái hậu tức giận tới cực điểm, cười nhạt nói “Ta mà nhả chuông lục ra, người sẽ lập tức mất mạng, nhưng như thế không khỏi quá tiện nghi cho thằng tiểu tặc nhà ngươi”.

Vì Tiểu Bảo nói “Phải đấy, người mà sử kinh lục, cho dù giết được Tiểu Quế tử, thì ngày mai người trong cung ai ai cũng biết. - Tại sao Tiểu Quế tử chết thế? - Tự nhiên là thái hậu giết rồi. - Tại sao thái hậu giết y? - Vì Tiểu Quế tử biết được bí mật của thái hậu. - Bí mật gì thế? - Chuyện này nói ra dài lắm, nào nào nào, người theo ta vào phòng, ta sẽ nói rõ cho người nghe, người ngàn vạn lần không được nói lại cho người khác biết đấy, chuyện này quả thật rất không... rất không tầm thường”.

Thái hậu tức giận tới mức bàn tay đặt trên vai y run lấy bầy, từ từ thở ta một hơi mới nói “Nhiều lắm thì cũng chỉ có mười mấy tên thị vệ biết, ta giết người xong sẽ lập tức sai Thụy Đống bắt hết bọn đấy tớ ấy, lập tức xử tử, thì còn sợ gì hậu hoạn?”.

Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ. Thái hậu nói “Sắp chết tới nơi, mà người còn cười được”. Vì Tiểu Bảo nói “Thái hậu, người muốn Thụy Đống giết người à? Y... y... hô hô...”. Thái hậu hỏi “Y thế nào?”. Vì Tiểu Bảo nói “Y đã sớm bị ta...”. Vốn định nói “Bị ta một đao đâm chết rồi”, nhưng đột nhiên linh cơ nhất động, lại “hô hô” vài tiếng. Thái hậu lại hỏi “Đã bị người thế nào?”. Vì Tiểu Bảo nói “Y đã bị ta thu phục rồi, cũng không muốn nghe lời người nữa”.

Thái hậu cười nhạt một tiếng, nói “Bằng vào thằng tiểu quý nhà ngươi mà có bản lĩnh ấy, có thể bảo Thụy Phó Tổng quản đừng nghe lời ta à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta là một tiểu thái giám, tự nhiên là y không sợ. Thụy Phó Tổng quản là sợ một người khác”. Thái hậu run lên nói “Y... y sợ hoàng thượng à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bọn ta là nô tài, tự nhiên sợ hoàng thượng, chuyện ấy cũng không trách y được, có phải không?”. Thái hậu nói “Người nói với Thụy Đồng chuyện gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện gì cũng nói cả.”

Thái hậu lẩm bẩm “Chuyện gì cũng nói cả”. Ngẫm nghĩ hồi lâu, nói “Y... y đâu rồi?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Y đi xa lắm rồi, rất xa rất xa, không bao giờ quay lại nữa. Thái hậu, người muốn gặp y, đương nhiên rất tốt, rất rất là tốt, nhưng chỉ e không dễ đâu”. Thái hậu hoảng sợ hỏi “Y ra khỏi cung rồi à?”. Vi Tiểu Bảo theo nước đẩy thuyền, nói “Không sai. Y nói y đã sợ hoàng thượng, lại sợ thái hậu, đứng giữa khó mà làm người, chỉ sợ có ngày có mối lo về tính mạng gì đó, lại có đại họa sát thân gì đó, không bằng xa bay cao chạy”. Thái hậu nói “Xa chạy cao bay”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng đúng! Thái hậu, làm sao người biết được thế? Người nghe được y nói câu ấy à? Y xa chạy cao bay rồi!”.

Thái hậu hừ một tiếng, nói “Y ngay cả chức quan cũng không muốn làm à? Trốn khỏi cung rồi đi đâu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Y... y là tới...”, vừa xoay chuyển ý nghĩ, nói “Y nói phải tới núi gì Đài, Lục Đài, Thất Đài, Bát Đài gì đó”. Thái hậu nói “Núi Ngũ Đài”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, đúng, là núi Ngũ Đài, thái hậu, chuyện gì người cũng biết cả”.

Thái hậu hỏi “Y còn nói gì nữa?”. Vì Tiểu Bảo nói “Cũng không nói gì cả, chỉ có điều... chỉ nói chuyện ta nhờ y, y bất kể thế nào cũng sẽ làm xong. Y còn thể nguyên, lập lời trọng thệ, nói ngàn đao vạn kiếm, tuyệt tử tuyệt tôn gì đó”. Thái hậu nói “Ngươi nhờ y làm chuyện gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Cũng không có gì. Thụy Phó Tổng quản nói y không làm quan cũng không hề gì, nhưng chỉ là ra khỏi cung không có tiền đi đường, đó không phải là chuyện một năm sáu tháng. Ta bèn tặng y hai vạn lượng bạc ngân phiếu”. Thái hậu nói “Ngươi phát tài thật, lấy đâu ra bấy nhiêu tiền thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đó cũng là người khác tặng cho, Khang thân vương tặng một ít, Sách Ngạch Đồ đại nhân tặng một ít, con trai Ngô Tam Quế cũng tặng một ít”. Thái hậu nói “Ngươi ra tay hào sảng như thế, Thụy Đồng tự nhiên phải cảm ơn lo báo rồi, rốt lại ngươi nhờ y làm chuyện gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Nô tài không dám nói”. Thái hậu dẫn giọng nói “Ngươi có nói không?”, rồi dùng sức đè xuống đầu vai của y. Vì Tiểu Bảo “Ồi chao” một tiếng. Thái hậu hơi buông tay ra, quát “Nói mau!”.

Vì Tiểu Bảo hít vào một hơi, nói “Thụy Phó Tổng quản đáp ứng với ta, nếu nô tài ở trong cung bị người ta hại chết thì y sẽ đem nguyên nhân bên trong bẩm rõ với hoàng thượng. Y nói y viết một tập mật tấu mang theo trong người. Y và nô tài hẹn nhau, cứ hai tháng một lần, nô tài... nô tài sẽ...”. Thái hậu âm thanh run lên, hỏi “Thế nào?”. Vì Tiểu Bảo nói “Cứ cách hai tháng một lần nô tài tới Thiên Kiều tìm... tìm một hán tử bán kẹo đường hồ lô, hỏi y : Có kẹo đường hồ lô màu phỉ thúy mã não không? Y nói : Có, một trăm lượng bạc một xâu. Ta nói : Sao đắt thế, hai trăm lượng một xâu có bán không? Y nói : Không bán, không bán. Ngươi chưa châu trời sao? Ta nói : Ngươi

về nói với lão già đi ! Y sẽ đi thông tri cho Thụy Phó Tổng quản”. Lúc đang nguy cấp không bịa được chuyện gì mới lạ, chỉ đành dựa vào lời Trần Cận Nam dạy cách liên lạc với Từ Thiên Xuyên mà thêm thắt thay đổi.

Thái hậu hừ một tiếng, nói “Đó là cách thức liên lạc giữa người học võ trên giang hồ với nhau, chắc thằng tiểu tặc nhà ngươi cũng không nghĩ ra được, là thằng đầy tớ lớn mật Thụy Đống dạy ngươi phải không?”. Vi Tiểu Bảo làm ra vẻ kinh ngạc, nói “Ồ, tại sao ngươi biết là Thụy Phó Tổng quản dạy ta, phải rồi, lúc y nói chuyện với ta, ngươi cũng nghe được”. Chỉ thấy bàn tay của thái hậu đặt lên vai mình không ngừng run lên, hồi lâu nghe bà ta hỏi “Nếu đến lúc rồi mà ngươi không tới tìm hán tử bán kẹo đường hồ lô kia thì sẽ thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thụy Phó Tổng quản nói : Y sẽ chờ thêm mười ngày, nếu ta không tới, thì tự nhiên là cái mạng nhỏ của nô tài đã không giữ được, y... y sẽ nghĩ cách dâng tập mật tấu ấy cho hoàng thượng. Lúc ấy nô tài chết thì cũng đã chết rồi, vốn cũng chẳng có chỗ nào hay, có điều nô tài đối với hoàng thượng một tấm lòng trung, muốn xin hoàng thượng ngàn vạn lần cần thận, có oán trả oán, có thù trả thù, đừng để bị người ta ám toán, đó cũng là lòng trung với chúa của nô tài và Thụy Phó Tổng quản thôi”.

Thái hậu lẩm bẩm “Có oán trả oán, có thù trả thù, như vậy tốt lắm”. Vi Tiểu Bảo nói “Trong thời gian ấy nô tài cứ không cho hoàng thượng biết là tốt, cần gì phải để hoàng thượng lo lắng chứ?”. Thái hậu thở phào một hơi, nói “Ngươi rốt lại là một người rất tốt đấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng đối xử với nô tài rất tốt, thái hậu đối xử với nô tài cũng không tệ. Nô tài trung thành với thái hậu, biết đâu

thái hậu trong lòng vui vẻ lại ban thưởng cho cái gì đó, đó không phải là mọi người đều tốt đẹp sao?”.

Thái hậu ha ha ha cười nhạt mấy tiếng, nói “Người còn mong ta ban thưởng cho cái gì, thật là mặt dày”. Trong tiếng cười nhạt mang mấy phần vui mừng, ngữ khí cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Vi Tiểu Bảo thấy giọng nói của bà ta đã thay đổi, tình thế đã rất hòa hoãn, vội nói “Nô tài có mong muốn gì đâu? Chỉ mong thái hậu và hoàng thượng bình yên, mọi người hòa thuận với nhau, thì đám nô tài bọn ta cũng đã được hưởng phúc bằng trời rồi. Thái hậu lão nhân gia người vạn phúc kim an, ngày mai nô tài lên Thiên Kiêu tìm hán tử kia, bảo y mau thông tri cho Thụy Phó Tổng quản, nói y thủ khẩu như bình. Nô tài... còn muốn đưa y thêm ba ngàn lượng bạc, nói là thái hậu thưởng cho y”. Thái hậu hừ một tiếng, nói “Loại người ấy làm việc bất lực, đột nhiên bỏ chước trốn đi, ta không chém đầu y là may cho y rồi, lại còn phải thưởng tiền cho y à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, dạ! Ba ngàn lượng bạc ấy tự nhiên là nô tài bỏ ra, tại sao thái hậu lại phải thưởng cho y chứ?”.

Thái hậu từ từ buông đầu vai y ra, chậm rãi nói “Tiểu Quế tử, người quả thật trung thành với ta sao?”.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống đất dập đầu mấy cái, nói “Nô tài trung thành với thái hậu thì có hàng ngàn hàng vạn cái hay, nếu không trung thành thì cái đầu quả bí này sẽ bị chặt, Tiểu Quế tử tuy hô đồ, nhưng cái đầu này cũng rất muốn giữ cho chắc”.

Thái hậu gật gật đầu, nói “Tốt lắm, tốt lắm, tốt lắm!”, nói một tiếng “tốt lắm” lại đập lên lưng y một chuồng,

liên tiếp nói ba tiếng, đập liên ba chuông. Vì Tiểu Bảo nhất thời đầu váng mắt hoa, lập tức muốn nôn, trong cổ không ngừng phát ra tiếng ăng ặc.

Thái hậu nói “Tiểu Quế tử, tối hôm ấy lão tặc Hải Đại Phú nói trên thế gian có một công phu là Hóa cốt miên chuông gì đó, nếu luyện thành rồi, đánh vào thân thể có thể khiến xương cốt toàn thân người ta gãy vụn. Môn công phu ấy thật là độc ác. Ta tự nhiên cũng không biết, có điều cảm thấy thằng nhỏ ngươi rất ngoan ngoãn lanh lợi, nên đập ba chuông lên lưng ngươi để thử, cũng rất thú vị đấy”.

Vì Tiểu Bảo trong bụng khí huyết nhộn nhạo, nhìn không nổi nữa, “ọc” một tiếng phun ra vừa máu tươi vừa nước xanh, há miệng nôn ồ ộc ộc, nghĩ thầm “Con đi già không tin lời mình, vẫn hạ độc thủ”.

Thái hậu nói “Ngươi không cần sợ, ta không đánh chết ngươi đâu, nếu ngươi chết thì ai tới Thiên Kiều mua kẹo đường hồ lô? Chỉ có điều cho ngươi bị chút nội thương, chuyện gì cũng không thể lanh lợi được nữa”. Vì Tiểu Bảo nói “Đa tạ ân điển của thái hậu”. Rồi từ từ đứng lên, loạng choạng ngồi phịch xuống, lại nôn ra mấy ngụm máu. Thái hậu hô hô cười lớn, quay người đi vào trong khóm hoa.

Vì Tiểu Bảo chống tay đứng lên, từ từ đi vòng ra cạnh cửa sổ phía sau nhà, nằm phục xuống bầu cửa thở dốc một hồi, rồi mới leo vào cửa sổ.

Tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình hạ giọng hỏi “Quế đại ca, là người à?”. Vì Tiểu Bảo đang không vui, chủ

“Cút mẹ ngươi đi, không phải ta”. Phương Di chen vào “Tiểu quân chúa hỏi ngươi tử tế, tại sao ngươi lại mắng người?”. Vì Tiểu Bảo leo qua cửa sổ, nói “Ta...” hơi sau không tiếp hơi trước, bình một tiếng ngã vật xuống đất nằm sòng soài, không đứng lên được.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình cùng kêu lên “Ái chà”, hoảng sợ hỏi “Chuyện... chuyện gì thế? Ngươi bị thương à?”.

Vi Tiểu Bảo ngã cái ấy quả thật không nhẹ, nhưng nghe giọng nói của hai cô gái đầy vẻ quan tâm, tâm tình lập tức cảm thấy dễ chịu, hô hô cười lớn, thở dốc một hồi, nghĩ “Không biết mấy chuồng này của con đi già có phải là Hóa cốt miên chuồng không? Biết đâu thị luyện còn chưa tới nơi tới chốn, lão tử có tẩm bồi tâm hộ thân, xương cốt lại cứng, thị hóa đi hóa lại, hóa không được lão tử...”. Bèn nói “Hảo muội tử và hảo lão bà đều bị thương, nếu ta không bị thương một chút thì làm sao gọi là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu chứ?”.

Mộc Kiếm Bình nói “Quế đại ca, ngươi bị thương ở đâu, có đau không?”. Vì Tiểu Bảo nói “Hảo muội tử có lương tâm, hỏi ta có đau không. Đau thì vốn là rất đau, nhưng được người hỏi một tiếng, đột nhiên không thấy đau nữa, người nói có lạ không?”. Mộc Kiếm Bình cười nói “Ngươi lại lừa người rồi”.

Vi Tiểu Bảo vịn tay vào bàn thở hổn hển đứng lên, nghĩ thầm “Cái mạng già này của mình bây giờ vẫn còn, toàn là nhờ mối giao tình với Thụy Phó Tổng quản, y chịu giúp đỡ, chỉ cần con đi già biết Thụy Phó Tổng quản đã chết, thì cái mạng già của Vi Tiểu Bảo chỉ có thể kéo dài thêm không được nửa giờ”. Bèn lấy trong rương thuốc

ra cái bình tam giác màu xanh có đốm trắng. Trong rương thuốc của Hải lão công có rất nhiều thuốc bột thuốc hoàn, nhưng y chỉ nhận ra được một bình Hóa thi phần. Bèn kéo xác Thụy Đồng dưới gầm giường ra, lấy những trân châu và ngân phiếu trong bọc y lại.

Mộc Kiếm Bình nói “Suốt này giờ người không về, người chết này nằm dưới gầm giường, khiến hai người bọn ta sợ muốn chết”. Vi Tiểu Bảo nói “Làm hai người các người sợ chết đi, thì người chết này há lại không có thêm hai cô bạn nguyệt thẹn hoa nhường sao?”. Phương Di nói “Phì, tiểu quận chúa, đừng nói nhiều với y”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta làm ảo thuật, các người có muốn xem không?”. Phương Di nói “Không”. Vi Tiểu Bảo nói “Không xem thì nhắm mắt lại”. Phương Di lập tức nhắm mắt lại. Mộc Kiếm Bình cũng nhắm mắt lại theo, nhưng lại lập tức mở ra.

Vi Tiểu Bảo lấy trong rương thuốc ra một cái thìa bạc, mở nút gỗ ra, dùng cái thìa bạc múc một ít Hóa thi phần rắc vào giữa vết thương của Thụy Đồng, qua không bao lâu, chỗ vết thương có khói xanh bốc lên, kể đó tỏa ra mùi khét, qua một lúc, vết thương chảy ra rất nhiều nước vàng, vết thương càng lúc càng to. Mộc Kiếm Bình “Ồ” một tiếng. Phương Di nẩy dạ hiếu kỳ, mở mắt ra nhìn, vừa thấy tình hình ấy, hai mắt lập tức mở to, không sao nhắm lại được nữa.

Cái xác gặp phải nước vàng lập tức tan rữa ra, nước vàng chảy ra càng nhiều, cái xác tan rữa càng nhanh.

Vi Tiểu Bảo thấy hai người đều có vẻ kinh hãi, bèn nói “Các người ai mà không nghe lời, ta sẽ rắc một ít

thuốc bột này lên mặt, lập tức sẽ tan rữa như thế”. Mộc Kiếm Bình nói “Người... người đừng dọa người”. Phương Di tức giận trừng mắt nhìn y một cái, nhưng dáng vẻ khùng khiếp khó mà che giấu được. Vì Tiểu Bảo cười hi hi bước tới một bước, khua khua cái bình thuốc trước mặt hai người rồi bỏ vào bọc.

Không bao lâu cái xác của Thụy Đống đã đứt làm đôi. Vì Tiểu Bảo cầm ghế lên, dùng chân ghế đẩy hai đoạn xác vào giữa vũng nước vàng, qua không đầy nửa giờ, tất cả đều biến thành nước vàng. Y thở phào một hơi, nghĩ thầm “Cho dù con dĩ già sai một trăm vạn quân lên núi Ngũ Đài cũng không tìm ra Thụy Đống”. Y tới cái chum múc nước ra dội lên mặt đất, rửa sạch nước vàng từ cái xác chảy ra, nhưng chưa múc được vài gáo, thân hình đã loạng choạng, nằm phục xuống giường, mệt mỏi quá sức, lập tức thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy trời đã sáng bạch, cảm thấy trên ngực khó chịu, lại nôn một trận, nhưng không nôn ra được gì. Chỉ nghe giọng Mộc Kiếm Bình đầy vẻ quan tâm hỏi “Quế đại ca, có đỡ hơn chưa?”. Vì Tiểu Bảo ngồi lên, mới biết mình để nguyên quần áo nằm dưới chân Phương Mộc hai người ngủ suốt nửa đêm, thấy trời đã không còn sớm, vội vàng xuống giường, nói “Ta tới thị hầu hoàng thượng, các người cứ ở đây”. Định leo cửa sổ ra ngoài, nhưng lưng đau quá, chỉ đành mở cửa đi ra, xoay tay khóa lại.

Vì Tiểu Bảo tới Thượng thư phòng chờ không đầy nửa giờ, Khang Hy bãi châu về tới, cười nói “Tiểu Quế tử, nghe nói đêm qua ngươi giết được một tên thích khách”.

Vi Tiểu Bảo thỉnh an, nói “Hoàng thượng thánh thể an khang”. Khang Hy cười nói “Người thật may mắn, còn được giao thủ với thích khách, ta thì ngay cả cái bóng của thích khách cũng không nhìn thấy. Người giết người võ công ra sao, người dùng chiêu số gì để giết y thế?”.

Vi Tiểu Bảo hoàn toàn không hề động thủ qua chiêu với thích khách, nhưng hoàng đế võ công không kém, không thể tùy tiện nói bừa, linh cơ nhất động, nhớ lại tình hình Phong Tế Trung và Bạch Hàn Phong động thủ biểu diễn chiêu thức trong nhà họ Bạch ở Dương liễu Hồ đồng hôm trước, bèn nói “Trong bóng tối, ta chỉ nhắm mắt đánh bừa với y, đột nhiên y chân trái quét ngang qua bên phải, tay phải quét ngang qua bên trái...”, vừa nói vừa ra tay biểu diễn.

Khang Hy vỗ tay nói “Đúng lắm, đúng lắm, đúng là chiêu này!”. Vi Tiểu Bảo thoáng sững sốt, nói “Hoàng thượng, người biết chiêu này à?”. Khang Hy cười nói “Người biết chiêu này tên gì không?”. Vi Tiểu Bảo biết là chiêu Hoàn hảo thiên quân, nhưng lại nói “Nô tài không biết”. Khang Hy cười nói “Ta dạy cho người nhé. Đó gọi là chiêu Hoàn hảo thiên quân!”. Vi Tiểu Bảo rất kinh ngạc, nói “Cái tên này nghe hay thật!”. Y kinh ngạc không phải về tên gọi của chiêu thức, mà là về việc Khang Hy biết.

Khang Hy nói “Y sử một chiêu ấy đánh người, người ứng phó thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhất thời ta tâm hoảng ý loạn, đã thấy không đối phó được, đột nhiên nghĩ tới lúc người tử võ với ta đã sử dụng một chiêu số rất kỳ diệu, ném ta bay qua đầu người, dường như người có nói qua rồi, là chiêu Tiên hạc sơ linh trong võ công phái Võ Đang”. Khang Hy cả mừng, kêu lên “Người dùng võ công

của ta phá chiêu Hoàn hảo thiên quân của y à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Võ công ta học được vốn là không cao minh lắm, may là tỷ võ đánh nhau với người, đánh qua nhiều ngày, những thủ pháp người sử dụng ta cũng nhớ được quá nửa. Ta nhớ được chiêu ấy của người, lập tức kéo một cái...”. Khang Hy mừng rỡ nói “Đúng, đúng, đó là chiêu Tử vân thủ và Chiết mai thủ”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình võ mông ngựa y, thì phải võ tới nơi tới chốn”. Bèn nói “Ta bèn làm như người, chụp vào tay y, chụp một cái là trúng nhưng sức lực không đủ, bộ vị chụp vào cũng không đúng lắm, bị y tay trái dùng sức giăng một cái giật ra”.

Khang Hy nói “Đáng tiếc, đáng tiếc. Ta dạy người, phải chụp vào giữa hai huyệt Hội tông và Ngoại quan, y bất kể thế nào cũng không giật ra được”, nói xong đưa tay chụp vào huyệt đạo trên cổ tay Vì Tiểu Bảo. Vì Tiểu Bảo dùng sức giật mạnh mấy cái, quả nhiên không sao giật ra được, nói “Người mà dạy ta sớm, thì sau đó đã không bị nguy hiểm”. Khang Hy buông tay y ra, cười nói “Về sau thế nào?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Y giật một cái ra được, xoay người một cái, đã chuyển ra sau lưng ta, song chưởng đánh vào bối tâm ta...”. Khang Hy kêu lên “Cao sơn lưu thủy!”. Vì Tiểu Bảo nói “Chiêu này tên là Cao sơn lưu thủy à? Lúc ấy ta cũng bị y làm hoảng sợ tới mức hoa trôi nước chảy, lúc không biết làm sao chỉ đành lại dùng chiêu số của người”.

Khang Hy cười nói “Không ra gì ! Tại sao đánh nhau với người ta, không dùng công phu của sư phụ dạy cho, mà cứ dùng chiêu số của ta?”. Vì Tiểu Bảo nói “Chiêu số

mà sư phụ dạy ta, lúc đầu luyện thì còn được nhưng lúc liêu mạng với người ta thì biết là đều không dùng được, nhưng chiêu số võ công của người đột nhiên lại xuất hiện ra trong óc. Hoàng thượng, lúc ấy chuồng phải của y đã sắp chạm vào bối tâm ta, ta đã sợ tới mức hồn bất phụ thể, làm sao còn rảnh mà nghĩ tới việc dùng chiêu số gì? Ta thừa thế nhảy xổ về phía trước, vòng qua bên phải". Khang Hy nói "Hay lắm, đó là chiêu Hồi phong bộ". Vi Tiểu Bảo nói "Thế à? Ta tránh qua một chiêu ấy của y, thừa thế rút chủy thủ ra, lật tay đâm một kiếm, cao giọng quát : Tiểu Quế tử, có đầu hàng không?".

Khang Hy hô hô cười rộ, hỏi "Tại sao lại gọi Tiểu Quế tử?".

Vi Tiểu Bảo nói "Nô tài lúc nguy cấp không biết thế nào, lại sử dụng chiêu số của hoàng thượng rất đúng, lật tay đâm một kiếm vốn là người lật chuồng một cái đánh vào bối tâm ta, quát : Tiểu Quế tử, có đầu hàng không? Ta không ngờ vừa sử chiêu ấy ra, miệng cũng quát như thế. Y hự một tiếng, chưa nói đầu hàng thì đã chết rồi".

Khang Hy cười nói "Hay lắm, hay lắm! Chiêu lật tay đánh một chuồng ấy của ta gọi là Cô vân xuất tụ, không ngờ người lại biến thành kiếm pháp, đánh một đòn là thành công". Khang Hy sau khi luyện võ, chỉ đánh nhau với Vi Tiểu Bảo, hoàn toàn chưa cùng địch nhân thật sự liêu mạng đánh nhau, lúc ấy nghe nói Vi Tiểu Bảo vung dao đâm địch nhân là dùng chiêu số học lỏm được của mình, vô cùng phấn khích, nghĩ thầm nếu là mình xuất thủ thì nhất định còn hay hơn Vi Tiểu Bảo gấp mười,

bèn nói “Gã thích khách ấy cũng lớn mật lắm, nhưng võ công lại rất bình thường”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, võ công của thích khách cũng không kém đâu. Thị vệ trong cung chúng ta cũng có mấy người bị thương dưới tay bọn họ. Kể ra Tiểu Quế tử số còn lớn, lại được theo hoàng thượng luyện võ công bấy lâu, học lỏm được của người ba chiêu hai thức, nếu không thì có thể hôm nay hoàng thượng đã phải hạ một đạo thánh chỉ phủ tuất cho trung thần tuân chức tiểu thái giám Tiểu Quế tử một ngàn lượng bạc rồi”.

Khang Hy cười nói “Một ngàn thì đáng vào đâu? Ít nhất cũng phải một vạn lượng”. Hai người cùng hô hô cười rộ.

Khang Hy nói “Tiểu Quế tử, người biết thích khách là ai không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta không biết. Hoàng thượng biết rõ gia số võ công của họ, thì có quá nửa là đã đoán ra được rồi”. Khang Hy nói “Vốn là ta còn chưa chắc chắn, nhưng người vừa biểu diễn chính là chứng minh thêm một lần nữa”. Liền vỗ tay một cái, sai thái giám đứng hầu trong Thượng thư phòng “Truyền gọi hai người Sách Ngạch Đồ, Đa Long vào”.

Đa Long là võ quan trong đạo Chánh Bạch kỳ Mãn Châu, lúc vào cửa quan từng lập không ít chiến công, võ công cũng rất cao cường, nhưng trước kia bị Ngao Bái đè nén, trong quan trường rất bất đắc ý, gần đây Ngao Bái bị lật mới được Khang Hy thăng làm Tổng quản Ngự tiền thị vệ, chuồng quân quân túc vệ ở cửa Càn Thanh, điện Trung Hòa và điện Thái Hòa. Lãnh nội Thị vệ đại thần tất cả có sáu người, Chánh Hoàng kỳ, Chánh Bạch kỳ, Liêm Hoàng kỳ mỗi đạo hai người, trong đó nắm

thực quyền chỉ có Chánh Phó Tổng quản cai quản quân túc vệ trong cung. Đa Long vừa nhận chức, trong cung đột nhiên xuất hiện thích khách, suốt đêm không ngủ được, trong lòng nơm nớp không biết hoàng đế và hoàng thái hậu có trách phạt hay không.

Khang Hy thấy y hai mắt có tia đỏ, hỏi “Đã tra xét rõ bọn thích khách bị bắt chưa?”. Đa Long nói “Bẩm hoàng thượng, bắt sống được tất cả ba tên phản nghịch, nô tài thẩm vấn từng tên một, lúc đầu họ thà chết không nói, về sau không chịu nổi cực hình, mới cung khai, quả nhiên... quả nhiên là thủ hạ của Bình Tây vương... Bình Tây vương Ngô Tam Quế”. Khang Hy gật gật đầu, ờ một tiếng. Đa Long lại nói “Bình khí của bọn phản tặc bỏ lại đều có khắc chữ Bình Tây vương phủ. Trong quần áo của những tên bị chết, cũng đều có tiêu ký của Bình Tây vương phủ. Bọn phản nghịch đem qua vào cung quấy rối, chúng cứ rất rõ ràng, là thủ hạ của Ngô Tam Quế. Cho dù không phải là Ngô Tam Quế sai phái, thì y... y cũng không khỏi không có liên quan”.

Khang Hy hỏi Sách Ngạch Đồ “Người cũng tra hỏi rồi chứ?”. Sách Ngạch Đồ nói “Bình khí, áo quần của bọn phản nghịch, nô tài đã tra xét qua rồi, khẩu cung do Đa Tổng quản ghi lại, đúng là đã nhận như thế”. Khang Hy nói “Vậy đem những bình khí, áo quần ấy tới cho ta xem”.

Đa Long ứng tiếng “Dạ”. Y biết hoàng đế tuy còn nhỏ tuổi nhưng mười phần tinh minh, chuyện này lại có quan hệ trọng đại, nên đã sớm gói đủ vật chứng, sai thị vệ thủ hạ thân tín cầm đứng chờ ngoài Thượng thư phòng, lúc ấy ra lấy vào. Y mở bao ra đặt lên bàn rồi lập tức lùi lại mấy bước. Nhà Mãn Thanh trải trăm trận lấy được thiên

hạ, các vua mở nước đều biết võ công, vốn không ngại gì binh khí, nhưng trong thư phòng thì thân tử trước mặt hoàng đế mà để lộ binh khí ra rốt lại là chuyện rất kiêng kỵ. Đa Long tâm tư cẩn thận, nên lui lại trước.

Khang Hy bước tới cầm binh khí lên xem xét, thấy ở chuôi một thanh đơn đao khắc chữ “Đại Minh Sơn Hải quan Tổng binh phủ”, cười khề một tiếng, nói “Đóng con dấu này lên, vốn là không đúng mà lại khéo quá hóa vụng, cố ý gấp lửa bỏ tay người, nhưng cũng khiến người ta sinh nghi”. Rồi nói với Sách Ngạch Đồ “Nếu quả thật Ngô Tam Quế phái người vào cung hành thích phạm thượng, tự nhiên là lo nghĩ sâu xa, trù tính chu đáo, dùng đao kiếm gì lại không được, mà phải mang binh khí có khắc chữ? Tại sao không nghĩ tới chuyện đao kiếm này sẽ bị rơi lại trong cung?”.

Sách Ngạch Đồ nói “Dạ dạ, thánh thượng minh kiến, nô tài vô cùng bái phục”. Khang Hy quay lại hỏi Vi Tiểu Bảo “Tiểu Quế tử, tên phản nghịch bị người giết sử dụng chiêu thức gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Y sử một chiêu Hoàn hảo thiên quân, lại sử một chiêu Cao sơn lưu thủy”. Khang Hy hỏi Đa Long “Đó là công phu gì vậy?”.

Đa Long tuy là bề tôi thân quý người Mãn Châu nhưng hiểu biết về võ công các môn các phái cũng rất rộng rãi, hai chiêu Hoàn hảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy này lại là chiêu số không lạ, bèn đáp “Bẩm hoàng thượng, đây dường như là võ công của Mộc vương phủ ở Vân Nam”.

Khang Hy vỗ tay một cái, nói “Không sai, không sai. Đa Long, kiến văn của người cũng quảng bác lắm”.

Đa Long lập tức được thương như sợ, trên mặt hơi có vẻ tươi cười, quỳ xuống dập đầu nói “Tạ ơn hoàng thượng khen ngợi”.

Khang Hy nói “Các người nghĩ kỹ xem, nếu Ngô Tam Quế sai người vào cung hành thích, quyết sẽ không đúng vào lúc con y đang ở Bắc Kinh. Thích khách tới hôm nào cũng được, chẳng lẽ nhất định phải chọn đúng vào lúc con y lên kinh triều cận sao? Đây là điểm đáng ngờ thứ nhất. Ngô Tam Quế giỏi dùng binh, làm việc chu tất kín đáo, nhưng sai bọn phản tặc này vào cung hành sự, nhân số đã ít, võ công cũng không cao cường lắm, rõ ràng khó mà thành công, thì có kết quả gì? Điều này không hợp với tính cách của Ngô Tam Quế, đây là điểm đáng ngờ thứ hai. Mà nói lại, cho dù y sai người đâm chết được ta, thì đối với y có chỗ nào hay, chẳng lẽ y muốn dấy quân làm phản à? Nếu y muốn làm phản tại sao lại phái con lên Bắc Kinh, há không sợ con trai sẽ bị chúng ta giết chết sao? Đây là điểm đáng ngờ thứ ba”.

Vì Tiểu Bảo đầu tiên nghe Phương Di nói kế sách vu hãm Ngô Tam Quế, cảm thấy đúng là diệu kế, lúc ấy nghe Khang Hy phân tích một lượt, lập tức cảm thấy chỗ nào cũng có sơ hở, bất giác vô cùng khâm phục, liền tiếp gật đầu.

Sách Ngạch Đồ nói “Hoàng thượng thánh minh, nô tài kiến thức kém xa”.

Khang Hy nói “Các người cứ nghĩ xem, nếu thích khách không phải là Ngô Tam Quế sai sử, mà lại mang binh khí của phủ Bình Tây vương, là có dụng ý gì? Tự nhiên là muốn hãm hại y. Ngô Tam Quế giúp nhà Đại Thanh ta đánh dẹp thiên hạ, công lao rất lớn, những

người căm ghét y cũng không ít. Rốt lại bọn phản nghịch này là do ai sai sử, thì phải tra xét lại cho rõ”.

Sách Ngạch Đồ và Đa Long đồng thanh khen phải. Đa Long nói “Hoàng thượng thánh minh. Nếu không phải hoàng thượng chỉ điểm, thì bọn nô tài đã ngu ngốc mắc lừa, không khỏi oan uổng cho người tốt”. Khang Hy nói “Oan uổng cho người tốt à? Ha ha!”.

Sách Ngạch Đồ và Đa Long thấy hoàng đế không dặn thêm gì nữa, lập tức dập đầu cáo từ lui ra.

Khang Hy nói “Tiểu Quế tử, ngươi đoán xem tại sao ta biết được hai chiêu Hoàng tảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy ấy?”. Vì Tiểu Bảo tìm đập thành thịch, nói “Ta cũng đang kỳ quái, sao hoàng thượng biết được?”. Khang Hy nói “Sáng sớm hôm nay, ta đã gọi rất nhiều thị vệ tới hỏi tình hình họ động thủ với thích khách tối qua, vừa hỏi tới gia số võ công mà thích khách sử dụng thì có mấy chiêu rõ ràng là của Mộc gia nhà Tiên Minh. Người nghĩ xem Mộc gia vốn đời đời trấn thủ Vân Nam, sau khi Đại Thanh ta đầy nghiệp lại lấy Vân Nam phong cho Ngô Tam Quế, Mộc gia há lại không căm tức sao? Huống chi người cuối cùng của Mộc gia là Kiếm quốc công Mộc Thiên Ba lại chết dưới tay Ngô Tam Quế. Ta bảo mọi người biểu diễn những chiêu số lợi hại nhất của Mộc gia quyền, trong đó liền có hai chiêu Hoàng tảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy”.

Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng quả thật đoán việc như thần”, không kìm được lo lắng “Trong phòng mình có giấu hai cô gái Mộc gia, không biết y có biết không?”.

Khang Hy cười hỏi “Tiểu Quế tử, ngươi muốn phát tài không?”. Vì Tiểu Bảo nghe tới hai chữ “phát tài”,

lập tức tinh thần phấn chấn, nỗi lo lắng tan biến, cười hì hì nói “Hoàng thượng không bảo ta phát tài thì ta không dám phát. Hoàng thượng bảo ta phát tài thì Tiểu Quế tử cũng không dám không phát”. Khang Hy cười nói “Được, ta bảo ngươi phát tài ! Ngươi cầm những đao kiếm này và quần áo trên người của bọn thích khách, khẩu cung của thích khách đưa tới cho một người thì nhất định sẽ phát hoạnh tài”. Vi Tiểu Bảo thoáng sùng sốt, nhưng lập tức hiểu ra, kêu lên “Ngô Ứng Hùng !”.

Khang Hy cười nói “Ngươi rất thông minh, vậy thì đi đi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng ấy lần này rất cao số, tính mệnh toàn gia của y đều do hoàng thượng ban cho”. Khang Hy nói “Ngươi sẽ nói với y thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta sẽ nói : Họ Ngô kia, hoàng thượng của chúng ta biết rõ vạn dặm, hai cha con ngươi ở Vân Nam làm gì hoàng thượng đều biết. Các ngươi không làm phản thì hoàng thượng cũng biết rõ, còn nếu làm phản, ha ha, có lòng này ý khác gì đó thì hoàng thượng cũng biết rõ thôi. Con mẹ nó, hai cha con ngươi ngoan ngoãn cho ta !”.

Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Ngươi nói rất khéo, tuy không đọc sách nên lời lẽ thô lỗ, nhưng lại rất hợp với ý ta. Con mẹ nó, hai cha con ngươi ngoan ngoãn cho ta, hô hô, hô hô !”.

Vi Tiểu Bảo thấy hoàng đế rõ ràng đã học câu chữ “con mẹ nó”, không kìm được trong lòng mừng rơn, hô hô cười rộ, cầm cái bao đao kiếm quần áo ra khỏi Thượng thư phòng, trở về phòng mình.

Y vừa định mở khóa, đột nhiên trên lưng đau buốt một trận, trong ngực rất khó chịu, lại muốn nôn ọe, gắng gượng mở khóa bước vào phòng ngồi xuống ghế, không ngừng thở dốc.

Mộc Kiếm Bình nói “Ngươi... trong người ngươi không khỏe sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhìn thấy dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của ngươi thì trong người lại khỏe”. Mộc Kiếm Bình cười nói “Sự tỷ ta mới là dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, chứ ta thì trên mặt có một con rùa đen, xấu chết đi thôi”.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói đùa, tâm tình lập tức cảm thấy dễ chịu, cười nói “Trên mặt ngươi làm sao có một con rùa đen chứ? A, ta biết rồi, hảo muội tử, khuôn mặt ngươi vừa vừa hồng vừa mịn, vừa sáng vừa trắng, giống như một cái gương, vì thế mới có một con rùa đen”. Mộc Kiếm Bình không hiểu, hỏi “Tại sao thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi ngủ chung với ai? Khuôn mặt ngươi như một cái gương, soi rõ tướng mạo của người ấy, nên trên mặt tự nhiên có một con rùa đen”. Phương Di nói “Phì, ngươi bước qua đây nhìn thì trên mặt tiểu quận chúa mới có một con rùa đen”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu ta bước qua nhìn, thì trên mặt hảo muội tử sẽ xuất hiện một vị đại lão gia vừa tuần tú vừa oai vệ”. Phương Di cười nói “Đại lão gia con rùa đen, thì là đại lão gia gì chứ?”.

Ba người cười khẽ một lúc. Phương Di nói “Ồ, chúng ta làm sao trốn ra khỏi cung, ngươi nghĩ cách đi”.

Trong thời gian ấy Vi Tiểu Bảo tới đâu cũng được người ta phụng thờ, nhưng một khi về tới phòng ở là

cảm thấy mười phần vắng vẻ hiu quạnh, đột nhiên được Phương Mộc hai cô gái trẻ làm bạn, tuy lúc nào cũng có nguy cơ bị người ta bắt gặp, nhưng thật ra rất không muốn họ rời khỏi nơi này, bèn nói “Chuyện ấy phải thông thả nghĩ cách. Các người đang bị thương, chỉ cần ra khỏi cửa phòng này một bước là sẽ bị người ta bắt ngay”.

Phương Di khẽ thở dài một tiếng, hỏi “Đồng bạn của bọn ta vào cung tối hôm qua không biết có mấy người chết, mấy người bị bắt? Những người bị nạn tên gì, người có biết không?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Không biết. Nhưng người đã quan tâm, thì ta có thể nghe ngóng giúp người”. Phương Di hạ giọng nói “Đa tạ người”.

Vi Tiểu Bảo từ lúc gặp nàng chưa từng nghe nàng nói chuyện khách khí như thế, trong lòng bất giác ngạc nhiên.

Mộc Kiếm Bình nói “Nhất là hỏi xem có một người họ Lưu có bình an thoát hiểm không”. Vi Tiểu Bảo nói “Họ Lưu à? Tên là gì?”. Mộc Kiếm Bình nói “Là Lưu sư ca của bọn ta, tên Lưu Nhất Chu. Y... y là người trong lòng của sư tỷ ta, có thể... có thể...”, đột nhiên bật cười một tiếng, nguyên là Phương Di trong chần cù vào nách nàng, không cho nàng nói.

Vi Tiểu Bảo “A” một tiếng, nói “Lưu Nhất Chu, ờ... ờ... có thể không hay rồi”. Phương Di không kìm được, vội hỏi “Thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đó có phải là một thanh niên vóc người cao cao, mặt trắng, khoảng hơn hai mươi tuổi không? Người này võ công khá cao cường, có đúng không?”. Y tự nhiên không biết Lưu Nhất Chu là người ra sao, nhưng nghĩ người này đã là ý trung nhân của Phương Di, ắt phải trẻ tuổi đẹp trai, lại là sư ca của

nàng, thì nói y võ công cao cường cũng không đến nỗi sai.

Quả nhiên Mộc Kiếm Bình nói “Đúng rồi, đúng rồi, chính là y. Phương sư tử nói đêm qua lúc cô ta bị thương, đã thấy Lưu sư ca bị ba tên thị vệ đánh ngã, có quá nửa là bị bắt rồi, không biết hiện giờ ra sao”.

Vì Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Ồ, té ra vị Lưu sư phó này là người trong lòng của Phương cô nương...”, rồi không ngừng lắc đầu.

Phương Di trên mặt đầy vẻ lo lắng, nói “Quế đại ca, vậy... vậy Lưu sư ca thế nào rồi?”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con đi con thôi tha, trước nay nói chuyện với ta không hề hòa nhã, mà nói tới Lưu sư ca của người thì gọi ta là Quế đại ca. Mình cứ dọa cho thị sợ một phen”. Bèn thở dài một tiếng, lắc lắc đầu, nói “Đáng tiếc, đáng tiếc!”.

Phương Di hoảng sợ hỏi “Thế nào? Y... y... y bị thương, hay là... hay là chết rồi?”.

Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Cái gì mà Lưu Nhất Chu, Lưu Hai Mông, lão tử trước nay chưa gặp qua. Y chết hay sống thì ta làm sao biết được. Người gọi ta ba tiếng Hảo lão công, ta sẽ điều tra cho người”.

Phương Di lúc đầu thấy y lắc đầu thở dài, luôn miệng nói “Đáng tiếc”, chỉ cho là Lưu Nhất Chu nhất định dữ nhiều lành ít, đột nhiên nghe y nói thế, trong lòng cả mừng, chĩ chiết “Nói chuyện không đúng đắn chút nào, rốt lại câu nào là thật, câu nào là giả?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Gã Lưu Nhất Chu kia mà rơi vào tay ta, hừ hừ, trước tiên ta sẽ trói y lại, đánh cho một

trận no đòn, đánh cho mông y vỡ làm bốn mảnh, hỏi y đã dùng xoa ngón xảo ngữ gì mà lừa gạt được vợ ta. Kế đó ta sẽ nhấc đao lên, một đao chém xuống, soạt một tiếng...”. Mộc Kiếm Bình hỏi “Người giết y à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không phải ! Ta cắt trứng của y, cho y biến thành thái giám”. Mộc Kiếm Bình không hiểu y nói gì, nhưng Phương Di thì hiểu, mặt đỏ bừng lên, mắng “Quân lưu manh, chỉ thích ăn nói bậy bạ !”. Vi Tiểu Bảo nói “Lưu sư ca của người e có quá nửa là bị bắt rồi. Muốn y trở thành thái giám hay không, thì cũng có không ít người chịu nghe lời Quế công công ta đâu. Phương cô nương, người có cầu xin ta không?”.

Phương Di mặt đỏ bừng lên, run run không đáp. Mộc Kiếm Bình nói “Quế đại ca, người chịu giúp người thì không cần người ta phải mở miệng cầu xin, đó mới là anh hùng nghĩa hiệp”. Vi Tiểu Bảo xua tay nói “Không đúng, không đúng ! Ta là rất thích nghe người ta cầu xin. Càng gọi Hảo lão công, Thân lão công thật thắm thiết, thì ta càng có tinh thần làm việc cho người ta”.

Phương Di ngẩn ngừ hồi lâu, nói “Quế đại ca, hảo đại ca, ta cầu xin người mà”. Vi Tiểu Bảo làm mặt lạnh, nói “Phải gọi là lão công”. Mộc Kiếm Bình nói “Người nói thế không đúng. Sắp tới sư tỷ ta sẽ lấy Lưu sư ca, Lưu sư ca mới là lão công của cô ta, làm sao cô ta có thể gọi người là lão công?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không được. Cô ta lấy Lưu Nhất Chu thì lão tử phải ghen, ghen rất ghê gớm”. Mộc Kiếm Bình nói “Lưu sư ca là người rất tốt”.

Vi Tiểu Bảo nói “Y càng tốt, ta càng ghen, càng lúc càng ghen. Ồi chao, ghen chết mất thôi, ghen chết mất

thôi ! Ghen nhiều lắm, hô hô, hô hô !”. Trong tiếng cười, y cầm cái bao lên bước ra ngoài phòng, khóa chặt cửa lại, dắt theo bốn thái giám tùy thân, cười ngửa tới chỗ trú ngụ của Ngô Ứng Hùng tại Bắc Kinh trên đường Trường An.

Y ngồi trên ngựa không ngừng giơ tay gõ gõ, kêu lên “Cốc cốc cốc, cốc cốc cốc !”. Bọn tùy tùng đều không hiểu gì, làm sao ngờ được rằng lần này Quế công công là phụng thánh chỉ đi phát tài, tự nhiên phải gõ cái ống tre Vân Nam kia “cốc cốc cốc” cho thật vang.

Ngô Ứng Hùng nghe nói có khâm sứ tới, vội vàng ra dập đầu nghênh tiếp, đón Vi Tiểu Bảo vào đại sảnh.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng sai ta đem mấy thứ tới cho người xem. Tiểu vương gia, người to gan chứ?”. Ngô Ứng Hùng nói “Gan ty chức rất nhỏ, bị dọa nạt là không chịu nổi”. Vi Tiểu Bảo thoáng sùng sốt, rồi cười nói “Người bị dọa nạt là không chịu nổi à? Gây ra chuyện này, thì to gan lắm chứ!”. Ngô Ứng Hùng nói “Ý tứ của công công ty chức không hiểu lắm, xin dạy rõ hơn”. Đêm trước trong phủ Khang thân vương Ngô Ứng Hùng tự xưng là “Tại hạ”, nhưng hôm nay Vi Tiểu Bảo phụng thánh chỉ tới, thấy y dáng vẻ nghênh ngang, ngờ ngợ là có chuyện không hay, bèn luôn miệng xưng là “Ty chức”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đêm qua người phái tất cả bao nhiêu thích khách vào hoàng cung? Hoàng thượng bảo ta tới hỏi người đấy”.

Ngô Ứng Hùng đã nghe được một ít tin tức về chuyện thích khách vào hoàng cung gây náo loạn tối qua, đột nhiên thấy Vi Tiểu Bảo hỏi thế, vô cùng hoảng sợ, lập tức khuyu gối xuống, dập đầu lia lịa về phía thiên tể, nói “Hoàng thượng đối đãi với cha con vi thần ơn nặng như núi, cha con vi thần cho dù làm trâu làm ngựa cũng không báo đáp được ân điển của hoàng thượng, cha con Ngô Tam Quế, Ngô Ứng Hùng vi thần xin ra sức cho hoàng thượng, quyết không hai lòng”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đứng lên đi, đứng lên đi, từ từ sẽ dập đầu cũng không muộn. Tiểu vương gia, ta cho người xem những vật này”. Nói xong mở cái bao ra, đặt các thứ lên bàn.

Ngô Ứng Hùng đứng lên nhìn thấy binh khí, quần áo trong bao, bất giác hai tay run lên, run giọng nói “Cái này... cái này... cái này...”, cầm lấy tờ khẩu cung kia thấy trong viết rất rõ ràng, thích khách là vâng lệnh Bình Tây vương Ngô Tam Quế sai sử, vào cung hành thích, quyết giết chết hoàng đế Thát Đạt, lập Ngô Tam Quế lên làm vua vạn vạn. Cho dù Ngô Ứng Hùng cơ cảnh khôn ngoan nhưng cũng không khỏi sợ tới mức hồn bất phụ thể, hai gối nhũn ra, lại quỳ xuống đất, lần này là quỳ xuống trước mặt Vi Tiểu Bảo nói “Quế... công... công... công, chuyện này... chuyện này... quyết không phải là thật, cha con vi thần bị gian nhân... hãm hại, muôn lần xin nhờ công công tâu rõ với hoàng thượng, tâu... tâu rõ...”.

Vi Tiểu Bảo nói “Những binh khí này đều là bọn phản tặc mang vào cung, mưu đồ bất pháp, đại nghịch bất đạo. Trên binh khí đều khắc tên cửa hiệu của quý phủ”. Ngô Ứng Hùng nói “Cha con vi thần có rất nhiều

kẻ thù, nhất định là gian kế của kẻ thù". Vi Tiểu Bảo trầm ngâm nói "Người nói như thế cũng có ba phần đạo lý, nhưng không biết hoàng thượng có tin không". Ngô Ứng Hùng nói "Xin công công đại ân đại đức phân biện minh bạch cho cha con ty chức. Tính mạng cả nhà của cha con ty chức đều do công công ban cho".

Vi Tiểu Bảo nói "Tiểu vương gia, người cứ đứng lên đi. Đêm trước người đã đưa cho ta một phần lễ vật, dường như đã tính tới chuyện hôm nay rồi, ha ha, ha ha". Ngô Ứng Hùng vốn đã đứng lên, nghe y nói câu ấy quá nặng, lại vội quỳ xuống, nói "Chỉ cần công công phân biện vài câu giúp cha con ty chức trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng thánh minh, nhất định sẽ tin lời công công".

Vi Tiểu Bảo nói "Chuyện này đã sớm âm ỉ lên rồi, Sách Ngạch Đồ Sách đại nhân, Thủ lãnh thị vệ Đa Long Đa đại nhân đều đã gặp hoàng thượng bẩm lại khẩu cung của thích khách. Người biết đấy, loại chuyện tạo phản thế này, ai gan to bằng trời cũng không dám giấu giếm, nhưng vài câu giúp người trước mặt hoàng thượng cũng không phải không được. Ta còn nghĩ tới một diệu kế, tuy không phải là chắc chắn mười phần nhưng có quá nửa là có thể rửa sạch tội danh cho cha con người, có điều tốn công quá". Ngô Ứng Hùng cả mừng nói "Toàn nhờ công công cứu giúp".

Vi Tiểu Bảo nói "Mời đứng lên nói chuyện". Ngô Ứng Hùng đứng lên, liên tiếp thỉnh an.

Vi Tiểu Bảo nói "Bọn thích khách này đúng là không phải do người phái đi phải không?". Ngô Ứng Hùng nói "Nhất định không phải! Ty chức làm sao có thể phạm vào tội thập ác không tha, đáng chết vạn lần như vậy?". Vi

Tiểu Bảo nói “Được, ta đã kết bạn với ngươi, tạm tin ngươi một lần. Nếu thích khách là do ngươi phái tới, sau này điều tra ra, liên lụy tới ta, thì ta không bị cả nhà chết chém, tịch biên gia sản với ngươi không xong”.

Ngô Ứng Hùng nói “Công công vạn an, xin cứ yên một trăm cái tâm, quyết không có chuyện ấy đâu”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy theo ngươi thấy thì bọn phản tặc này là do ai phái tới?”. Ngô Ứng Hùng trầm ngâm nói “Cha con vi thần rất nhiều kẻ thù, nhất thời quả khó mà xác định được”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngươi muốn ta phân biệt trước mặt hoàng thượng, thì cũng phải chỉ ra được mấy tên kẻ thù thì hoàng thượng mới tin”. Ngô Ứng Hùng nói “Đúng, đúng! Gia nghiêm đánh dẹp thiên hạ cho Đại Thanh, tiêu diệt rất nhiều bọn phản nghịch. Dư đảng của bọn phản nghịch ấy đều mười phần căm hận gia nghiêm. Ví dụ dư đảng của Lý Sấm, Đường vương, Quế vương nhà Tiên Minh, dư đảng của Mộc gia ở Vân Nam, họ trong lòng căm hận, chuyện làm loạn phạm thượng nào cũng gây ra được”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Dư đảng của Lý Sấm, dư đảng của Mộc gia ở Vân Nam gì đó, gia số võ công của họ ra sao? Ngươi dạy ta vài chiêu, ta về diễn lại cho hoàng thượng xem, nói tới qua ta chính mắt nhìn thấy thích khách sử dụng là mấy chiêu này, buôn bán thật thà, nhất định không sai”. Ngô Ứng Hùng cả mừng, vội nói “Kế ấy của công công rất hay. Về võ công thì ty chúc hiểu biết quả thật rất ít, phải đi hỏi bọn thủ hạ. Công công, mời người cứ ngồi đây, ty chúc sẽ lập tức quay lại”, nói xong thỉnh an một tiếng, vội vàng bước vào trong.

Qua một lúc, y dắt một người ra, chính là Dương Dật Chi thủ lãnh bọn thủ hạ tùy tùng của y, đem trước Vi Tiểu Bảo từng giúp y đánh bạc thắng bảy trăm lượng bạc. Dương Dật Chi bước lên thỉnh an Vi Tiểu Bảo, trên mặt đầy vẻ lo lắng, Ngô Ứng Hùng tự nhiên đã nói rõ mọi chuyện với y.

Vi Tiểu Bảo nói “Dương đại ca, người không cần lo sợ, đem trước tỷ võ ở phủ Khang thân vương, bộc lộ bản lĩnh, không ít đại thần văn võ đều chính mắt nhìn thấy, quyết không thể nói là người vào cung hành thích. Ta cũng có thể làm chứng cho người”. Dương Dật Chi nói “Đạ, đạ ! Đạ tạ công công. Chỉ sợ là gian nhân hãm hại, lại nói thể tử dắt bọn ta vào phủ Khang vương gia để các vị đại thần làm chứng, rồi ngấm ngấm sai người khác làm chuyện đại nghịch bất đạo”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Chuyện đó cũng không thể không đề phòng”. Dương Dật Chi nói “Thế tử nói công công chịu chủ trì công đạo, phân biện giúp chúng tôi trước mặt hoàng thượng, đúng là đại ân nhân của chúng tôi. Bình Tây vương có rất nhiều kẻ thù, gia số võ công của họ rất phức tạp, chỉ có võ công của Mộc vương phủ là tự thành một nhà, rất dễ nhận ra”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ờ, đáng tiếc là nhất thời cũng không tìm được người Mộc vương phủ, nếu không thì có thể bảo họ diễn vài chiêu xem thử”. Dương Dật Chi nói “Mộc gia quyền, Mộc gia kiếm lưu truyền ở Vân Nam đã lâu, tiểu nhân cũng nhớ được một ít, để ta diễn vài chiêu cho công công chỉ điểm. Thích khách vào cung có mang đao kiếm, tiểu nhân diễn một đường Hồi phong kiếm của Mộc gia được không?”. Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Người biết võ công của Mộc gia thì

không gì tốt bằng. Kiếm pháp thì ta một khiêu cũng không thông, nhất thời cũng không học được, cứ học người vài chiêu Mộc gia quyền thôi”.

Dương Dật Chi nói “Không dám, công công bất sống Ngao Bái, nổi tiếng bốn bể, công phu quyền cước nhất định rất cao minh. Chỗ nào tiểu nhân còn kém, xin công công chỉ giáo”, nói xong bước tới giữa sảnh ra thế, từng chiêu từng thức từ từ đánh ra.

Lộ Mộc gia quyền này từ đời Mộc Anh truyền lại đến lúc ấy đã hơn ba trăm năm, các đời đều có truyền nhân là bậc cao thủ, nói ra thì cũng rèn luyện hàng trăm hàng ngàn lần, ở Vân Nam rất nhiều người biết, Dương Dật Chi tuy không sở trường bộ quyền pháp ấy, nhưng y võ công rất cao cường, kiến văn rộng rãi, từng chiêu từng chiêu đánh ra, khí độ trầm trọng, chiêu thức tinh diệu.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy chiêu Hoàn hảo thiên quân, khen “Chiêu này hay quá!”. Về sau lại thấy y ra chiêu Cao sơn lưu thủy, lại khen “Chiêu này cũng rất hay!”. Đợi y diễn hết lộ Mộc gia quyền, bèn nói “Hay lắm, hay lắm! Dương đại ca, võ công của người thật cao cường, bọn võ sư trong phủ Khang thân vương cho dù mười người đánh một mình người cũng không phải là đối thủ. Nhất thời ta cũng học được không bao nhiêu, chỉ có thể học được một hai chiêu thức để diễn lại cho hoàng thượng xem. Nếu hoàng thượng sai các cao thủ trong cung tới xem, người nghĩ họ có nhận ra được lai lịch của võ công này không?”, nói xong vung tay nhắc chân, biểu diễn hai chiêu Hoàn hảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy.

Dương Dật Chi mừng rỡ nói “Công công sử dụng hai chiêu Hoàn hảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy

ấy đã nắm được chỗ tinh yếu, các vị cao thủ trong cung nhìn thấy sẽ biết ngay là quyền pháp Mộc gia. Công công thông minh hơn người, vừa nhìn thấy đã sử dụng được ngay, Ngô gia chúng tôi có thể được cứu rồi”.

Ngô Ứng Hùng luôn miệng thỉnh an, nói “Cả nhà Ngô gia hơn trăm người, toàn nhờ công công ra tay cứu mạng”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trong nhà Ngô Tam Quế có núi vàng núi bạc, mình cũng không cần ra giá với y”. Lúc ấy bèn chấp tay đáp lễ, nói “Mọi người là bạn bè với nhau. Tiểu vương gia, người cứ nói ơn đức gì đó, cứu mạng gì đó thì quá coi ta là người ngoài. Mà nói lại ta chỉ là hết sức mà làm, chứ cũng không biết có kết quả gì không”. Ngô Ứng Hùng luôn miệng nói “Dạ, dạ!”. Vi Tiểu Bảo gói cái bao lại, kẹp vào dưới nách, nghĩ thầm “Cái bao này khoan hãy đưa y”. Đột nhiên nhớ lại một việc, nói “Tiểu vương gia, hoàng thượng bảo ta hỏi người một việc, ở Vân Nam các người có một viên quan lên kinh, tên là Lư Nhất Phong gì đó, có ai tên như thế không?”.

Ngô Ứng Hùng thoáng sửng sốt, nghĩ thầm “Lư Nhất Phong chỉ là một viên quan nhỏ như hạt mè hạt đậu, lên kinh bệ kiến, còn chưa được gặp hoàng thượng, tại sao hoàng thượng biết y?”. Bèn nói “Lư Nhất Phong vừa được ủy phái làm Tri huyện Khúc Tĩnh ở Vân Nam, hiện đang ở kinh chờ khẩu kiến thánh thượng”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng bảo ta hỏi người, gần Lư Nhất Phong ấy mấy hôm trước hà hiếp lương dân trong tửu lâu, dung túng cho bọn bộc dịch hung ác đánh người, không biết tính tình gần đây có thay đổi chưa?”. Lư Nhất Phong sở dĩ được Ngô Tam Quế phái làm Tri huyện Khúc Tĩnh là vì y hồi lộ bốn vạn lượng bạc, Ngô Ứng Hùng cũng rửa

được trong đó hơn ba ngàn lượng, lúc ấy nghe Vi Tiểu Bảo nói thế giật nảy mình, vội nói “Nhất định ty chức sẽ dạy dỗ y thật cẩn thận”, quay lại nói với Dương Dật Chi “Gọi họ Lư kia tới đây lập tức, trước tiên đánh năm mươi hèo rồi sẽ nói chuyện”, kế quay qua thỉnh an Vi Tiểu Bảo, nói “Công công, xin người bẩm với thánh thượng, nói vi thần Ngô Tam Quế xét người không rõ, tiến cử không đúng, xin hoàng thượng giáng tội. Gã Lư Nhất Phong này sẽ lập tức cách chức, vĩnh viễn không lục dụng nữa, xin các đại nhân ở bộ Lại phái người hiền tài tới giữ chức”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cũng không cần phạt nặng như thế”. Ngô Ứng Hùng nói “Thằng khốn Lư Nhất Phong này to gan làm vậy, đến nỗi hoàng thượng cũng biết, quả thật là tội không tha được. Dật Chi, ngươi đánh y một trận thật đau cho ta”. Dương Dật Chi ứng tiếng “Dạ!”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Gã họ Lư kia chỉ sợ khó giữ được mạng sống”, bèn nói “Bây giờ huynh đệ về cung gặp hoàng thượng, phải sử dụng hai chiêu Hoành táo thiên quân và Cao sơn lưu thủy ấy cho tốt”. Nói xong cáo từ ra cửa.

Ngô Ứng Hùng rút trong tay áo ra một cái phong bao, hai tay đưa qua, nói “Quế công công, đại ân đại đức của người không phải có thể khinh dị mà báo đáp. Chẳng qua cũng phải biểu lộ chút kính ý với Đa Tổng quản, Sách đại nhân cùng các Ngự tiền thị vệ. Một chút ý tứ này, xin làm phiền Quế công công chuyển lại phân phát cho họ giúp ty chức. Hoàng thượng có hỏi tới, mọi người ai cũng nói giúp vài câu, thì mối oan uổng của cha con vi thần có thể được rửa sạch”.

Vi Tiểu Bảo cầm lấy, cười nói “Muốn ta lấy lòng người khác thay người à? Chuyện sai sử này thì dễ làm thôi!”. Y ở trong cung hơn một năm đã học được giọng nói của bọn thái giám, lúc uốn lưỡi nói giọng Bắc Kinh đã không còn chút khẩu âm Dương Châu nào, nếu bây giờ mà bắt đầu mạo xưng Tiểu Quế tử, làm mù mắt Hải lão công thì e cũng không dễ mà phát giác ra.

Ngô Ứng Hùng và Dương Dật Chi cung cung kính kính đưa y ra cổng. Vi Tiểu Bảo ngồi trong kiệu mở cái phong bao ra xem, thấy là mười vạn lượng ngân phiếu, nghĩ thầm “Con bà nó, lão tử cứ chia năm năm trước đã”, rồi rút năm vạn lượng ngân phiếu tuồn vào bọc, năm vạn còn lại vẫn để trong phong bao.

Vi Tiểu Bảo tới Thượng thư phòng gặp Khang Hy, bẩm lại là đã làm xong mọi việc, nói Ngô Ứng Hùng biết hoàng thượng thánh minh, nhất định sẽ làm rõ nỗi oan của cha con y, đáng vẻ vô cùng cảm kích.

Khang Hy cười nói “Cũng đủ dọa y sợ hãi một phen”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chỉ dọa cho y sợ vãi cứt vãi máu. Nô tài cứ dặn đi dặn lại y nói chuyện này trọng đại, có quá nửa là về sau sẽ còn xảy ra nữa, báo y báo về cho Ngô Tam Quế phải hết sức trung thành, báo ân hoàng thượng”. Khang Hy gật đầu, Vi Tiểu Bảo nói “Ta dọa y đủ rồi mới nói với y hoàng thượng nhìn rõ vạn dặm, vừa điều tra vô công của thích khách là đã đoán do bọn phản tặc Mộc vương phủ ở Vân Nam làm. Ngô Ứng Hùng vừa sợ vừa mừng, mấy con mắt dưới lông cũng tươi cười rạng rỡ, không ngừng ca tụng hoàng thượng thánh minh”. Khang Hy cười khê một tiếng.

Vi Tiểu Bảo rút cái phong bao trong bọc ra, nói “Y cảm kích quá bèn đưa rất nhiều ngân phiếu, tất cả năm vạn lượng, nói tặng ta một vạn, bốn vạn còn lại nhờ ta chia cho các thị vệ trong cung đêm qua ra sức. Hoàng thượng, người thấy đấy, chúng ta phát tài rồi”. Số ngân phiếu này đều năm trăm lượng một tờ, một trăm tờ làm thành một xấp dày.

Khang Hy cười nói “Người là một thằng nhỏ, một vạn lượng tiêu suốt đời cũng không hết. Số còn lại người cứ chia cho các thị vệ thôi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hoàng thượng tuy thánh minh cũng không ngờ Vi Tiểu Bảo mình trong nhà đã có mấy mươi vạn lượng bạc”, bèn nói “Hoàng thượng, ta theo người thì cái gì mà không có? Lấy số bạc này làm gì? Nô tài suốt đời trung thành hầu hạ người, tự nhiên người sẽ chiếu cố ta. Năm vạn lượng bạc này cứ thưởng cả cho các thị vệ là được. Ta chỉ nói là hoàng thượng ban thưởng, cần gì để Ngô Ứng Hùng mua chuộc lòng người”. Khang Hy vốn không muốn mạo danh ban thưởng, nhưng nghe tới bốn chữ “Mua chuộc lòng người”, không kìm được trong lòng rung động.

Vi Tiểu Bảo thấy Khang Hy trầm ngâm không đáp, lại nói “Hoàng thượng, Ngô Tam Quế phái con trai lên kinh, vàng bạc mang theo quả rất không ít, thấy người là tặng tiền, chưa chắc đã có lòng tốt gì đâu. Đất đai bách tính, vàng bạc châu báu trong thiên hạ vốn một chút gì cũng đều là của hoàng thượng người, nhưng lão tiểu tử Ngô Tam Quế kia rất ngông cuồng, cứ như Vân Nam là của nhà họ Ngô y vậy”.

Khang Hy gật gật đầu nói “Người nói đúng lắm. Số bạc này cứ nói của ta thưởng là được”.

Vi Tiểu Bảo ra khỏi Thượng thư phòng tới Thị vệ phòng nói với Tổng quản Ngự tiền thị vệ Đa Long “Đa Tổng quản, hoàng thượng phân phó, đem qua các thị vệ hộ giá có công, ban thưởng cho năm vạn lượng bạc”. Đa Long cả mừng vội quỳ xuống tạ thưởng. Vi Tiểu Bảo cười nói “Hoàng thượng hiện đang rất vui vẻ, người vào tạ ơn đi”, nói xong đưa năm vạn lượng ngân phiếu cho y.

Đa Long lập tức theo Vi Tiểu Bảo vào thư phòng, quỳ xuống dập đầu với Khang Hy, nói “Hoàng thượng ban thưởng, nô tài Đa Long và các thị vệ tạ thưởng”.

Khang Hy cười cười gật gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng phân phó, năm vạn lượng bạc này, người xem xét mà chia, những người có công giết chết thích khách và những người hăng hái xông lên bị thương thì chia cho họ nhiều thêm một chút”. Đa Long nói “Dạ, dạ. Nô tài tuân chỉ”.

Khang Hy nghĩ thầm “Tiểu Quế tử đã trung thành, lại không tham tiền, rất là khó có, y đem hết năm vạn lượng bạc thưởng hết cho thị vệ, mình thì một lượng cũng không cần”.

Vi Tiểu Bảo và Đa Long cùng lùi ra. Đa Long đếm một xấp ngân phiếu một vạn lượng, cười nói “Quế công công, đây kể như là một chút ý hiếu kính của các thị vệ, xin công công cầm để thưởng cho các tiểu công công”. Vi Tiểu Bảo nói “Ái chà, Đa Tổng quản, người nói thế thì không phải là bạn bè rồi, Tiểu Quế tử ta bình sinh kính trọng nhất là những bằng hữu võ nghệ cao cường. Năm vạn lượng này nếu hoàng thượng thưởng cho các quan văn thì Tiểu Quế tử ta không chia một vạn cũng phải lấy tám ngàn. Đây là thưởng cho Đa Tổng quản người, người lại chia cho ta một vạn lượng, ta không thể lấy

được. Ta coi người là bạn tốt, người cũng nên coi ta là bạn tốt mới được". Đa Long cười nói "Các anh em thì về đều nói trong cung có rất nhiều công công có quyền chức, trong đó Quế công công nhỏ tuổi nhất nhưng rất xứng đáng là bạn bè, quả nhiên danh bất hư truyền".

Vi Tiểu Bảo nói "Đa Tổng quản, nhờ người điều tra giùm, trong bọn phản tặc bắt được tối hôm qua, có tên nào tên Lưu Nhất Chu không. Nếu có một người như thế, thì chúng ta có thể từ y mà điều tra ra nguồn gốc của bọn phản tặc".

Đa Long ứng tiếng nói "Vâng, vâng! Bọn phản tặc khai báo tự nhiên đều là tên giả, để ta đi tra xét lại cho kỹ".

Vi Tiểu Bảo về tới chỗ ở, vừa tới cửa, thấy một tiểu thái giám trong Ngự thiện phòng đang chờ cạnh đường. Tiểu thái giám ấy bước lên cúi đầu nói "Quế công công, Tiên lão bản lại đưa tới một con heo, lần này gọi là heo Yến sào Nhân sâm, nói là để hiếu kính công công, y đang trong Ngự thiện phòng chờ công công ra lệnh". Vi Tiểu Bảo cau mày, nghĩ thầm "Con heo Phục linh Hoa điều kia còn chưa thu xếp xong, lại đưa tới thêm một con heo Yến sào Nhân sâm, người nghĩ hoàng cung bọn ta là chuồng heo chắc?". Nhưng người ấy đã tới thì không thể không nghĩ cách thu xếp.

Lúc ấy bèn tới Ngự thiện phòng, thấy Tiên lão bản cười toe toét, nói "Quế công công, con heo Phục linh Hoa điều của tiểu nhân đúng là đại bổ phi phạm, Quế công công ăn xong, quả là thần thanh khí爽, vẻ mặt hồng hào. Tiểu nhân cảm kích công công chiếu cố, lại

đưa tới một con heo Yến sào Nhân sâm”. Nói xong chỉ qua bên cạnh một cái.

Con heo này là heo sống, toàn thân đầy lông trắng, đáng vẻ rất khỏe mạnh, không ngừng xoay trở cắn phá cái lồng tre. Vì Tiểu Bảo không biết y giở trò huyền hư gì, bèn gật gật đầu. Tiền lão bản bước tới gần, cầm tay Vi Tiểu Bảo, nói “Chắc chắc chắc! Quế công công ăn thịt heo Phục linh Hoa điều, kinh mạch rất vượng, quả nhiên khác hẳn”. Vi Tiểu Bảo cảm thấy trong tay có thêm một tờ giấy, nhưng trong trù phòng rất đông người, cũng không tiện hỏi nhiều. Tiền lão bản nói “Con heo Yến sào Nhân sâm này cách ăn khác hẳn, xin công công cứ dặn người dưới dùng bã rượu nuôi thêm mười ngày. Sau mười ngày, tiểu nhân sẽ tới đích thân nấu nướng, mời công công ném thử”.

Vi Tiểu Bảo cau mày, nói “Con heo Phục linh Hoa điều kia đã khiến ta hư hỏa bốc lên, trong người bứt rứt, cái gì mà heo Nhân sâm, heo Yến sào, Tiền lão bản ngươi cứ tự ăn thôi, ta thì nuốt không trôi”. Tiền lão bản hô hô cười rộ, nói “Đây là một chút ý hiếu kính của tiểu nhân, trở đi sẽ không dám làm phiền công công nữa”. Nói xong thình an mấy tiếng lui ra.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong tờ giấy nhất định có viết chữ, nhưng mình thì chữ có to bằng quả bí cũng chỉ biết không đầy một gánh, lập tức dặn đám tạp dịch chấp sự trong trù phòng lo nuôi con heo kia, trở về chỗ ở, nghĩ thầm “Tiền lão bản quả thật rất thông minh, lần đầu giấu người trong một con heo chết đưa vào cung, lần sau nếu lại đưa heo chết vào không khỏi có người sinh nghi, nên đưa một con heo sống vào, cho nuôi ngay trong Ngự thiện phòng, không có trò hoa dạng gì cả.

Cho dù có ai nghi ngờ cũng sẽ không ngờ vực gì nữa. Đúng, muốn giở trò lừa người thì không những trước đó phải suy nghĩ chu đáo mà sau đó một khi có được cơ hội cũng phải tìm cách lấp kín chỗ sơ hở”.

Lại nghĩ “Tờ giấy này chỉ còn cách nhờ tiểu quận chúa đọc giúp, con mẹ nó, có miệng sao không nói rõ cho rồi, còn viết chữ con mẹ nó làm gì?”.

Vào tới phòng, Mộc Kiếm Bình nói “Quế đại ca, có người tới ngoài cửa, dường như mang com tới, nhất định là thấy cửa khóa nên không gõ mà bỏ đi rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Tại sao lại biết là người ta đưa com tới? Hà, các người nghe mùi thức ăn, chắc cũng đói lắm rồi phải không? Sao không ăn các thức điểm tâm?”. Mộc Kiếm Bình cười khanh khách, nói “Nói thật không khách khí, đã ăn rồi”.

Phương Di nói “Quế... Quế đại ca, người đã...”, nói tới đó thì ấp a ấp úng.

Vì Tiểu Bảo nói “Chuyện Lưu sư ca của người, ta còn chưa tra xét ra. Các thị vệ trong cung nói không bắt được ai họ Lưu”. Phương Di hạ giọng nói “Đa tạ người. Nhưng không biết là có bị người Thát Đát giết hay không. Mà nói lại nếu Lưu sư ca bị bắt cũng sẽ không nói là họ Lưu. Mọi người đã bàn rồi, y mạo nhận là họ Hạ. Con rể của Ngô Tam Quế họ Hạ. Lưu sư ca sẽ khai rằng người họ Hạ kia là chú y”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Như vậy người há không trở thành người nhà của Ngô Tam Quế sao?”. Tiểu quận chúa vội nói “Đó là giả thôi”. Vì Tiểu Bảo thờ dãi nói “Có điều Phương cô nương muốn làm cháu dâu của Ngô Tam Quế cũng không được rồi. Cho dù Lưu sư ca của người trốn thoát khỏi cung, y ngoài kia nhớ người,

ngươi trong cung nhớ y, nhưng suốt đời ngươi nhớ ta ta nhớ ngươi. Một cặp tình nhân muốn gặp mặt mà không gặp được, há không đau khổ sao?”. Phương Di lại đỏ mặt, nói “Tại sao ta lại phải ở trong cung suốt đời?”. Vi Tiểu Bảo nói “Các cô nương bước vào hoàng cung làm sao còn có ngày trở ra được? Người dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn như ngươi, Tiểu Quế tử ta vừa gặp đã muốn cưới làm vợ, nếu để cho hoàng đế nhìn thấy, y không phong ngươi làm hoàng hậu nương nương không xong. Phương cô nương, ta khuyên ngươi cứ làm hoàng hậu nương nương đi”.

Phương Di vội nói “Ta không nói nhiều với ngươi. Ngươi câu nào cũng chọc ta nổi giận, làm ta sợ hãi”.

Vi Tiểu Bảo cười một tiếng, đưa tờ giấy trong tay cho Mộc Kiếm Bình, nói “Tiểu quận chúa, ngươi đọc tờ giấy này xem”. Mộc Kiếm Bình đón lấy, đọc “Ô quán trà Cao Thăng có kể *Anh liệt truyện*, thế là thế nào?”. Vi Tiểu Bảo đã hiểu rõ đạo lý bên trong “Là người trong Thiên địa hội có việc muốn gặp mình, mời mình tới quán trà gặp nhau”, bèn cười nói “Thật uống cho ngươi làm hậu nhân của Mộc gia, ngay *Anh liệt truyện* cũng không biết”. Mộc Kiếm Bình nói “*Anh liệt truyện* thì tự nhiên là ta biết, đó là chuyện Thái tổ hoàng đế long hưng mở nước”.

Vi Tiểu Bảo nói “Có một hồi gọi là Mộc vương gia tam tiền hạ Vân Nam, Quế công công hai tay ôm gái đẹp, ngươi đã nghe chưa?”. Mộc Kiếm Bình nói “Chuyện Kiếm Ninh vương gia của bọn ta bình định Vân Nam, tự nhiên *Anh liệt truyện* có nói, nhưng cái gì mà Quế công công hai tay... hai tay cái gì?”.

Vi Tiểu Bảo nghiêm trang nói “Người nói không có chuyện Quế công công hai tay ôm gái đẹp à?” Mộc Kiếm Bình nói “Tự nhiên là không có, là người bịa ra thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta đánh cuộc, nếu có thì thế nào, nếu không có thì thế nào?”. Mộc Kiếm Bình nói “*Anh liệt truyện* ta đã nghe thuộc lòng, tự nhiên không có, đánh cuộc thế nào cũng được. Phương sư tỷ, không có chuyện y nói, đúng không?”.

Phương Di chưa trả lời, Vi Tiểu Bảo đã nhảy tót lên giường, mang cả giày lăn xuống giữa hai người, tay trái ôm cổ Phương Di, tay phải ôm lưng Mộc Kiếm Bình, nói “Ta nói có là có!”.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình cùng hoảng sợ a lên một tiếng, không kịp né tránh, đã bị y ôm chặt. Mộc Kiếm Bình đưa tay phải ra dùng sức đẩy y, Vi Tiểu Bảo thừa thế nghiêng đầu hôn Phương Di một cái, khen “Thơm quá!”.

Phương Di muốn giãy ra, nhưng thân hình vừa hơi động dậy, vết thương trước ngực lại đau buốt, tay trái lật lại, phát một tiếng đánh y một tát nảy lửa. Vi Tiểu Bảo cười nói “Mưu giết chồng ruột, mưu giết chồng ruột!”, rồi lăn một vòng trên giường nhảy ra, ôm Mộc Kiếm Bình cũng hôn một cái, khen “Cũng thơm như thế!”, hô hô cười rộ, tiện tay cầm cái bọc áo đi ra ngoài phòng, xoay tay khóa cửa lại.

Hồi 13

*Lật đổ hai nhà trời giúp sức
Hưng suy một cuộc sử qua trang*

Cỗ Vi Tiểu Bảo ở là cạnh Ngự thiện phòng, phía tây cửa Càn Thanh, phía đông Nam Khố, đi lên phía bắc vòng qua điện Dưỡng Tâm, rẽ qua phía tây qua sở Tây Tam, cửa Dưỡng Hoa, cửa Thọ An, đi lên phía bắc qua cạnh cung Thọ An, điện Tuyên Hoa, chuyển về phía đông qua cửa Tây Thiết, đi lên phía bắc ra cửa Thần Vũ. Cửa Thần Vũ này là cổng sau của Tử cấm thành, ra khỏi cửa Thần Vũ là ra khỏi hoàng cung, lúc ấy bèn tới thẳng quán trà Cao Thăng.

Vừa ngồi yên, trà bác sĩ vừa pha trà bung ra, đã thấy Cao Ngạn Siêu từ từ tới gần, đưa mắt nhìn y ra hiệu. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, thấy Cao Ngạn Siêu ra khỏi quán, liền nhấp vài hớp trà, ném một đồng cân bạc xuống bàn, nói “Hôm nay kể chuyện không có gì đáng nghe” rồi thông thả bước ra, quả nhiên thấy Cao Ngạn

Siêu đang chờ ở góc phố, đi được vài bước thì có hai chiếc kiệu tới.

Cao Ngạn Siêu để Vi Tiểu Bảo lên kiệu, mình đi theo một quãng, nhìn quanh không thấy ai mới lên chiếc kiệu kia.

Phu kiệu chân khỏe đi nhanh như bay, đi khoảng một bữa cơm thì dừng lại. Vi Tiểu Bảo thấy kiệu dừng lại trước một khu viện tứ hợp nhỏ, bèn theo Cao Ngạn Siêu vào. Vừa tới cổng, đã thấy các anh em trong Thiên địa hội ra đón, khom lưng làm lễ. Lúc ấy bọn Lý Lục Thế, Quan An Cơ, Kỳ Thanh Bưu cũng đã từ Thiên Tân, Bảo Định về tới, ngoài ra bọn Phàn Cương, Phong Tế Trung, Huyền Trinh đạo nhân và Tiền lão bản đều có mặt.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Tiền lão bản, rốt lại tôn tính đại danh của người là gì?”. Tiền lão bản nói “Không dám, thuộc hạ đúng là họ Tiền, tên là Lão Bản. Bản trong bản lai, không phải Bản trong lão bản. Ý tứ là làm ăn bị thâm vào vốn”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ nói “Người rất khôn ngoan, nếu làm ăn thật thì vốn liếng của người ta sẽ bị người vét sạch thôi”. Tiền Lão Bản mỉm cười nói “Vi Hương chủ, người khen nhiều quá”.

Mọi người nhường Vi Tiểu Bảo ngồi vào ghế giữa trong sảnh. Quan An Cơ sốt ruột, nói “Vi Hương chủ, mời người xem”. Nói xong đưa qua một tấm thiếp đỏ mại vàng, trên viết mấy hàng chữ bằng mực đen rất đậm. Vi Tiểu Bảo không cầm, nói “Những chữ này nhận ra ta chứ ta không có giao tình gì với chúng, bọn ta là lần đầu gặp nhau, không có quen biết”.

Tiền Lão Bản nói “Vi Hương chủ, tấm thiệp này là mời chúng ta ăn cơm”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế thì rất tốt, ai nể mặt thế?”. Tiền Lão Bản nói “Trên thiệp viết tên người mời là Mộc Kiếm Thanh”.

Vi Tiểu Bảo thoáng sùng sốt, nói “Mộc Kiếm Thanh à?”. Tiền Lão Bản nói “Đó là tiểu công gia của Mộc vương phủ”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Là ca ca của con heo Hoa điều Phục linh”. Tiền Lão Bản nói “Đúng thế”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Y mời tất cả chúng ta à?”. Tiền Lão Bản nói “Trong thiệp y viết rất khách khí, nói mời Vi Hương chủ Thanh Mộc đường Thiên địa hội suất lãnh các vị anh hùng cùng tới phở yến. Là tối hôm nay, ở Nam Đẩu Nha Hồ đồng trong cửa Triều Dương”. Vi Tiểu Bảo nói “Lần này không phải ở Dương Liễu Hồ đồng sao?”. Tiền Lão Bản nói “Đúng thế. Làm việc ở kinh thành thì chỗ trú ngụ phải thường xuyên thay đổi mới hay”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người nghĩ là y có ý gì? Hạ môn hân được con mẹ nó vào cơm rượu à?”. Lý Lục Thế nói “Theo lý mà nói, Mộc vương phủ ở Vân Nam có tiếng trên giang hồ như vậy, Mộc Kiếm Thanh lại có thân phận tiểu công gia, là đại nhân vật ngang hàng với Tổng đà chủ của chúng ta, quyết không thể sử dụng âm mưu hèn hạ như vậy. Có điều hội không ra hội, tiệc không ra tiệc, Vi Hương chủ nghĩ xem, cũng không thể không đề phòng”. Vi Tiểu Bảo nói “Vậy chúng ta có đi ăn bữa cơm này không? Hừ hừ, chân giò sáy Tuyên Thành, canh Quá kiều mẽ tuyến, gà hấp Vân Nam, có khi là thức cúng đấy”.

Mọi người ngó mặt nhìn nhau, không ai lên tiếng. Qua một lúc lâu, Quan An Cơ nói “Mọi người muốn xin Vi Hương chủ ra lệnh”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Một bữa cơm no rượu say thì tối nay mọi người sẽ có thôi. Nếu muốn yên ổn thì cứ nhường ta làm chủ, chúng ta đi ăn cơm hiệu, ăn cơm xong thì đi đánh bạc, gọi cô nương cũng được, đều là huynh đệ trả tiền. Còn nếu các người muốn tiết kiệm tiền cho ta, thì mọi người cứ tới quấy rầy họ Mộc thôi”. Câu này nói rất khẳng khái đường hoàng nhưng thật ra mười phần gian hoạt, không nói chủ ý của mình là có đi phở yến hay không.

Quan An Cơ nói “Vi Hương chủ mời các huynh đệ đi ăn uống chơi đùa, thật không gì vui hơn. Có điều họ Mộc mời chúng ta, nếu không đi thì không khỏi có chỗ làm giảm oai phong của Thiên địa hội”. Vi Tiểu Bảo nói “Người nói nên đi à?”, rồi đưa mắt nhìn qua mặt bọn Lý Lục Thế, Phàn Cương, Kỳ Thanh Bưu, Huyền Trinh, Phong Tế Trung, Tiền Lão Bản, Cao Ngạn Siêu, thấy mọi người đều từ từ gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Mọi người đều nói đi, thì chúng ta đi ăn cơm với họ, uống rượu với họ. Nước tới thì be bờ, binh tới thì ra ngăn, trà tới thì chìa tay, cơm tới thì há miệng. Còn thuốc độc tới à? Thì chúng ta cô lỗ một tiếng, cũng con mẹ nó nuốt vào bụng luôn. Cái đó gọi là anh hùng không sợ chết, sợ chết chẳng anh hùng”.

Lý Lục Thế nói “Mọi người cẩn thận để ý, thế nào cũng nhìn ra được chút manh mối. Mọi người bàn kỹ đi, có người uống trà, có người không uống, có người uống rượu, có người không uống, có người không ăn thịt, có người không ăn cá. Cho dù họ hạ độc, cũng không thể một mẻ lưới quét sạch được chúng ta. Còn nếu mọi người không ăn uống gì cả thì sẽ bị họ chê cười”.

Mọi người bàn bạc xong, nói chuyện phiếm một lúc. Đến giờ Thân, Vi Tiểu Bảo cởi áo thái giám ra, lại ăn mặc như một công tử. Y vẫn ngồi trên kiệu, mọi người xúm xít chung quanh tới Nam Đậu Nha Hồ đồng. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ô trong cung cứ ngày đêm nom nớp, chỉ sợ con đi già giết mình, làm sao được tiêu dao khoái lạc như làm Hương chủ Thanh Mộc đường thế này? Chỉ là sự phụ đã dẫn, muốn mình ở trong cung dò thám tin tức, nếu tự ý bỏ ra, chỉ e chúc Hương chủ cố nhiên không được làm, mà cái mạng nhỏ này có giữ được hay không thì chúng ta cũng như cười lừa xem hát, cứ đi mà xem thôi”.

Nam Đậu Nha Hồ đồng cách đó khoảng hai dặm, kiệu vừa dừng lại, đã nghe tiếng đàn sáo trỗi lên. Vi Tiểu Bảo từ trong kiệu bước ra, nghe thấy tiếng nhạc, nghĩ thầm “Đám cưới hay sao mà nhiệt náo thế?”.

Chỉ thấy cổng giữa một tòa trạch viện lớn mở ra, hơn mười người quần áo chỉnh tề đứng trước cổng nghênh tiếp. Người đứng đầu là một thanh niên khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, vóc người cao gầy, anh khí ngời ngời, nói “Tại hạ Mộc Kiếm Thanh cung nghênh đại giá Vi Hương chủ”.

Vi Tiểu Bảo trong bấy nhiêu ngày kết giao với thân vương đạt quan, đã quen nhìn thấy tình hình đối phương giữ lễ cung kính. Lời tục có câu “Ô chỗ giàu sang thì tập lối giàu sang”, y hàng ngày bầu bạn với hoàng đế, các thân vương, bồi lạc, Thượng thư, Tướng quân gì gì đều thường gặp mặt, cũng không coi là chuyện gì lớn, vì thế tuy còn nhỏ tuổi nhưng tự nhiên đã có khí tượng oai nghiêm. Mộc Kiếm Thanh danh khí tuy lớn nhưng cũng không bằng được bọn Khang thân vương, Ngô Ứng Hùng, lúc ấy bèn chấp tay nói “Tiểu công gia đa lễ, tại hạ không dám nhận”, quan

sát tướng mạo y, thấy y mặt hơi đen, trong khoảng mày mắt có nhiều nét giống tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình.

Mộc Kiếm Thanh đã biết Vi Hương chủ thủ lãnh của Thiên địa hội ở Bắc Kinh là một đứa nhỏ, lại nghe Bạch Hàn Tùng nói thằng nhỏ này võ nghệ thấp kém, miệng lưỡi trơn tuột, là một gã lưu manh nhỏ, đoán y chẳng qua chỉ cậy thế sư phụ là Trần Cận Nam mới làm được Hương chủ, nhưng lúc ấy thấy y thần sắc trấn định, dáng vẻ thản nhiên, liền nghĩ thầm “Thằng nhỏ này e cũng có chút đạo hạnh”, lúc ấy liền mời vào.

Trong sảnh bàn trải đoạn hồng, ghế đặt nệm gấm, mọi người chia theo chủ khách ngồi xuống. Thánh thủ thư sinh Tô Cương, Bạch Hàn Phong và hơn mười người kia đều buông tay đứng sau lưng Mộc Kiếm Thanh.

Mộc Kiếm Thanh nhất nhất hỏi rõ tên họ của bọn Lý Lực Thế, Quan An Cơ, nói rất nhiều những câu khách khí ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Bọn Lý Lực Thế đều nghĩ “Vi Mộc tiểu công gia này không làm ra vẻ, nói chuyện rất đúng lễ số giang hồ”.

Bọn bộc dịch đưa trà lên, nhạc công ngoài cửa sảnh lại trỗi nhạc, đó là nghi lễ long trọng chào mừng khách quý. Trong tiếng nhã nhạc, Mộc Kiếm Thanh sai “Bày tiệc!”, rồi đưa mọi người vào nội sảnh, bọn thủ hạ đóng cửa sảnh lại.

Giữa sảnh là một cái bàn Bát tiên trải khăn thêu hoa, hai bên tả hữu phía dưới mỗi bên đều có một bàn, chén bát trên bàn tuy không hào hoa như trong phủ Khang thân vương nhưng cũng rất tinh xảo. Mộc Kiếm Thanh hơi khom người, nói “Mời Vi Hương chủ ngồi

xuống”. Vì Tiểu Bảo nhìn thấy cục diện này, thì ghé đầu là dành cho mình, liền nói “Như thế thì bọn ta không cần khách khí”. Mộc Kiếm Thanh ngồi ghé chủ phía dưới bồi tiếp.

Mọi người yên vị xong, Mộc Kiếm Thanh nói “Mời sư phụ ra”.

Tô Cương và Bạch Hàn Phong vào phòng trong đưa một lão nhân ra. Mộc Kiếm Thanh đứng dậy đón, nói “Sư phụ, hôm nay Vi Hương chủ Thanh Mộc đường Thiên địa hội đại giá quang lâm, khiến chúng ta rất có thể diện”, kế quay lại nói với Vi Tiểu Bảo “Vi Hương chủ, vị Liễu lão sư phó này là ân sư thụ nghiệp của tại hạ”.

Vi Tiểu Bảo đứng lên chấp tay nói “Ngưỡng mộ đã lâu”. Thấy lão nhân này thân hình cao lớn, sắc mặt hồng hào, chòm râu bạc phát phơ, khoảng bảy mươi tuổi, tinh thần sung mãn, hai mắt sáng ngời có thần.

Ánh mắt của lão nhân di chuyển trên người Vi Tiểu Bảo, cười nói “Thiên địa hội gần đây rất nổi tiếng...”. Thanh âm của y rất vang dội, mấy câu ấy là thuận miệng nói ra mà như người bình thường cất tiếng la to, kế nói tiếp “... Quả nhiên anh tài nối nhau xuất hiện, Vi Hương chủ nhỏ tuổi như thế, thật là bậc kỳ tài hiếm thấy trong võ lâm”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Nhỏ tuổi thì không sai, có điều không phải là anh tài, càng không phải là kỳ tài, thật ra là một kẻ xuẩn tài, hôm trước bị Bạch sư phó chụp tay một cái không sao động đậy, suýt nữa đã la mẹ ời ầm lên rồi. Võ công của tại hạ quả thật rất tầm thường. Hô hô, đáng cười ! Đáng cười, hô hô !”.

Mọi người vừa nghe, đều kinh ngạc thất sắc, vẻ mặt của Bạch Hàn Phong lại càng mười phần cổ quái.

Lão nhân kia hô hô cười lớn một lúc, nói “Vi Hương chủ tính tình hào sảng ngay thẳng, quả nhiên là bản sắc anh hùng, lão phu đã khâm phục ba phần rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Khâm phục ba phần không khỏi quá nhiều, nếu có con mẹ nó một phần nửa phần, không coi tại hạ là bọn ăn mày, hát rong, diễn trò khỉ không ra gì cũng được rồi”. Lão nhân kia hô hô cười rộ, nói “Vi Hương chủ nói đùa rồi”.

Huyền Trinh nói “Lão tiên bối có phải là người mà võ lâm gọi là Thiết bối thương long Liễu lão anh hùng oai chấn Thiên Nam không?”. Lão nhân kia cười nói “Không sai, Huyền Trinh đạo trưởng cũng biết tiện danh của lão phu”. Huyền Trinh trong lòng chợt hoảng sợ “Mình còn chưa thông danh mà y đã biết tên mình, lần này Mộc gia chuẩn bị rất chu đáo. Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng thành danh đã lâu, nghe nói năm xưa Mộc Thiên Ba rất kính trọng y. Khi quân Thanh đánh chiếm Vân Nam, Liễu Đại Hồng hết sức bảo toàn cho con cô họ Mộc, Mộc Kiếm Thanh là đệ tử thân truyền của y, sau Mộc Kiếm Thanh thì y là nhân vật cao nhất trong Mộc vương phủ”. Bèn khom người nói “Liễu lão anh hùng năm xưa nổi giận trừ Tam bá, xông tới giết quân Thanh, hiệp danh lung lầy thiên hạ. Bọn vân bối hậu sinh trên giang hồ nhắc tới Liễu lão anh hùng, không ai không kính ngưỡng”.

Liễu Đại Hồng nói “Ha ha, đó là chuyện từ lâu rồi, còn nhắc tới làm gì?”, vẻ mặt mười phần cao hứng.

Mộc Kiếm Thanh nói “Su phụ, lão nhân gia người ngồi tiếp Vi Hương chủ”. Liễu Đại Hồng nói “Được !”,

rồi ngồi xuống cạnh Vi Tiểu Bảo. Cái bàn Bát tiên này bỏ trống một phía, ghế trên là Vi Tiểu Bảo, Liễu Đại Hồng, ghế trái là Lý Lực Thế, Quan An Cơ, ghế phải dưới là Mộc Kiếm Thanh, ghế phải trên còn để trống. Quân hào Thiên địa hội đều nghĩ “Mộc vương phủ người còn mời nhân vật lợi hại nào nữa?”. Chỉ nghe Mộc Kiếm Thanh nói “Đờ Từ sư phó ra đây ngồi, cho các vị hảo bằng hữu gặp mặt, cũng dễ yên tâm”.

Tô Cương nói “Dạ !”, rồi vào phòng trong dìu một người ra.

Bọn Lý Lực Thế vừa nhìn thấy, đều vừa sợ vừa mừng, cùng kêu lên “Từ tam ca !”. Người này lưng còng hông vẹo, chính là Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên. Y sắc mặt vàng vọt, thương thế chưa lành, nhưng rõ ràng không có gì nguy hiểm tới tính mạng nữa. Quân hào Thiên địa hội nhất tề xúm lại, nhao nhao hỏi thăm, vô cùng mừng rỡ.

Mộc Kiếm Thanh chỉ vào ghế trên mình, nói “Mời Từ sư phó ngồi”.

Từ Thiên Xuyên bước tới một bước, hướng về Vi Tiểu Bảo khom người hành lễ, nói “Chào Vi Hương chủ”. Vi Tiểu Bảo ôm quyền đáp lễ, nói “Chào Từ tam ca, gần đây bán thuốc cao không phát tài lắm phải không?”. Từ Thiên Xuyên thở dài một tiếng, nói “Có làm ăn gì đâu. Thuốc hạ bị bọn chó săn thuộc hạ của Ngô Tam Quế bắt đi, suýt nữa là cái mạng già này toi rồi, may được tiểu công gia và Liễu lão anh hùng trong Mộc vương phủ cứu thoát”.

Quân hào Thiên địa hội đều sửng sốt. Phan Cương nói “Từ tam ca, té ra chuyện hôm ấy là do bọn chó săn Hán gian thủ hạ của Ngô Tam Quế ra tay”. Từ Thiên

Xuyên nói “Đúng thế. Bọn Hán gian ấy xông vào Hồi Xuân đường, bắt ta mang đi, gã... gã cầu quan Lư Nhất Phong kia chửi ta một trận, lấy một lá thuốc cao dán lên miệng ta, nói là để cho con khỉ già ta chết đói”.

Mọi người nghe có Lư Nhất Phong, nhất định không còn gì lăm nữa, bọn Phàn Cương, Huyền Trinh đều hướng về Tô Cương, Bạch Hàn Phong nói “Hôm trước mạo phạm rất nhiều, các vị anh hùng nghĩa khí sâu nặng, Thiên địa hội chúng tôi vô cùng cảm kích”. Tô Cương nói “Không dám. Bọn ta chỉ là làm theo lệnh của tiểu công gia, không dám khoe công”. Bạch Hàn Phong hừ một tiếng, rõ ràng việc cứu Từ Thiên Xuyên rất trái với ý nguyện của y. Quan An Cơ nói “Sau khi Từ tam ca bị bắt đi rồi, bọn ta điều tra khắp nơi mà không tìm ra manh mối, trong lòng lo lắng không cần phải nói. Quý phủ lại cứu được Từ tam ca, khiến người ta bội phục”. Tô Cương nói “Bọn cầu quan thủ hạ của Ngô Tam Quế ở Vân Nam đều là kẻ dối đầu sống chết của Mộc vương phủ, bọn ta tự nhiên bám riết theo chúng, Gã cầu quan kia mạo phạm Từ tam ca, bị bọn ta phát giác ra cũng không có gì lạ”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Vi tiểu công gia này rất tinh minh, em gái y đang bị mình giữ, y trước tiên cứu Từ lão nhi để xin mình thả em gái y ra. Minh cứ làm ra vẻ không biết, để xem y nói gì”. Bèn nói với Từ Thiên Xuyên “Từ tam ca, người bị Bạch nhị hiệp đánh trọng thương, thủ kinh của y rất lợi hại mà người vẫn còn sống, không vì thế mà châu trời à?”.

Từ Thiên Xuyên nói “Hôm ấy Bạch nhị hiệp thủ hạ lưu tình, thuộc hạ dưỡng thương bấy lâu, đã khỏe nhiều rồi”.

Bạch Hàn Phong tức giận trợn mắt nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cứ cười hề hề, làm như không nhìn thấy.

Bộc dịch rót rượu dâng thức ăn, rất là thịnh soạn. Quân hào Thiên địa hội một là thấy Từ Thiên Xuyên được họ cứu sống, hai là lại có lão anh hùng Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng tiếng tăm lừng lẫy ngồi đó, đoán chắc hẳn họ không đến nỗi hạ độc, đều không nghi ngờ gì nữa, rượu tới là cạn chén, yên tâm ăn uống.

Liễu Đại Hồng uống ba chén rượu, vuốt râu nói “Các vị lão đệ, quý hội ở kinh thành Trục Lệ là do vị lão đệ này đứng đầu phải không?”. Lý Lực Thế nói “Ở một dải kinh thành Trục Lệ thì Vi Hương chủ là có chức vị cao nhất trong tệ hội”. Liễu Đại Hồng gật đầu nói “Tốt lắm, tốt lắm!”. Rồi uống một chén nữa, hỏi “Nhưng không biết trong việc xích mích giữa đôi bên vị tiểu lão đệ này có thể gánh vác được không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lão bá bá, người có việc gì sai bảo xin cứ nói ra. Vi Tiểu Bảo ta người nhỏ vai hẹp, việc nhỏ còn gánh vác được một phần nửa phần, chứ việc lớn thì đề ta ngã mất”.

Quân hào Thiên địa hội và Mộc vương phủ đều bất giác thoáng sững sờ, đều nghĩ “Thằng nhỏ này ăn nói hết sức lưu manh, mở miệng là giở giọng vô lại, không có chút khí khái anh hùng hảo hán nào”.

Liễu Đại Hồng nói “Người không gánh vác được, nhưng chuyện này không thể bỏ qua. Vậy chỉ còn cách xin lão đệ người báo lại với tôn sư, mời Trần Tổng đà chủ tới xử lý thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Lão bá bá có chuyện gì muốn nói với sư phụ ta, cứ viết một lá thư, bọn ta sẽ

chuyển giúp người là được". Liễu Đại Hồng cười ha hả, nói "Chuyện này à, là chuyện Bạch Hàn Tùng huynh đệ chết dưới tay Từ tam gia, không biết nên kết thúc thế nào, muốn xin Trần Tổng đà chủ nói một câu".

Từ Thiên Xuyên đứng phắt dậy, ngang nhiên nói "Mộc tiểu công gia, Liễu lão anh hùng, các người cứu ta thoát khỏi tay thủ hạ của thằng Hán gian, giúp ta không bị bọn ác đồ hành hạ làm nhục, tại hạ cảm kích bất tận. Bạch đại hiệp là do tại hạ lỡ tay đả thương, tại hạ một mạng đổi một mạng, lấy cái mạng già này đền y là được, cần gì làm khó Trần Tổng đà chủ và Vi Hương chủ? Phàn huynh đệ, cho ta mượn thanh đao của người". Nói xong chìa tay về phía Phàn Cương, ý tứ vô cùng minh bạch, y là muốn tự vẫn tại đương trường để kết thúc vụ công án này.

Vi Tiểu Bảo nói "Khoan đã, khoan đã! Từ tam ca, người cứ ngồi xuống, không cần nóng nảy. Người đã lớn tuổi rồi mà sao còn nóng tính thế? Ta là Hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên địa hội phải không? Người không nghe lệnh ta thì cũng quá không nể mặt ta đấy". Trong Thiên địa hội tội danh "Không tuân lệnh trên" là rất nặng nề, Từ Thiên Xuyên vội khom lưng nói "Từ Thiên Xuyên biết tội, xin kính cẩn tuân lệnh của Vi Hương chủ".

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, nói "Nói thế thì nghe được. Bạch đại hiệp chết thì cũng đã chết rồi, cho dù đòi Từ tam ca đền mạng cũng không thể sống lại, làm đi làm lại cũng chỉ là bù vốn làm ăn chứ không phải làm ăn có lãi".

Mọi người đều trừng trừng nhìn vào mặt y, không biết tiếp theo y sẽ nói bậy bạ những gì nữa. Quân hào

Thiên địa hội càng lo lắng hơn, đều nghĩ thầm “Thanh danh của bản hội trong võ lâm không thể để gã Hương chủ trẻ con không biết gì này làm cho bại hoại. Nếu y nói những lời bất luân bất loại, đồn ra khắp giang hồ, thì sau này bọn mình còn mặt mũi nào mà gặp ai nữa”.

Chỉ nghe Vi Tiểu Bảo nói tiếp “Tiểu công gia, lần này người từ Vân Nam tới Bắc Kinh, chỉ mang theo mấy vị bằng hữu này thôi à? Đường như hơi ít một chút thì phải”.

Mộc Kiếm Thanh hừ một tiếng, hỏi “Vi Hương chủ nói thế là có dụng ý gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Cũng chẳng có dụng ý gì. Tiểu công gia tôn quý như thế, khác hẳn Vi Tiểu Bảo ta, nếu tới kinh thành mà không mang theo đông người bảo giá, chỉ cần hơi không cẩn thận, bị bọn chó săn của Thất Đát bắt được, há không phải là sai lầm rất lớn sao?”. Mộc Kiếm Thanh nhướn mày nói “Bọn chó săn của Thất Đát muốn bắt được ta cũng không phải dễ”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Tiểu công gia võ nghệ kinh người, đánh khắp thiên hạ... ha ha, rất ít đối thủ, thì tự nhiên là không bắt được người. Có điều... có điều các bằng hữu khác trong Mộc vương phủ chưa chắc ai cũng cao cường như người, nếu bị người Thất Đát thuận tay dắt dê, lật tay dắt bò, hy lý hô lô gì đó mời mất vài người thì chắc cũng không có gì thú vị”.

Mộc Kiếm Thanh nãy giờ sa sầm mặt nghe y mặt dày nói chuyện bông phèng, đợi y nói xong, liền nói “Vi Hương chủ nói thế là châm chọc tại hạ phải không?”, lúc nói tới câu này vẻ mặt lại càng khó coi.

Vi Tiểu Bảo nói “Không phải, không phải. Ta suốt đời suốt kiếp chỉ có bị người ta khinh rẻ chứ quyết không

đi khinh rẻ người ta. Người ta chụp vào tay ta, người nhìn đây, vẫn còn bầm tím, đau tới mức ta chết đi sống lại, vị Bạch nhị hiệp này, ha ha, thủ kinh thật rất không hàm hồ, hai chiêu Hoàn hảo thiên quân, Cao sơn lưu thủy rất cao minh, dùng để cứu mấy vị bằng hữu của các người bị người Thát Đát bắt thì nhất định là được, nói thế nào cũng sẽ kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công”.

Bạch Hàn Phong sắc mặt xanh xám, đã định lên tiếng, nhưng rốt lại vẫn cố nhịn. Liễu Đại Hồng nhìn Mộc Kiếm Thanh một cái, nói “Tiểu huynh đệ, lời người nói có nhiều chỗ cao thâm mạc trắc, bọn ta không hiểu rõ lắm”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Lão gia khách khí quá, lời ta nói dễ tiện mạc trắc thì có, chứ bốn chữ *Cao thâm mạc trắc* ấy thật không dám nhận. Dễ tiện hết mức, dễ tiện hết mức”.

Liễu Đại Hồng nói “Tiểu huynh đệ nói trong Mộc vương phủ ta có người bị người Thát Đát bắt, không biết câu ấy là có ý tứ gì?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Một chút ý tứ gì cũng không có. Tiểu công gia, Liễu lão gia, tửu lượng của ta cũng dễ tiện mạc trắc, có quá nửa là ta say rượu nói năng bậy bạ, con mẹ nó không nhớ được đâu”.

Mộc Kiếm Thanh hừ một tiếng, cố nén giận nói “Té ra Vì Hương chủ là tiêu khiển với người ta”. Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu công gia, người muốn tiêu khiển không? Người đã dạo dạo trong thành Bắc Kinh chưa?”. Mộc Kiếm Thanh giận dữ nói “Thì sao?”. Vì Tiểu Bảo nói “Thành Bắc Kinh rất rộng lớn, Côn Minh ở Vân Nam các người cũng không rộng lớn bằng Bắc Kinh, đúng không?”.

Mộc Kiếm Thanh càng tức giận, lớn tiếng nói “Thế thì sao?”.

Quan An Cơ nghe Vi Tiểu Bảo chuyện nọ xọ chuyện kia, càng nói càng không ra lời lẽ gì, bèn chen vào “Thành Bắc Kinh là thế giới tươi đẹp, nhưng đáng tiếc là bị người Thát Đát chiếm cứ, những người hơi có huyết tính như chúng ta ai cũng căm hận”.

Vi Tiểu Bảo không đếm xỉa gì tới ý, lại nói tiếp “Tiểu công gia, hôm nay người mời ta uống rượu, tại hạ không có gì báo đáp, lúc nào người rảnh rồi ta sẽ đưa người dạo dạo các nơi trong thành Bắc Kinh. Có người dẫn đường thì không đến nỗi đi lạc, không thì nếu cứ đi lại bừa bãi, hơi không cẩn thận đi lầm vào hoàng cung của người Thát Đát, thì tiểu công gia tuy võ công cao cường cũng không tiện lắm đâu”.

Liễu Đại Hồng nói “Tiểu huynh đệ ý ở ngoài lời, nếu người coi ta là bằng hữu, thì xin người nói rõ ràng hơn được không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lời ta nói không gì rõ ràng hơn. Các bằng hữu trong Mộc vương phủ võ công đều cực cao, nhưng chiêu Hoành tảo thiên quân, Cao sơn lưu thủy gì đó không ai sử dụng lợi hại bằng, nhưng đáng tiếc là không thạo đường lạ trong thành Bắc Kinh, dạo dạo trên phố, đêm hôm khuya khoắt lại không nhìn rõ lắm, lúc hồ đồ lại dạo luôn vào Tử cấm thành cũng chưa biết chừng”.

Liễu Đại Hồng lại nhìn Mộc Kiếm Thanh một cái, rồi hỏi Vi Tiểu Bảo “Thế thì sao?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nghe nói trong Tử cấm thành đường đi có rất nhiều cửa ngõ, nhà cửa có rất nhiều cung điện,

nếu đi bừa vào mà không có hoàng đế, hoàng thái hậu dẫn đường thì rất dễ đi lạc, có khi suốt đời không ra được. Tại hạ không biết chuyện đời, không biết hoàng đế, hoàng thái hậu ban ngày ban đêm có rảnh rỗi dẫn đường cho người ta hay không. Có khi tiểu công gia Mộc vương phủ có thể diện lớn, các vị bằng hữu thủ hạ của các người nói tên tiểu công gia ra, tiểu hoàng đế và con dī già hoàng thái hậu sẽ hoảng sợ ngã lẩn ra, chuyện đó cũng khó nói lắm”.

Mọi người nghe y gọi hoàng thái hậu là “Con dī già” đều thấy rất mới lạ. Bọn Quan An Cơ, Kỳ Thanh Bưu không nhìn được đều phì cười. Vì Tiểu Bảo vẫn thường chửi thâm thái hậu là “Con dī già”, lúc ấy giữa đại sảnh chỗ đông người lớn tiếng chửi ra miệng, trong lòng há hê quả thật khó mà hình dung được.

Liễu Đại Hồng nói “Thủ hạ của tiểu công gia hành sự cẩn thận, nhất định không đến nỗi xông vào hoàng cung. Nghe nói Ngô Ứng Hùng con trai của thằng Hán gian Ngô Tam Quế cũng đang tại Bắc Kinh, y sai người vào hoàng cung làm chuyện gì đó cũng chưa biết chừng”.

Vì Tiểu Bảo gật đầu nói “Liễu lão gia nói không sai. Tại hạ có một người bạn cò bạc nhỏ làm việc hầu hạ Ngự tiền thị vệ trong cung, y nói đêm qua hoàng cung bắt được mấy tên thích khách, chúng khai là thủ hạ của tiểu công gia Mộc vương phủ...”.

Mộc Kiếm Thanh thất kinh nói “Cái gì?”, tay phải run lên, chén rượu trong tay phải rơi xuống, keng một tiếng vỡ thành mấy mảnh.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta vốn cũng tin là thế, nghĩ Mộc vương phủ là trung thân nổi tiếng của nhà Đại Minh, sai

người hành thích hoàng đế Thát Đát, đó là... đó là rất anh hùng hảo hán. Bây giờ nghe Liễu lão gia nói, mới biết té ra là thủ hạ của thằng Hán gian Ngô Tam Quế, vậy thì không tha chúng được. Ta sẽ lập tức đi nói với người bạn kia, bảo y nghĩ cách trị cho bọn thích khách kia một trận. Con mẹ nó, thủ hạ của thằng đại Hán gian thì có gì tốt chứ? Không cho chúng ném mùi đau khổ không xong”.

Liễu Đại Hồng nói “Tiểu huynh đệ, người bạn kia của người tôn tính đại danh là gì? Làm chức vụ gì trong hoàng cung Thát Đát?”.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Y là một thằng hầu nhỏ quét nhà, bung trà, đổ nước tiểu cho bọn Ngự tiền thi vệ, nói ra rất mất mặt, mọi người gọi y là Tiểu Tam tử Chốc đầu, có tôn tính đại danh gì đâu? Bọn thích khách kia bị bắt, ta vốn đã bảo Tiểu Tam tử Chốc đầu lén lấy trộm cái gì cho chúng ăn. Nhưng Liễu lão gia đã nói chúng là thủ hạ của thằng đại Hán gian thì ta sẽ bảo y cầm dao chém thêm vài nhát vào cái đuôi chó của chúng, cho bọn rùa đen khốn nạn ấy khỏi chạy trốn”.

Liễu Đại Hồng nói “Ta cũng chỉ là đoán thế thôi, chưa chắc đã đúng. Họ đã dám vào cung hành thích, thì cũng là bậc hảo hán hơn người. Vì Hương chủ nếu có thể nhờ quý hữu chiếu cố cho họ một hai phần, cũng là nghĩa khí giang hồ”.

Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu Tam tử Chốc đầu đối xử với ta rất tốt, y đánh bạc thua, ta vẫn đưa y mười lượng tám lượng, trước nay chưa từng đòi y trả. Tiểu công gia và Liễu lão gia có gì sai bảo, ta bảo Tiểu Tam tử Chốc đầu làm, y cũng không dám thoái thác”.

Liễu Đại Hồng thở ra một hơi, nói “Thế thì tốt lắm. Không biết trong cung bắt được mấy thích khách, tên họ của họ là gì. Bọn thích khách này thật can đảm, bọn ta rất khâm phục, hiện không biết họ phải chịu đau khổ tới mức nào. Nếu quý hữu có thể nghe ngóng được giúp, thì tại hạ rất cảm ơn Vi Hương chủ”.

Vi Tiểu Bảo vỗ ngực một cái, nói “Chuyện đó rất dễ. Đáng tiếc thích khách không phải là các huynh đệ thủ hạ của tiểu công gia, nếu không ta cứ tìm cách cứu một người ra giao lại cho tiểu công gia, một mạng đổi một mạng, thì chuyện Từ tam ca lỡ tay dả thương Bạch đại hiệp cũng kể như xóa nợ được rồi”.

Liễu Đại Hồng nhìn Mộc Kiếm Thanh một cái, từ từ gật đầu. Mộc Kiếm Thanh nói “Bọn ta không biết thích khách là ai, nhưng đã hành thích hoàng đế Thát Đát thì cũng là nhân nhân nghĩa sĩ, là đồng đạo phản Thanh phục Minh chúng ta. Vi Hương chủ, nếu người có thể tìm cách cứu họ thì bất kể có thành công hay không Mộc Kiếm Thanh ta cũng vĩnh viễn cảm tạ ơn đức. Chuyện Từ tam gia và Bạch đại ca tự nhiên cũng không nói tới nữa”.

Vi Tiểu Bảo quay lại nhìn Bạch Hàn Phong, nói “Tiểu công gia không nói tới nhưng chỉ sợ Bạch nhị hiệp không chịu bỏ qua, lần sau gặp nhau lại chụp vào tay ta, bóp cho ta kêu khóc ầm lên, thì rất không có gì thú vị”.

Bạch Hàn Phong đứng phắt lên, cao giọng nói “Nếu Vi Hương chủ cứu được... cứu được... có thể cứu được các hiệp khách nghĩa sĩ bị bắt kia, thì cánh tay này của họ Bạch đặc tội với Vi Hương chủ, ta sẽ tự chặt đi để bồi tội với Vi Hương chủ”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Không cần, không cần, người chặt một cánh tay đưa ta, ta lấy để làm gì? Mà nói lại, người anh em Chốc đầu của ta có bản lĩnh vào hoàng cung cứu người không thì cũng rất khó nói. Những người kia hành thích hoàng đế thì tội danh rất lớn, không biết trên người có bao nhiêu gông cùm, cũng không biết có bao nhiêu người canh giữ. Ta nói đi cứu người chẳng qua chỉ là khoe khoang, mọi người tiêu khiển với nhau thôi”.

Mộc Kiếm Thanh nói “Muốn vào hoàng cung cứu người tự nhiên là thiên nan vạn nan, bọn ta cũng không dám hy vọng thành công. Nhưng chỉ cần Vi Hương chủ chịu hết sức thì bất kể là cứu được hay không mọi người cũng đều cảm tạ ơn đức”. Y ngừng một lúc rồi nói tiếp “Còn có một chuyện nữa, là hôm trước xá muội đột nhiên thất tung, tại hạ rất lo lắng. Các vị bằng hữu Thiên địa hội ở kinh thành quen biết rộng, tai mắt nhiều, nếu có thể nghe ngóng giùm, tìm cách cứu cho thì tại hạ cảm kích bất tận”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó thì dễ. Tiểu công gia cứ yên một trăm hai mươi cái tâm. Được rồi, bọn ta uống rượu đủ rồi, ta phải đi tìm Tiểu Tam tử Chốc đầu thương lượng, chơi con mẹ nó vài ván cũng vui”. Rồi vươn tay một cái móc trong bọc ra vật gì đó ném xuống cái bàn Bát tiên, rõ ràng là bốn hạt xúc xắc, xoay vài vòng thì dừng lại, bốn hạt đều ngửa mặt đỏ lên. Vi Tiểu Bảo vỗ tay nói “Mãn đường hồng, Mãn đường hồng, thượng thượng đại cát. Ờ, không cần giết người, cứ giết một nước Mãn đường hồng mới hay”.

Mọi người nhìn nhau thất sắc, ai cũng ngạc nhiên.

Vi Tiểu Bảo thu xúc xắn lại, chấp tay nói “Làm phiền quá, bây giờ xin cáo từ. Từ tam ca cùng về với bọn ta, có được không ?”.

Mộc Kiếm Thanh nói “Vi Hương chủ khách khí quá. Tại hạ kính tiễn đại giá của Vi Hương chủ, Từ tam gia và các vị bằng hữu Thiên địa hội”.

Lúc ấy Vi Tiểu Bảo và bọn Từ Thiên Xuyên, Lý Lực Thế, Quan An Cơ rời tiệc ra cổng. Bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng đưa ra tới ngoài cổng lớn, nhìn thấy Vi Tiểu Bảo lên kiệu xong mới quay vào.

Mọi người trở về khu viện tứ hợp kia. Quan An Cơ nóng tính nhất, hỏi “Vi Hương chủ, đêm qua trong cung có thích khách xông vào à ? Xem dáng vẻ bọn họ, thì có quá nửa là do Mộc vương phủ phái đi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đúng thế. Đêm qua trong cung có thích khách xông vào, chuyện này không ai dám tiết lộ, người ngoài không ai biết được, mà họ không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, thì tự nhiên là do họ làm rồi”. Huyền Trinh nói “Họ dám đi hành thích hoàng đế Thát Đát, tính ra cũng gan to bằng trời, cũng khiến người ta khâm phục. Vi Hương chủ, người của họ bị bắt, người nói có thể cứu được à ? Chỉ sợ chuyện này rất khó”.

Lúc Vi Tiểu Bảo đối đáp với Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng trong tiệc đã sớm nghĩ ra chủ ý, muốn cứu thích khách bị bắt thì quyết không thể được, nhưng trên giường trong phòng mình rõ ràng có một tiểu quận chúa, một Phương Di. Tiểu quận chúa không phải là thích khách, là bị Thiên địa hội bắt đưa vào cung, thả ra cũng đúng, còn Phương Di chính là thích khách xông vào cung, nghĩ cách

đưa nàng ra khỏi cung cũng không phải chuyện khó. Y nghe Huyền Trinh hỏi thế, mỉm cười nói “Nhiều thì không được, nhưng cứu một người thì có quá nửa là làm được. Từ tam ca chỉ giết có một mình Bạch Hàn Tùng, bọn ta đem một người ra trả cho họ, một mạng đổi một mạng, họ cũng không bị thiệt. Huống chi họ cả vốn lẫn lãi còn có lãi, cả cô nương mà Tiên Lão Bản bắt cũng trả luôn cho họ, thì họ còn nói gì nữa chứ? Tiên Lão Bản, sáng sớm ngày mai người giết hai con heo mang vào Ngự thiện phòng, rồi tới phòng ta cho người vào, tại trù phòng ta sẽ nổi giận chửi người tới tấp mặt mũi, nói hai con heo này không ngon, bắt người mang ra khỏi cung lập tức”.

Tiên Lão Bản vỗ tay cười nói “Kế này của Vi Hương chủ rất tuyệt diệu. Con heo cho tiểu cô nương vào thì được rồi, nhưng con kia phải thật to”.

Vi Tiểu Bảo hỏi thăm Từ Thiên Xuyên vài câu, nói “Từ tam ca, người đừng buồn bực. Thằng cầu tặc Lư Nhất Phong kia đắc tội với người, ta sẽ bảo Ngô Ứng Hùng đánh gãy cái đùi chó của y”. Từ Thiên Xuyên ứng tiếng nói “Dạ, dạ, đa tạ Vi Hương chủ”. Trong lòng nửa tin nửa ngờ “Thằng nhỏ này nói năng bừa bãi, Ngô Ứng Hùng là Thế tử của Bình Tây vương, tại sao lại nghe lời người?”. Vi Tiểu Bảo giúp y kết thúc chuyện ngộ sát Bạch Hàn Tùng, tuy y rất cảm kích, nhưng cũng không tin Vi Tiểu Bảo có thể làm được chuyện lớn như vậy.

Vi Tiểu Bảo trở về hoàng cung, vừa tới của Thần Vũ đã thấy hai thái giám bước lên đón, đồng thanh nói “Quế công công, đi mau lên, đi mau lên, hoàng thượng gọi người”. Vi

Tiểu Bảo nói “Có chuyện gì khẩn cấp à?”. Một thái giám nói “Hoàng thượng đã giục mấy lần, dường như có chuyện gấp. Hoàng thượng đang tại Thượng thư phòng”.

Vì Tiểu Bảo đi mau tới Thượng thư phòng. Khang Hy đang đi tới đi lui, thấy y bước vào, mừng rỡ nói “Con mẹ nó, người chết mất xác ở đâu thế?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Bẩm hoàng thượng, nô tài nghĩ thích khách to gan làm vậy, nếu không một mẻ lưới quét sạch e không hay lắm, biết đâu lại gây ra chuyện khiến hoàng thượng bận tâm, phải tìm được người ngầm ngầm chủ trì việc này mới được. Vì thế mới rồi mặc áo thường dân, dạo dạo các nơi đường lớn hẻm nhỏ định thám thính một lúc, xem rốt lại người đứng đầu bọn thích khách là ai, có phải ở trong kinh thành không”.

Khang Hy nói “Tốt lắm, vậy đã thám thính được tin gì rồi?”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu nói vừa thám thính một lượt đã có tin tức thì không khỏi quá vừa khéo”, bèn nói “Đi suốt nửa ngày không thấy gì, định là sáng mai tiếp tục tra xét”.

Khang Hy nói “Người cứ đi bừa thì chưa chắc có kết quả gì. Ta có một chủ ý”.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Chủ ý của hoàng thượng nhất định là hay rồi”. Khang Hy nói “Mới rồi Đa Long bẩm báo là ba tên thích khách bị bắt rất kín miệng, bất kể đánh đập dụ dỗ thế nào, thủy chung vẫn nhất quyết khai là Ngô Tam Quế sai sử, xem ra có tra vấn nữa cũng không hỏi được một lời nói thật. Ta nghĩ chẳng bằng thả chúng ra”. Vì Tiểu Bảo nói “Thả ra à? Như vậy... như vậy thì tiện nghi cho chúng quá”.

Khang Hy nói “Bọn thích khách này là vâng lệnh người khác sai khiến, tuy phản nghịch phạm thượng, nhưng giết hay không giết cũng không quan hệ gì tới đại cuộc, quan trọng nhất là tìm ra người chủ mưu, một mẻ lưới quét sạch mới không có hậu hoạn”. Nói tới đó cười khẽ nói tiếp “Thả sói con ra, sói con sẽ đi tìm sói mẹ thôi”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, vỗ tay cười nói “Tuyệt diệu, tuyệt diệu ! Chúng ta thả thích khách ra, ngấm ngấm theo dõi, bọn chúng sẽ về gặp kẻ đứng đầu. Hoàng thượng thần cơ diệu toán, đúng là hơn cả ba Gia Cát Lượng”.

Khang Hy cười nói “Cái gì mà hơn cả ba Gia Cát Lượng ? Người võ mông ngựa như thế không khỏi có chỗ quá đáng. Chỉ là làm sao theo dõi thích khách, không để chúng phát giác ra thì mới không dễ làm. Tiểu Quế tử, ta giao cho người một việc sai sử, người giả làm người tốt, cứu chúng ra khỏi cung, bọn thích khách ấy coi người là đồng đạo, tự nhiên sẽ đưa người đi cùng”. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm nói “Chuyện này...”. Khang Hy nói “Chuyện này tự nhiên là nguy hiểm, nếu chúng phát giác ra thì không giết người lập tức không xong. Chỉ đáng tiếc ta là hoàng đế, nếu không thì ta rất muốn đích thân làm một phen, chắc thú vị lắm”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng bảo ta làm việc, tự nhiên là ta vâng lệnh, nguy hiểm hơn cũng không sợ”.

Khang Hy cả mừng, vỗ vỗ vai y cười nói “Ta đã biết người vừa thông minh vừa can đảm, rất chịu làm việc cho ta. Người là một đứa nhỏ, thích khách sẽ không nghi ngờ. Ta vốn định phái hai tên thị vệ võ công cao cường

làm việc này, nhưng thích khách không phải là người ngốc, chưa chắc chịu mắc câu. Lần đầu làm không được, thì lần sau không thể làm nữa. Tiểu Quế tử, người làm việc này, cũng như ta đích thân làm vậy”.

Khang Hy sau khi học võ công, hăm hở muốn thử, trước nay vẫn muốn làm vài việc nguy hiểm, nhưng thân là hoàng đế, rốt lại không tiện mạo hiểm, phái Vi Tiểu Bảo làm, chính là bảo y hóa thân làm thay mình, cho dù các thị vệ làm việc này tốt hơn cũng thà là sai Vi Tiểu Bảo. Y nghĩ Vi Tiểu Bảo tuổi tác xấp xỉ y, võ công không bằng y, nếu y làm được thì tự nhiên là mình cũng làm được, sai y đi làm cũng không khác chính mình làm bao nhiêu, tuy không đích thân trải qua, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra được.

Khang Hy lại nói “Người phải giả càng giống càng tốt, tốt nhất là giết chết một vài tên thị vệ canh giữ trước mặt thích khách, cho chúng không nghi ngờ gì người. Ta sẽ sai Đa Long, bảo y canh gác lỏng lẻo một chút, để người đưa chúng ra khỏi cung”.

Vi Tiểu Bảo ứng tiếng nói “Dạ ! Có điều võ công của thị vệ cao cường, e là ta không giết được họ”. Khang Hy nói “Người tùy cơ ứng biến là được, nhưng phải thật cẩn thận, đừng để bọn thị vệ giết người trước đấy”. Vi Tiểu Bảo le lưỡi nói “Nếu bị bọn thị vệ giết thì đúng là chết bất minh bất bạch, Tiểu Quế tử lại trở thành đồng đảng của bọn phản tặc”.

Khang Hy xoa xoa tay, rất phấn khích nói “Tiểu Quế tử, người làm xong việc này, muốn ta thưởng cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu làm chuyện này thành công thì hoàng

thượng nhất định sẽ vui vẻ, chỉ cần hoàng thượng vui vẻ thì được thưởng cái gì cũng không bằng. Lần sau hoàng thượng nghĩ ra được trò chơi gì vừa thú vị vừa nguy hiểm thì cứ giao cho ta làm, như thế là tốt nhất". Khang Hy cả mừng nói "Nhất định rồi, nhất định rồi! Tiểu Quế tử, đáng tiếc ngươi là thái giám, nếu không nhất định ta sẽ thưởng cho ngươi một chức quan lớn".

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm niệm, nói "Đa tạ hoàng thượng", nghĩ thầm "Rốt lại cũng có một ngày ngươi sẽ phát giác ra ta là thái giám giả mạo, lúc ấy thật không biết ngươi sẽ tức giận tới mức nào". Bèn nói "Hoàng thượng, ta xin người ban cho một ân điển". Khang Hy mỉm cười nói "Muốn làm quan lớn phải không?". Vì Tiểu Bảo nói "Không phải! Ta trung thành làm việc cho hoàng thượng, nếu gây ra tai họa khiến hoàng thượng nổi giận, thì xin người tha mạng cho ta, đừng chặt đầu ta".

Khang Hy nói "Chỉ cần ngươi thật sự trung thành với ta, thì cái đầu quả bí của ngươi sẽ dính trên cổ rất chặt thôi", nói xong hô hô cười rộ.

Vì Tiểu Bảo ra khỏi Thượng thư phòng, nghĩ thầm "Mình vốn định thả tiểu quận chúa và Phương cô nương cho Mộc vương phủ, nhưng dựa vào lời hoàng thượng mới rồi lại biến thành phụng chỉ thả thích khách, vậy thì không vội gì phải thả hai cô nương kia ra. Người đứng đầu thật sự của bọn thích khách thì mới rồi mình vừa uống rượu với họ, có nêu tau với hoàng thượng bắt luôn con rùa đen Mộc Kiếm Thanh và thằng đầy tớ già

Liễu Đại Hồng kia không ? Nhưng nếu sư phụ biết mình làm chuyện này, nhất định sẽ không tha. Con mẹ nó, rốt lại thì mình nên làm Hương chủ của Thiên địa hội hay không ?”.

Y ở trong cung ai ai cũng phụng thờ, Khang Hy lại mười phần tin yêu y, nhất thời cũng thật lòng muốn làm thái giám suốt đời trong cung, nhưng vừa nghĩ tới hoàng thái hậu, bất giác trong lòng lạnh buốt “Con đi già này nói thế nào cũng muốn tìm dịp mình rủi ro, lão tử không thể nấn ná lâu dài trong cung được”.

Lúc ấy y tới Thị vệ phòng phía tây cung Càn Thanh. Người đứng đầu phiên trực chính là Triệu Tề Hiền. Tối qua y đã được chia bạc, hôm nay lại nhận được tiền thưởng chỗ Tổng quản Ngự tiền thị vệ Đa Long, biết là do Vi Tiểu Bảo nói tốt trước mặt hoàng thượng, vừa thấy y tới, mừng rỡ đến thế nào, nhảy bật dậy ra đón, cười nói “Quế công công, con gió lạnh nào thổi đại giá của người quang lâm thế ?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta tới xem xem mấy tên phản tặc lớn mật”, rồi ghé vào tai y nói khẽ “Hoàng thượng sai ta tới giúp đỡ hởi cung, muốn tra xét ra thật sự người đứng đầu sai sử chúng rốt lại là ai”. Triệu Tề Hiền gật đầu nói “Vâng”, rồi hạ giọng “Ba tên phản tặc này kín miệng lắm, đã đánh gãy hai cái roi da mà vẫn nhất quyết nói là Ngô Tam Quế sai tới”. Vi Tiểu Bảo nói “Để ta vào hỏi xem”.

Bước vào tây sảnh, thấy có ba hán tử bị trói vào cọc gỗ, nửa người trên cởi trần, đã bị đánh tới mức máu thịt bầy nhầy, một người râu quai nón, hai người trẻ tuổi kia

khoảng hai mươi tuổi, một người da rất trắng, một người trên người xăm đầy hoa văn, trước ngực xăm một cái dấu cạp trông rất dữ tợn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Không biết trong hai người này có Lưu Nhất Chu không”. Bèn quay lại nói với Triệu Tề Hiền “Triệu đại ca, e các người bắt lầm người rồi, người ra ngoài một lúc đi”. Triệu Tề Hiền nói “Dạ”, rồi quay người bước ra, đóng cánh cửa lại.

Vi Tiểu Bảo nói “Tôn tính đại danh của ba vị là gì?”. Hán tử râu quai nón tức giận tròn mắt, chửi “Thái giám chó, bằng vào hạng người mà xứng đáng hỏi tên họ lão tử à”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Ta nhận lời người ta ủy thác, tới cứu một người bằng hữu tên Lưu Nhất Chu...”.

Y vừa nói câu ấy ra, ba người đều lập tức biến sắc, nhìn nhau một cái. Hán tử râu quai nón hỏi “Người nhận lời của ai ủy thác?”. Vi Tiểu Bảo nói “Trong các người có ai là Lưu Nhất Chu không, nếu có thì ta nói, nếu không có thì thôi”. Ba người kia người nhìn ta, ta nhìn người, đều có vẻ ngần ngừ, sợ bị mắc lừa. Hán tử râu quai nón lại hỏi “Là ai vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hai vị bằng hữu ủy thác ta, một người họ Mộc, một người họ Liễu. Các người có quen Thiết bối thương long không?”.

Hán tử râu quai nón cao giọng nói “Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng thì ở một dải Vân Quý Tứ Xuyên ai mà không biết? Mộc Kiếm Thanh là con Mộc Thiên Ba, lưu lạc giang hồ, hiện cũng không biết còn sống hay đã chết”, vừa nói vừa không ngừng lắc đầu.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Ba vị đã không quen tiểu công gia và Liễu lão gia của Mộc vương phủ, thì nhất

định không phải là bằng hữu của họ, chắc cũng không nhận ra mấy chiêu này”. Nói xong ra thế, sử dụng hai chiêu trong Mộc gia quyền, tự nhiên là hai chiêu Hoàn hảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy.

Người trẻ tuổi xăm hình đầu cạp trên ngực ô một tiếng. Vi Tiểu Bảo dùng tay hỏi “Cái gì?”, người ấy nói “Không có gì”. Hán tử râu quai nón nói “Mấy chiêu ấy là ai dạy ngươi?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Vợ ta dạy”. Hán tử râu quai nón phì một tiếng nói “Thái giám thì có vợ gì được?”, nói xong không ngừng lắc đầu. Y vốn chửi Vi Tiểu Bảo là “Thái giám chó”, về sau thấy y lời lẽ lạ lùng, hành động kỳ quái, nên bỏ chữ “Chó” đi.

Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao thái giám không cưới được vợ? Người ta muốn lấy ta, người quân được à? Vợ ta họ Phương, đơn danh là Di...”.

Người trẻ tuổi trắng trẻo đột nhiên găm lớn một tiếng, quát “Nói bậy!”.

Vi Tiểu Bảo thấy y trán nổi gân xanh, mắt như lóa lửa, dáng vẻ nóng ruột lên tới cực điểm, đoán người này chính là Lưu Nhất Chu, thấy y mặt hình chữ nhật, tướng mạo rất anh tuấn, chỉ là lúc giận dữ thì thần thái không khỏi có nét đáng sợ, lập tức cười nói “Nói bậy cái gì? Vợ ta là hậu nhân họ Phương trong bốn đại gia tướng Lưu Bạch Phương Tô của Mộc vương phủ. Người làm mai cho ta họ Tô tên Cương, ngoại hiệu là Thánh thủ thư sinh. Còn một người làm mai nữa họ Bạch, anh y là Bạch Hàn Tùng mới đây bị người ta đánh chết, Bạch Hàn Phong nghèo khổ không biết làm sao, bèn lừa gạt làm mai cho người ta để lấy tiền chôn cất huynh trưởng của y...”.

Người trẻ tuổi kia càng nghe càng tức giận, gầm lên “Người... người... người...”

Hán tử râu quai nón lắc đầu nói “Huynh đệ, đừng lên tiếng”, rồi nói với Vi Tiểu Bảo “Người cũng biết nhiều chuyện trong Mộc vương phủ đấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta là con rể của Mộc vương phủ, nhà nhạc phụ có việc lẽ nào lại không biết ? Cô nương Phương Di kia vốn không muốn lấy ta, nói đã có hôn ước với sư ca Lưu Nhất Chu. Nhưng nghe nói họ Lưu không có chí khí, đi làm bộ hạ của thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế, vào hoàng cung hành thích. Người nghĩ xem... thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế ấy...”. Nói tới đó thì hạ giọng “Câu kết với người Thất Sát, hai tay bung giang sơn gấm vóc của nhà Đại Minh ta dâng lên cho bọn cầu tặc Mãn Châu. Thằng đây tớ Ngô Tam Quế ấy phàm là người Hán chúng ta không ai không muốn lột da ăn thịt y. Thằng tiểu tử Lưu Nhất Chu kia theo chủ nào lại không được, tại sao lại theo Ngô Tam Quế chứ ? Phương cô nương tự nhiên mất mặt, nên không chịu lấy y nữa”.

Người trẻ tuổi kia vội nói “Người... người... người...”.

Hán tử râu quai nón lắc đầu nói “Người ta ai có chí người ấy, các hạ làm thái giám trong cung nhà Thanh, cũng không phải là chuyện gì vinh dự”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, đúng, đương nhiên không có gì vinh dự. Vợ ta lo lắng cho người tình cũ, nhất định bắt ta điều tra rõ ràng, xem rốt lại Lưu Nhất Chu đã chết chưa, nếu chết rồi thì nàng lấy ta càng yên lòng đúng lý, từ nay không cần nhớ nhung nữa. Có điều phải làm một tấm bài vị cho Lưu sư ca của nàng, đốt một ít

giấy tiền vàng bạc. Ba vị bằng hữu, trong các người không có ai là Lưu Nhất Chu, phải không? Vậy thì ta về trả lời Phương cô nương, tối nay bọn ta bái đường thành thân". Nói xong quay người bước ra.

Người trẻ tuổi kia nói "Ta chính là...". Hán tử râu quai nón quát "Đừng mắc lừa!". Người trẻ tuổi dùng sức giãy giụa mấy cái, tức giận nói "Y... y...", đột nhiên phun một bãi nước bọt vào Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo nghiêng người tránh khỏi, thấy ba người bị dây gân bò rất to trói chặt tay chân vào cọc gỗ, nhất định không giãy ra được, nghĩ thầm "Rõ ràng người này là Lưu Nhất Chu, y vốn đã định nhận, nhưng lại bị gã râu quai nón cản trở". Y vừa ngẫm nghĩ đã tìm ra được chủ ý, nói "Các người cứ chờ ở đây, để ta về hỏi vợ ta đã".

Ra tới bên ngoài, y nói với Triệu Tề Hiền "Ta đã hỏi ra được một chút manh mối rồi, đừng đánh đập nữa, ta sẽ quay lại".

Lúc ấy trời đã tối, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm Phương Di và Mộc Kiếm Bình đã rất đói, nên không về phòng ngay, mà xuống Ngự thiện phòng dặn bọn thái giám thủ hạ làm một bàn tiệc thịnh soạn mang tới, nói đêm qua các thị vệ bắt giặc có công, hôm nay muốn mở tiệc ăn mừng, trong tiệc bàn chuyện đại sự bắt thích khách, không cần tiểu thái giám hầu hạ.

Y mở khóa vào, khẽ đẩy cánh cửa phòng trong. Mộc Kiếm Bình kêu khẽ một tiếng ngồi dậy, hạ giọng nói "Sao

đến bây giờ mới về?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chờ sốt ruột lắm phải không? Ta đã hỏi dò được tin hay rồi”.

Phương Di trên gối ngẩng đầu lên hỏi “Tin hay gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo thấp giọng nện trên bàn, thấy Phương Di hai mắt sung đỏ, rõ ràng là vừa khóc xong, bèn thở dài một tiếng nói “Tin tức đối với người thì rất hay, nhưng với ta thì xấu thậm tệ, một bà vợ tốt vừa tới tay bỗng không bay mất. Ờ, thằng khốn Lưu Nhất Chu ấy chưa chết đâu”.

Phương Di “A” một tiếng bật kêu lên, trong thanh âm không che giấu được nỗi vui mừng.

Mộc Kiếm Bình mừng rỡ nói “Lưu sư ca của bọn ta có bình an không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chết thì chưa chết, nhưng muốn sống cũng không phải dễ. Y bị thị vệ trong cung bắt, cứ nhất quyết khai là do thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế phái vào cung hành thích. Tội chết cố nhiên khó thoát, nhưng tin tức đồn ra, anh hùng hảo hán trên giang hồ sẽ nói y làm chó săn cho Ngô Tam Quế, bị chém đầu rồi, thanh danh vẫn rất xấu xa”.

Phương Di ngồi nhồm dậy, nói “Trước khi bọn ta vào hoàng cung đã nghĩ tới chi tiết này, chỉ cần lật đổ thằng gian tặc Ngô Tam Quế, báo thù rửa hận cho tiên đế và Mộc công gia thì tính mạng và thanh danh của mình sau khi chết không đáng kể”.

Vi Tiểu Bảo giờ ngón tay cái lên, nói “Giỏi, có khí khái! Ngô lão công rất khâm phục. Phương cô nương,

chúng ta có một việc quan trọng phải thương lượng. Nếu ta cứu được Lưu sư ca của người thoát chết, thì người thế nào?”.

Phượng Di hai mắt sáng rực lên, hai má đỏ bừng, nói “Nếu người cứu được Lưu sư ca của ta thật, thì bất kể là người sai ta làm việc khó khăn nguy hiểm gì, Phượng Di cũng quyết không cau mày một cái”. Mấy câu này nói rất chêm dính chặt sát, mười phần dứt khoát.

Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta giao ước với nhau, được không? Có tiểu quân chúa làm chứng. Nếu ta cứu được Lưu sư ca của người, giao lại cho tiểu công gia Mộc Kiếm Thanh và Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng Liễu lão gia...”. Mộc Kiếm Bình ngắt lời “Người biết ca ca và sư phụ của ta à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tiểu công gia của Mộc gia và Thiết bối thương long đại danh lừng lẫy, ai mà không biết”. Mộc Kiếm Bình nói “Người là người tốt, nếu có thể cứu được Lưu sư ca, thì mọi người đều cảm kích ân tình của người”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Ta không phải người tốt, ta chỉ làm việc mua bán thôi. Lưu Nhất Chu không phải kẻ tầm thường, lại là khâm phạm hành thích hoàng đế. Ta muốn cứu y là mạo hiểm bỏ liều tính mạng của mình, đúng không nào? Quan phủ mà điều tra ra thì không những ta bị chém đầu, mà cả ông nội, bà nội, cha mẹ, ba người anh trai, bốn đứa em gái, thêm ông dưỡng, bà dì, ông dưỡng, bà thím, ông cậu, bà mợ, ông ngoại, bà ngoại, biểu ca, biểu đệ, biểu tỷ, biểu muội, tất cả đều bị chém đầu, đúng không nào? Cái đó gọi là tru di cả họ. Vàng bạc, nhà cửa, nồi chảo, quần cụt, guốc dép của nhà ta, tất cả đều bị tịch thu, đúng không nào?”.

Y hỏi một câu “Đúng không nào”, Mộc Kiếm Bình lại gật đầu một cái.

Phương Di nói “Đúng thế, chuyện này liên lụy quá lớn, không thể nhờ người làm được. Dù sao thì nếu... nếu Lưu sư ca mà chết thì ta cũng không thể sống nữa, mọi người đành coi như số phận thôi”. Nói xong nước mắt chảy ròng ròng.

Vì Tiểu Bảo nói “Đừng vội đau lòng, đừng vội khóc. Con người hoa nhàng nguyệt thẹn như người mà khóc thì lòng ta mềm ra mất. Phương cô nương, vì người thì chuyện gì ta cũng làm. Ta sẽ cứu Lưu sư ca của người ra. Chúng ta cứ một lời quyết định, nếu không cứu được Lưu sư ca của người, thì ta suốt đời làm trâu làm ngựa làm nô tài cho người, còn nếu cứu được Lưu sư ca của người, thì người suốt đời làm vợ ta. Đại trượng phu một lời nói ra, ngựa gì đó khó đuổi, chỉ một câu thế thôi”.

Phương Di nhìn sững y, màu đỏ trên mặt dần dần mất đi, sắc mặt trắng bệch, nói “Quế đại ca, để cứu mạng Lưu sư ca thì chuyện gì... chuyện gì ta cũng làm được, nếu người có thể cứu y thoát chết, thì cho dù suốt đời ta... suốt đời ta hầu hạ người cũng không có gì không được. Chỉ có điều... chỉ có điều...”.

Vừa nói tới đó thì ngoài cửa có tiếng bước chân, rồi có người nói “Quế công công, rượu thịt mang tới rồi”. Phương Di lập tức im bặt.

Vì Tiểu Bảo nói “Được !”, rồi bước ra khép cửa phòng trong lại, mở cửa ra. Bốn tên thái giám bung một mâm rượu thịt bước vào bày ra trên bàn, có mười hai bát thức ăn, còn có một con gà hấp Vân Nam. Bốn tên thái giám

bày ra tám cái chén tám đôi đũa, cung cung kính kính nói “Quế công công, còn thiếu gì nữa không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi, các người về đi”, rồi thưởng cho mỗi người một lượng bạc, bốn tên thái giám mừng rơn đi ra.

Vi Tiểu Bảo cài then cửa, bung mâm rượu vào phòng trong, đẩy cái bàn tới cạnh giường, rót đầy ba chén rượu, hỏi “Phuong cô nương, mới rồi người nói: Chỉ có điều... chỉ có điều..., rốt lại là điều gì vậy?”.

Lúc ấy Phuong Di đã được Mộc Kiếm Bình đỡ ngồi lên, trên mặt ửng đỏ, cúi đầu hồi lâu mới nói “Ta vốn định nói người làm việc trong cung, làm sao cưới vợ được? Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần người cứu được tính mạng Lưu sư ca của ta thì ta làm bạn với người suốt đời cũng được”.

Nàng sắc mặt sáng ngời như ngọc, ánh lên dưới ánh đèn, vẻ kiều diễm không sao nói xiết. Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng cảm thấy hơi ngây ngất, bèn cười nói “Té ra người nói ta là thái giám thì không cưới được vợ. Cưới được vợ hay không là chuyện của ta, người không cần lo. Ta chỉ hỏi người, người chịu làm vợ ta không?”.

Phuong Di hơi cau mày, trên mặt có vẻ tức giận, qua một lúc lâu, tâm ý đã quyết, bèn nói “Đừng nói làm vợ người, cho dù người bán ta vào kỹ viện làm kỹ nữ, ta cũng cam lòng”.

Câu này nếu người đàn ông khác nghe thì nhất định sẽ rất không vui, nhưng Vi Tiểu Bảo vốn xuất thân trong kỹ viện, cũng không cảm thấy có gì không phải, cười hề hề nói “Được, cứ thế mà làm. Hảo muội tử, hảo lão bà, ba người chúng ta uống một chén”.

Phuong Di vốn không coi tên tiểu thái giám trước mặt ra gì, nhưng đến lúc thấy y hạ sát Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ Thụy Đồng, dùng kỳ được tiêu hủy thi thể, mà bọn thị vệ trong cung và thái giám chung quanh đều mười phần cung kính với y, mới tin y quả thật không phải tầm thường. Lưu Nhất Chu là người nàng hết lòng thương yêu, tuy chưa chính thức có hôn ước nhưng hai người đã sớm thề nguyện trong lòng, một người thì không phải chàng không lấy, một người thì không phải nàng không cưới. Đêm trước hai người cùng vào cung làm việc lớn, Phuong Di nhìn thấy Lưu Nhất Chu thất thủ bị thị vệ bắt sống, khổ nỗi mình đã bị thương, không sao cứu được, đoán là tình lang nhất định phải chết, ngờ đâu tiểu thái giám này nói là y không những chưa chết mà còn có thể tìm cách cứu ra được, nghĩ thầm “Chỉ cần Lưu lang có thể thoát khỏi nguy hiểm thì cho dù mình chịu khổ suốt đời cũng cảm tạ trời cao đối xử với mình không tệ. Gã tiểu thái giám này làm sao có thể cưới mình làm vợ? Chẳng qua y chỉ thích mồm mép trơn tuột, miệng lưỡi ăn người, mình cứ theo ý y là được”. Nghĩ tới đó cười khê một tiếng, nâng chén rượu lên nói “Chén rượu này là uống với ngươi, nhưng nếu ngươi không cứu được Lưu sư ca của ta, thì khó mà tránh được làm con ma dưới kiếm của ta đấy”.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng cười tươi như hoa, trong lòng vui sướng, cũng nâng chén rượu lên nói “Chúng ta nói ra là như đinh đóng cột, không được chối cãi. Nếu ta cứu được Lưu sư ca của ngươi, ngươi lại hối hận, lại đi lấy y, như vậy thì sao? Hai người các ngươi liên thủ thì ta không phải là đối thủ, y một đao phạt ngang, ngươi một kiếm chém dọc, Quế công công ta sẽ lập tức bị phân thành bốn mảnh, chuyện ấy cũng không thể không đề phòng”.

Phương Di thôi cười, nghiêm trang nói “Hoàng thiên ở trên, hậu thổ ở dưới, nếu Quế công công cứu được Lưu Nhất Chu thoát khỏi nguy hiểm, tiểu nữ Phương Di sẽ lấy Quế công công làm chồng, suốt đời thề trung thành với trượng phu. Cho dù Quế công công không thể cưới ta thật, ta cũng dốc lòng hầu hạ y suốt đời. Nếu có hai lòng, xin cứ cho ta muồn kiếp không được siêu sinh”. Thê xong rưới một chén rượu xuống đất, lại nói “Có tiểu quân chúa làm chứng”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, hỏi Mộc Kiếm Bình “Hảo muội tử, người có người trong lòng nào cần ta cứu không?”. Mộc Kiếm Bình nói “Không có. Ta lấy đâu ra người trong lòng?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đáng tiếc, đáng tiếc”. Mộc Kiếm Bình hỏi “Đáng tiếc cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu người cũng có người trong lòng, ta cũng cứu y ra, thì chẳng phải người cũng sẽ lấy ta làm chồng sao?”. Mộc Kiếm Bình nói “Phì, có một bà vợ rồi còn thấy chưa đủ, được voi đòi tiên”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Cóc ghẻ đòi ăn thịt ngỗng trời ! Ờ, hảo muội tử, còn có hai người khác cùng bị bắt với Lưu sư ca của người, một người râu quai nón...”. Mộc Kiếm Bình nói “Đó là Ngô sư thúc”. Vi Tiểu Bảo nói “Còn người kia trên người xăm đầy hoa, trước ngực xăm một cái đầu cạp”. Mộc Kiếm Bình nói “Đó là Thanh mao hổ Ngao Bưu, đệ tử của Ngô sư thúc”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Vị Ngô sư thúc kia tên gì?”. Mộc Kiếm Bình nói “Ngô sư thúc tên Ngô Lập Thân, ngoại hiệu là Dao đầu sư tử”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Cái ngoại hiệu ấy rất đúng, bất kể người ta nói gì y cũng cứ lắc đầu”.

Mộc Kiếm Bình nói “Quế đại ca, người đã cứu Lưu sư ca, thì tiện tay cứu Ngô sư thúc và Ngao sư ca luôn đi”. Vi

Tiểu Bảo nói “Ngô Lập Thân và Ngao Bưu có cô bạn gái nào hoa nhường nguyệt thẹn không?”. Mộc Kiếm Bình nói “Không biết, người hỏi làm gì?”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta phải đi hỏi bạn gái họ trước, xem có chịu nhường cho ta chiếm tiện nghi không, nếu không ta liều mạng đi cứu người há không phải là một phen vất vả suông à?”.

Đột nhiên trước mắt có bóng đen loáng lên, một vật bay vào giữa mặt. Vì Tiểu Bảo vội cúi đầu tránh nhưng đã không kịp, chát một tiếng trúng vào góc trán. Vật ấy lập tức vỡ nát, chính là một cái chén rượu. Vì Tiểu Bảo và Mộc Kiếm Bình cùng hoảng sợ la lên “Ái chà!”. Vì Tiểu Bảo nhảy ra ba bước, cái ghế cũng đổ xuống, trên trán chảy máu ròng ròng, trong mắt đầm đìa rượu, nhìn đâu cũng thấy một màn trắng mờ mịt.

Chỉ nghe Phương Di quát “Người lập tức đi giết Lưu Nhất Chu đi, bản cô nương cũng không muốn sống nữa, khỏi phải suốt ngày bị người bỗng không kình rẻ như thế!”. Nguyên cái chén rượu ấy chính do Phương Di ném, may mà nàng sau khi bị trọng thương, thủ kinh đã mất hết nên Vì Tiểu Bảo bị cái chén rượu ném trúng trán chỉ bị rách da thịt.

Mộc Kiếm Bình nói “Quế đại ca, người lại đây để ta xem vết thương cho, đừng để mảnh chén dính vào trong thịt”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta không lại đâu, vợ ta muốn mưu sát chồng ruột”.

Mộc Kiếm Bình nói “Ai bảo người nói vậy, lại muốn chiếm tiện nghi với các cô gái khác? Ngay ta nghe thấy cũng tức giận”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “A, ta hiểu rồi, té ra hai người các người ghen tuông, nghe ta nói muốn chiếm tiện nghi với các cô gái khác nên vợ lớn, vợ nhỏ của ta lồng lộn lên”.

Mộc Kiếm Bình nhắc chén rượu lên nói “Người gọi ta là gì ? Xem ta có ném cái chén này vào người không!”.

Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên chùi mắt, thấy Mộc Kiếm Bình làm ra vẻ tức giận, nhưng đầu mày cuối mắt lại có nét tươi cười, lại thấy thần sắc Phương Di có ý hối hận, trên trán tuy đau nhưng trong lòng rất vui sướng, nói “Vợ lớn ném ta một cái chén rượu, nếu vợ nhỏ không ném thì rất không công bằng”. Rồi bước lên một bước nói “Vợ nhỏ cũng ném đi”.

Mộc Kiếm Bình nói “Được!”, rồi giương tay một cái, hất nửa chén rượu còn trong chén vào Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cũng không tránh né, nửa chén rượu đều hất vào mặt y. Y thè lưỡi ra liếm rượu và máu trên trán chảy xuống, chắc chắc khen ngon, nói “Ngon quá, ngon quá ! Vợ lớn ném ta chảy máu, vợ nhỏ lại hất rượu vào, á chà, chết tươi ta rồi, chết tươi ta rồi !”.

Mộc Kiếm Bình cười trước, Phương Di khục một tiếng không nhìn nổi cũng bật cười, mắng “Vô lại !”. Rồi lấy trong bọc ra một cái khăn tay đưa Mộc Kiếm Bình, nói “Người lau cho y đi”. Mộc Kiếm Bình cười nói “Người đánh người ta bị thương, tại sao bắt ta lau?”. Phương Di che miệng nói “Người không phải là vợ nhỏ của y sao?”. Mộc Kiếm Bình chì chiết “Phì ! Mới rồi người chính miệng hứa với y, chứ ta không hứa gì cả”. Phương Di cười nói “Ai nói không hứa ? Y nói : Vợ nhỏ cũng ném đi, người bèn hất rượu vào y, không phải là ứng thuận làm vợ nhỏ của y sao?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đúng, đúng ! Vợ lớn cũng đau lòng, vợ nhỏ cũng đau lòng. Hai người các người yên tâm, ta không dan díu với nữ nhân nào nữa đâu”.

Phương Di gọi Vi Tiểu Bảo bước tới, nhìn kỹ thấy trong vết thương trên trán y không có mảnh chén nào, bèn lau sạch máu cho y.

Ba người không biết uống rượu, nhưng trong bụng đều đói, ăn không ít thức ăn, cười cười nói nói, không khí trong phòng rất vui vẻ.

Ăn xong, Vi Tiểu Bảo ngáp một cái, nói “Tối nay ta ngủ với vợ lớn hay với vợ nhỏ thế ?”.

Phương Di sa sầm mặt, nghiêm trang nói “Người nói đùa phải có mức, người mà chui lên giường, ta... ta sẽ một kiếm giết chết người đấy”.

Vi Tiểu Bảo thề thề lưỡi nói “Rốt lại sẽ có một ngày cái mạng già của ta sẽ chết về tay người”. Y dọn dẹp mâm bát ra phòng ngoài, lấy một cái chiếu trải xuống đất, để nguyên áo quần nằm lẫn ra. Lúc ấy y đã vô cùng mệt, trong giây lát đã ngủ say.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy trên người ấm áp, mở mắt ra nhìn thì thấy trên người có một cái chăn bông, lại thấy dưới đầu có một cái gối, bèn ngồi nhồm dậy, thấy trên giường buông màn, qua lớp the thấp thoáng thấy Phương Di và Mộc Kiếm Bình gối chung một cái gối đang ngủ.

Y rón rén trở dậy, vén màn ra nhìn, thấy Phương Di kiều diễm, Mộc Kiếm Bình thanh tú, hai tiểu mỹ nhân soi chiếu vào nhau, như châu như ngọc, nói không

hết vẻ xinh đẹp làm động lòng người. Vi Tiểu Bảo nhìn không được lại định hôn mỗi người một cái, nhưng sợ làm họ tỉnh dậy, nghĩ thầm “Con bà nó, nếu hai con đi con này là vợ lớn vợ nhỏ của mình thật thì lão tử sẽ rất khoái hoạt. Trong Lệ Xuân viện làm sao có được cô nương nào xinh đẹp thế này”.

Y nhón chân ra nhẹ tay mở cửa phòng. Cánh cửa vừa kết một tiếng, Phương Di lập tức tỉnh dậy, cười khê nói “Quế... Quế... chào người”. Vi Tiểu Bảo nói “Quế cái gì ? Hảo lão công cũng không gọi được một tiếng nữa”. Phương Di nói “Người vẫn chưa cứu người ra mà”. Vi Tiểu Bảo nói “Người yên tâm, ta đi cứu người đây”.

Mộc Kiếm Bình cũng tỉnh dậy, hỏi “Sáng ra hai người các người đã nói chuyện gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Bọn ta không hề ngủ, hai người nói chuyện tâm tình suốt đêm”. Rồi ngáp một cái, vỗ vỗ lên miêng nói “Mệt quá, mệt quá ! Ta buồn ngủ quá”, lại vắn lưng một cái.

Phương Di đỏ mặt nói “Có chuyện gì mà nói với người? Nói chuyện gì suốt đêm chứ?”.

Vi Tiểu Bảo cười một tiếng, nói “Hảo lão bà, chúng ta nói chuyện đúng đắn nhé. Người viết một lá thư, ta cầm tới cho Lưu sư ca của người, y mới chịu tin ta, theo ta ra khỏi cung, nếu không y sẽ cứ nhất định làm con rể Ngô Tam Quế...”. Mộc Kiếm Bình nói “Y mạo nhận là cháu của con rể Ngô Tam Quế”. Vi Tiểu Bảo nói “Phương cô nương làm vợ ta, Lưu Nhất Chu chỉ còn cách đi làm con rể Ngô Tam Quế thôi”. Phương Di nói “Người đừng

chuyện nọ xọ chuyện kia ! Có điều muốn viết thư thì cũng không sai. Nhưng mà... nhưng mà viết gì ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Viết gì cũng được, cứ nói ta là chồng người, là người tốt nhất trên đời, nhận lời người ủy thác tới cứu y, buôn bán thật thà, vàng mười đủ tuổi”. Rồi lấy bút nghiền giấy mực của Hải Đại Phú ra, mài mực xong, đặt thêm một tờ giấy lên chiếc bàn nhỏ, đẩy tới cạnh giường.

Phương Di ngồi dậy đón lấy bút, đột nhiên nước mắt rơi xuống thánh thót, sụt sịt nói “Ta viết gì là được ?”.

Vi Tiểu Bảo thấy dáng vẻ của nàng đau khổ đáng thương, lòng dạ đột nhiên mềm ra, nói “Người viết gì cũng được, dù sao thì ta cũng không biết chữ. Người đừng nói là làm vợ ta, nếu không Lưu sư ca của người tức giận lại không chịu để ta cứu”. Phương Di nói “Người không biết chữ à ? Người lừa ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu ta biết chữ thì ta là quân khốn khiếp, không phải là chồng người, mà là con người, cháu nội người”.

Phương Di cầm bút ngẫm nghĩ, chỉ thấy khó mà viết được, lại sụt sịt khóc.

Vi Tiểu Bảo hào khí đầy lòng không sao chế ngự, lớn tiếng nói “Được rồi, được rồi ! Ta cứu Lưu Nhất Chu ra rồi, người cứ lấy y là được, ta không tranh giành với y nữa. Cho dù người lấy ta mà vẫn muốn tư tình với y, tương lai ta bị cấm sùng, làm rùa đen thì cũng cứ để người sung sướng, cứ đi mà lấy con mẹ nó Lưu Nhất Chu. Người thích thế nào cứ làm thế ấy, con mẹ nó, lão tử không để bụng chuyện gì đâu”.

Phuong Di đôi mắt đầy lệ nhìn y một cái rồi cúi đầu, trong ánh mắt đầy vẻ vui mừng, lại có vẻ cảm kích, viết mấy hàng chữ lên tờ giấy rồi gấp lại, nói “Nhờ... nhờ người đưa cho y”.

Vì Tiểu Bảo trong bụng chửi thầm “Con mẹ nó, người à người à, cũng không gọi được một tiếng đại ca nữa, qua cầu rút ván, buông vìm lửa xuống thì không cần sụn nữa”. Nhưng y muốn tỏ ra anh hùng hảo hán, làm ra vẻ hào khí xông mây, không thể bắt Phuong Di làm vợ nữa, cầm lấy lá thư cho vào bọc, đi thẳng ra cửa không quay đầu lại, nghĩ thầm “Muốn làm anh hùng thì phải chịu thiệt. Một bà vợ ngon lành như thế lại hai tay bung lên đưa cho người ta”.

Lúc ấy người đứng đầu phiên trực trong Thị vệ phòng phía tây cung Càn Thanh là Trương Khang Niên. Sáng ra y đã được Đa Long dặn dò phải giúp Quế công công thả thích khách ra khỏi cung, nhưng không được để lộ chút dấu vết nào khiến thích khách sinh nghi, thấy Vì Tiểu Bảo tới vội vàng ra đón, đưa mắt ra hiệu cho y bước ra cạnh hòn non bộ, hạ giọng nói “Quế công công, người muốn cứu người thế nào?”.

Vì Tiểu Bảo thấy y thần thái thân thiết, nghĩ thầm “Hoàng thượng sai mình giết bọn thị vệ cứu người, để bọn Lưu Nhất Chu không nảy ý nghi ngờ. Vì Trương lão ca này đối xử với mình rất tốt, giết y cũng có chỗ bất nhẫn. May là có lá thư của con đi con thối tha kia, họ Lưu nhất định sẽ vô cùng tin tưởng rồi”. Bèn trầm ngâm nói “Ta vào hỏi ba con rùa đen kia lần nữa rồi sẽ tùy cơ ứng biến là được”.

Trương Khang Niên cười cười thỉnh an, nói “Đa tạ Quế công công”. Vi Tiểu Bảo nói “Lại đa tạ gì thế?”. Trương Khang Niên nói “Tiểu nhân theo Quế công công làm việc, sau này nhất định sẽ được công công đề bạt. Tiểu nhân thăng quan phát tài là chuyện không tránh khỏi rồi”. Vi Tiểu Bảo cười khê nói “Người đốc lòng trung thành làm việc cho hoàng thượng, tương lai chỉ sợ một chuyện”. Trương Khang Niên cả kinh hỏi “Sợ chuyện gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ sợ phòng ốc trong nhà người quá nhỏ, không chứa được nhiều vàng bạc thôi”. Trương Khang Niên hô hô cười rộ rồi lập tức nín im, hạ giọng nói “Công công, mười mấy người thị vệ bọn ta đã ngầm bàn bạc xong rồi, mọi người sẽ ra sức làm việc cho công công, nói thế nào cũng bảo đảm công công sẽ làm tới chức Tổng thủ lãnh Thái giám”.

Vi Tiểu Bảo cười khê nói “Như vậy thì tốt quá, nhưng chờ ta lớn thêm vài tuổi nữa sẽ tính”. Kế nghĩ tới việc Tiền Lão Bản đưa heo sống vào cung để lấp chỗ sơ hở, liền hỏi “Phó Tổng quản Thụy Đống đâu rồi? Đa Tổng quản và các người mọi người bận rộn vô cùng, mà sao trước nay không thấy Phó Tổng quản?”. Trương Khang Niên nói “Có quá nửa là thái hậu sai y ra khỏi cung làm việc rồi”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, nói “Lúc nào người gặp Thụy Phó Tổng quản thì bảo y tới phòng ta một lúc, hoàng thượng có sai hỏi y vài câu”. Trương Khang Niên vâng dạ.

Vi Tiểu Bảo đi tới Thị vệ phòng, vào chỗ giam ba người bọn Lưu Nhất Chu. Một đêm không gặp mà ba người tinh thần đã suy giảm rất nhiều, tuy không bị đánh đập nữa nhưng hai ngày hai đêm không được ăn uống, dù là người bằng sắt cũng không chịu nổi. Bảy

tám tên thị vệ canh gác trong phòng cùng hướng tới Vi Tiểu Bảo thỉnh an, dáng vẻ mười phần cung kính.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng nói “Hoàng thượng có chỉ, ba tên phản tặc đại nghịch bất đạo này lập tức chém đầu thị chúng. Mau đem cơm rượu vào đây cho chúng ăn no, để sau khi chết không phải làm ma đói”. Bọn thị vệ đồng thanh dạ ran.

Hán tử râu quai nón Ngô Lập Thân lớn tiếng nói “Bọn ta tận trung với Bình Tây vương mà chết, tiếng thơm để lại đời đời, còn hơn bọn súc sinh nô tài Thất Sát các ngươi hàng vạn lần”.

Một tên thị vệ giơ roi lên, roạt một tiếng đập xuống, chửi “Thằng phản tặc Ngô Tam Quế, cho y lập tức cả nhà chết chém, tịch biên gia sản”.

Lưu Nhất Chu dáng vẻ khịch động, hai mắt mở to, môi run run mấp máy, không biết đang nói những gì.

Bọn thị vệ đem ba bát cơm lớn, ba bát rượu lớn vào. Vi Tiểu Bảo nói “Ba tên phản tặc này phải bị chém đầu, sợ tới mức toàn thân phát run, chỉ e cơm cũng không nuốt nổi, rượu cũng không uống nổi, dứt cho chúng ăn uống đi. Nếu cho uống rượu say quá, lúc chém đầu không biết đau thì quá tiện nghi cho chúng. Xuống tới âm ty, Diêm La vương thấy ba tên tử quỷ bèn nổi giận sai đánh mỗi tên ba trăm gậy lại khổ thân chúng”. Bọn thị vệ cười âm lên, dứt cơm rượu cho ba người.

Ngô Lập Thân uống rượu ừng ực, ăn cơm ngồm ngoàm, thần sắc thản nhiên. Ngao Bưu cứ ăn một miếng lại chửi một câu “Bọn nô tài chó má!”. Lưu Nhất Chu

thì sắc mặt trắng bệch, nuốt cơm không trôi, ăn chưa được nửa bát thì lắc đầu không ăn nữa.

Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi, mọi người ra ngoài đi. Hoàng thượng bảo ta hỏi y vài câu, hỏi xong sẽ chém đầu”.

Trương Khang Niên khom người nói “Dạ”, rồi dắt bọn thị vệ ra ngoài, đóng cửa lại.

Vi Tiểu Bảo nghe tiếng bước chân của mọi người đã đi xa, hắng giọng một tiếng, nghiêng đầu nhìn ba người bọn Ngô Lập Thân, trên mặt hiện ra nụ cười bí ẩn. Ngô Lập Thân chửi “Thái giám chó, có gì hay mà cười?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta tự cười ta, can hệ gì tới ngươi?”.

Lưu Nhất Chu đột nhiên nói “Công công, ta... ta là Lưu Nhất Chu!”.

Vi Tiểu Bảo ngẩn ra, còn chưa trả lời, Ngô Lập Thân và Ngao Bưu đã đồng thanh quát “Ngươi nói bậy gì thế?”. Lưu Nhất Chu nói “Công công, xin ngươi cứu ta một lần, cứu... cứu bọn ta một lần”. Ngô Lập Thân quát “Tham sống sợ chết thì tính ra là anh hùng gì chứ, cần gì mở miệng cầu xin người ta?”. Lưu Nhất Chu nói “Y... y nói tiểu công gia và sư phụ ta nhờ... nhờ y tới cứu... cứu chúng ta mà”. Ngô Lập Thân lắc đầu nói “Những lời dối trá lừa người của y mà tin được à?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Dao đầu sư tử Ngô lão gia, ngươi nhìn vào mặt ta này, bớt lắc đầu vài cái đi”. Ngô Lập Thân cả kinh, nói “Ngươi... ngươi...”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Vi Thanh mao hổ Ngao Bưu Ngao đại ca này là đệ tử đắc ý của ngươi phải không? Thầy hay ắt dạy

được trò giỏi, bội phục, bội phục!”. Ngô Lập Thân và Ngao Bưu đều biến sắc, kinh nghi bất định.

Vì Tiểu Bảo lấy lá thư của Phương Di ra, mở ra đưa tới trước mặt Lưu Nhất Chu cười nói “Người nhìn xem chữ ai viết đây?”.

Lưu Nhất Chu vừa nhìn, mừng rỡ quá lòng mong mỏi, run lên nói “Đây là thủ bút của Phương sư muội. Ngô sư thúc, Phương sư muội nói vị... vị công công này là tới cứu chúng ta, bảo ta nhất thiết đều phải nghe lời y”.

Ngô Lập Thân nói “Đưa ta xem nào”. Vì Tiểu Bảo đưa lá thư tới trước mặt Ngô Lập Thân, nghĩ thầm “Không biết trong này viết những gì. Bà vợ lớn của mình không biết xấu hổ, một lòng muốn ngoại tình, lời lẽ lẳng lơ nào cũng viết ra được”. Chỉ nghe Ngô Lập Thân đọc “Lưu sư ca, Quế công công là người mình, nghĩa bạc vân thiên, xông pha nguy hiểm để cứu, phải nghe lời Quế công công chỉ bảo, để thoát khỏi miệng cọp. Muội là Di viết. Ờ, phía trên có vẽ hoa áp ký hiệu của Mộc vương phủ chúng ta, vậy thì không phải là giả”.

Vì Tiểu Bảo bên cạnh nghe trong thư khen mình là “nghĩa bạc vân thiên”, không biết “nghĩa bạc vân thiên” là gì, nghĩ thầm nghĩa khí nhất định phải càng dày càng tốt, chứ “bạc” tới mức bay lên trời thì còn so sánh thế nào được? Nhưng trước đó từng nghe qua mấy lần, biết chắc chắn đó là một câu khen ngợi, lại nghe trong thư không có câu nào tâm tình lẳng lơ với Lưu Nhất Chu, lại càng vui vẻ, bèn nói “Còn gì nữa?”.

Lưu Nhất Chu hỏi “Công công, Phương sư muội hiện đang ở đâu?”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ồ trên giường

của ta”, nhưng miệng thì đáp “Cô ta hiện đang ẩn nấu ở một nơi yên ổn, ta cứu các người ra xong, sẽ tìm cách cứu cô ta cho các người gặp nhau”.

Lưu Nhất Chu ứa nước mắt, sụt sịt nói “Đại ân đại đức của công công, thật không biết lấy gì báo đáp”. Mới rồi y nghe Vi Tiểu Bảo nói ăn cơm xong sẽ bị lôi ra chém đầu, y vốn can đảm, nhưng đột nhiên tới bước sống chết trước mắt, lòng hoảng sợ cũng khó mà đè nén, không nhìn được nhận mình là Lưu Nhất Chu, chỉ mong được thoát chết lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, đến khi thấy thư của Phương Di, biết có hy vọng sống sót, nổi vui mừng quả thật khó mà hình dung được.

Ngô Lập Thân thì lâm nguy không sợ, vẫn muốn tra xét rõ ràng, bèn hỏi “Xin thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ, vì sao lại chịu ra tay giúp đỡ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta nói rõ với các người thôi. Bạn bè đều gọi ta là Tiểu Tam tử Chốc đầu, các người đừng kỳ quái, trước kia ta bị chốc đầu, bây giờ thì hết rồi. Ta có người bạn là Hương chủ Thanh Mộc đường trong Thiên địa hội, tên Vi Tiểu Bảo. Y nói trong hội có một lão già tên là Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên, vì tranh chấp chuyện giúp Đường giúp Quế gì đó đánh chết Bạch Hàn Tùng trong Mộc vương phủ các người. Tiểu công gia nhà họ Mộc và Bạch Hàn Phong không chịu thôi, nhưng người chết rồi không sống lại được nữa, không còn cách nào, nên Vi Tiểu Bảo tới nhờ ta cứu ba người các người ra để bồi thường cho Mộc vương phủ, tiện bảo toàn nghĩa khí giữa đôi bên”.

Chuyện rắc rối với Thiên địa hội Ngô Lập Thân biết rất rõ, lúc ấy càng không nghi ngờ gì nữa, không ngừng

lắc đầu, lại gật đầu nói “Vây thì đúng rồi. Tại hạ mới rồi có lời mạo phạm, đắc tội rất nhiều”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Nói thế làm gì, nói thế làm gì ! Có điều phải nghĩ ra cách nào tốt để trốn ra khỏi cung”.

Lưu Nhất Chu nói “Cách mà Quế công công nghĩ ra nhất định là hay rồi, bọn ta cứ nghe lời người là được”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhưng ta vẫn chưa nghĩ ra được chủ ý gì”, kể hỏi Ngô Lập Thân “Ngô lão gia có kế gì không?”. Ngô Lập Thân nói “Bọn thị vệ chó trong cung rất nhiều, ban ngày thì không thể xông ra được. Chờ đến chiều tối, người tới tìm cách cắt đứt dây gân bò trói tay chân bọn ta, để bọn ta nhân đêm tối xông ra là được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Kế ấy rất hay, nhưng e chưa phải chắc chắn cả mười phần”. Bèn đi đi lại lại trong sảnh, ngắm nghĩ kế sách.

Ngao Bưu nói “Xông ra được là tốt nhất, nếu xông ra không được thì nhiều lắm cũng chỉ chết là cùng”. Lưu Nhất Chu nói “Ngao sư ca, đừng làm Quế công công phân tâm”. Ngao Bưu tức giận trừng mắt nhìn y.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tốt nhất là có thuốc mê gì đó đánh ngã bọn thị vệ, lại không phải giết người”. Bèn bước ra ngoài hỏi Trương Khang Niên “Trương đại ca, ta cần một ít thuốc mê, người có thể tìm cho ta ngay lập tức không?”. Trương Khang Niên cười nói “Được, được. Chỗ Triệu nhị ca đang có mông hăn dược, ta sẽ đi lấy ngay”. Vi Tiểu Bảo cười hỏi “Trong người Triệu nhị ca có mông hăn dược à ? Để làm gì vậy?”. Trương Khang Niên hạ

giọng nói “Không giấu gì công công, hôm trước Thụy Phó Tổng quản sai bọn ta đi bắt một người, dặn phải rón rén chứ không được làm âm lên. Người ấy võ công cao cường, bọn ta sợ dùng đao kiếm công nhiên động thủ thì giết chết nhiều người, vả lại không thể bắt sống. Triệu nhị ca bèn đi tìm một ít móng hăn được để ra tay”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Các người đánh không nổi người ta nên dùng quỷ kế”, bèn hỏi “Kết quả đại công cáo thành chứ?”. Trương Khang Niên cười nói “Ra tay là bắt được”.

Vi Tiểu Bảo nghe nói là Thụy Đồng sai họ đi làm việc, bèn hỏi thêm vài câu “Bắt được ai thế? Phạm tội gì vậy?”. Trương Khang Niên nói “Là Thống lĩnh Hoa Sát Bát đạo Tương Hồng kỳ trong Tôn nhân phủ, nghe nói là dắc tội với thái hậu, Thụy Phó Tổng quản bắt được y xong, ép y giao ra một bộ kinh, sau đó bịt một tấm da lên miệng lên mũi y, khiến y chết ngạt”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đó thâm hoảng sợ “Té ra con đi già lại vì bộ *Tứ thập nhị chương kinh*. Thụy Đồng lấy được kinh thư xong, tại sao không đưa ngay cho con đi già, lại giấu trong người? Hay là y định nuốt riêng?”. Nhưng lại lập tức nghĩ rằng Thụy Đồng quyết không dám nuốt riêng kinh thư “Ồ, đúng rồi, con đi già vừa thấy Thụy Đồng, không kịp hỏi tới chuyện kinh thư đã lập tức sai y đi giết mình. Thụy Đồng là định giết chết mình trước rồi sẽ giao kinh thư, nhưng lại biến thành gã Hạ Hầu gì đó trong vở *Trường Bản pha*, đã mất tính mạng, lại mất bảo kiếm. Lão tử lại không như Thường Sơn Triệu Tử Long bảy lần xông vào bảy lần xông ra vòng vây của quân Tào à?”. Liền thuận miệng hỏi “Kinh thư gì mà quan trọng thế?”. Trương Khang Niên nói “Không biết nữa. Ta đi lấy móng hăn được đây”.

Vi Tiểu Bảo nói “Phiền người nhấc với Ngự thiện phòng mang tới đây hai mâm rượu thịt, là ta mời các anh em thị vệ”.

Trương Khang Niên vui mừng nói “Công công lại thưởng rượu. Chỉ cần theo công công thì suốt đời không phải lo lắng cái ăn cái uống”.

Qua không bao lâu, Trương Khang Niên mang mâm hũn được về, là một gói lớn, e cũng phải tới hơn nửa cân, hạ giọng cười nói “Một gói lớn thế này đủ đánh ngã vài trăm người. Nếu dùng cho một người chỉ cần khều một móng tay cho vào rượu hay trà là đủ”. Rồi sai các thị vệ bày biện bàn ghế, nói Quế công công thưởng rượu. Đám thị vệ cả mừng, vội vàng thu xếp.

Vi Tiểu Bảo nói “Bày bàn rượu trong phòng giam phạm nhân, chúng ta vui vẻ với nhau, cho ba tên thích khách con mẹ nó nhìn thấy mà tức tối, thêm nhỏ dãi ra”.

Bàn ghế bày xong, thái giám quản sự Ngự thiện phòng đã dắt bốn thái giám và tô lập (Xét : tiếng Mãn Châu gọi loại tạp dịch cấp thấp nhất trong cung đình nhà Thanh là “tô lập”) gánh rượu thịt tới, bày ra trên bàn.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ba thằng phản tặc các người làm chuyện đại nghịch bất đạo, chết đến nơi vẫn còn già mồm, bây giờ cứ nhìn các lão gia uống rượu ăn thịt, nếu thèm quá nhìn không nổi thì cứ giả làm chó sủa một tiếng, lão gia sẽ thưởng cho một miếng thịt”. Bốn thị vệ hô hô cười rộ.

Ngô Lập Thân chửi “Bọn thị vệ chó, thái giám thú, Bình Tây vương của bọn ta nay mai sẽ dấy quân ở Vân

Nam, đánh thẳng tới Bắc Kinh, xịch cổ hết bọn thị vệ thái giám các người ném xuống sông nuôi ba ba”.

Vi Tiểu Bảo tay phải thò vào bọc bọc nửa nắm mông hân được, tay phải nhắc bình rượu bước tới trước mặt Ngô Lập Thân giờ cao lên, cười nói “Phản tặc, ngươi muốn uống rượu không?”. Ngô Lập Thân không hiểu ý y, cao giọng nói “Uống cũng được, không uống cũng được. Quân Bình Tây vương mà tới, thì thẳng thái giám nhỏ nhà ngươi khó mà thoát chết”.

Vi Tiểu Bảo cười nhạt nói “Cái đó cũng chưa chắc!”, rồi nhắc cái bình rượu lên cao rót xuống, há miệng đón lấy nuốt một hớp, khen “Rượu ngon quá!”. Tay trái đặt ngang trước bụng, dùng ngón trỏ bật nắp bình rượu lên, tay phải cho mông hân được vào, kế đó lật cái nắp đây bình rượu lại, tay trái nhắc bình rượu lên lắc lắc trên không, cười nói “Phản tặc giỏi lắm, sắp chết tới nơi mà còn ăn nói bậy bạ”. Lúc y cho mông hân được vào, thân hình che khuất bình rượu, ngoài một mình Ngô Lập Thân thì không ai nhìn thấy, cái lắc ấy lại làm cho mông hân được tan hết trong rượu.

Ngô Lập Thân chính mắt nhìn thấy, lập tức hiểu ý, trong lòng mừng rỡ, cao giọng nói “Đại trượng phu chết thì chết, chứ mở miệng xin tha thì không phải là hảo hán. Bình rượu ấy của ngươi cứ sẵn khoái nhường lại cho lão tử uống đi”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngươi muốn uống rượu thì ta lại không cho ngươi uống, hô hô, hô hô!”, rồi quay lại bàn tiệc, rót đầy từng chén cho bọn thị vệ.

Bọn Trương Khang Niên đều nhất tề đứng lên, nói “Không dám, sao dám để công công rót rượu?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mọi người đều là anh em trong nhà, cần gì khách khí?”, rồi nhắc chén rượu lên nói “Mời, mời!”.

Bọn thị vệ đang định uống rượu, ngoài cửa chợt có người cao giọng nói “Thái hậu gọi Tiểu Quế tử. Tiểu Quế tử có ở đây không?”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình nói “Có ở đây!”, rồi đặt chén rượu xuống, nghĩ thầm “Con đi già lại tìm mình làm gì?”. Vội bước ra đón, thấy là bốn tên thái giám, người đi đầu ngẩng đầu uốn ngực, sấn sổ bước vào, liền quỳ xuống nói “Nô tài Tiểu Quế tử tiếp chỉ”. Thái giám kia nói “Hoàng thái hậu có việc gấp, sai người tới cung Từ Ninh ngay!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng”, rồi đứng lên nghĩ thầm “Rượu thuốc mê đã rót ra rồi, mình vừa rời khỏi chỗ này là tự nhiên bọn thị vệ sẽ uống vào ngay, trò lừa bịp bị bại lộ thì cũng thôi. Nhưng cung Từ Ninh thì ngàn vạn lần không tới được. Cung Từ Ninh của người là Lệ Xuân viện hay sao mà con đi già nhà người lại sai người tới tận cửa mời đại thiếu gia tài chủ?”. Lúc ấy bên cạnh có đông thị vệ, trong lòng cũng không hề sợ sệt, cười hỏi “Quý tính của công công là gì, sao trước đây chúng ta chưa gặp qua lần nào?”.

Thái giám kia hừ một tiếng, nói “Ta tên Đồng Kim Khôi, phải đi mau thôi, thái hậu đang chờ. Đã tìm người khắp nơi suốt nửa ngày rồi”.

Vi Tiểu Bảo nắm cổ tay y, nói “Đồng công công, mau vào đây xem một chuyện thú vị”, rồi kéo y vào trong.

Đồng Kim Khôi nghe nói là một chuyện thú vị bèn bước vào sảnh, nhìn thấy hai mâm rượu thịt bèn lớn tiếng nói “Giỏi lắm, các người biết hưởng phúc đây. Tiểu Quế tử, thái hậu sai người cai quản Ngự thiện phòng, người lại giả công làm tư, đem tiền bạc của thái hậu và hoàng thượng ra phung phí”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Các anh em thị vệ bắt giặc có công, hoàng thượng sai ta khao thưởng ba quân mà. Nào nào nào, Đồng công công, cả ba vị công công kia nữa, mọi người cùng ngồi vào uống một chén”. Đồng Kim Khôi lắc đầu nói “Ta không uống ! Thái hậu gọi người, sao còn chưa đi ngay ?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Các vị thị vệ đại nhân đều là bạn tốt, mà người cả một chén rượu cũng không chịu uống với mọi người, thì cũng là quá coi thường người ta đây”. Đồng Kim Khôi nói “Ta không uống rượu !”.

Vi Tiểu Bảo đưa mắt ra hiệu cho Trương Khang Niên, nói “Trương đại ca, vị Đồng công công này làm cao quá, không chịu uống rượu với chúng ta”.

Trương Khang Niên cầm một chén rượu bước tới đưa vào tay Đồng Kim Khôi, cười nói “Đồng công công, mọi người đang vui vẻ mà”. Đồng Kim Khôi không biết làm sao, đành uống cạn một chén. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ồ đây đều là bạn bè, ba vị công công kia cũng uống một chén”. Ba tên thái giám kia nhận chén rượu từ tay bọn thị vệ, cũng đều uống cạn. Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi, mỗi người cũng đều phụng bồi một chén”, lại rót rượu vào bốn cái chén không. Bọn thị vệ nhất tề nâng chén lên uống.

Lúc Vi Tiểu Bảo nâng chén lên đã để ống tay áo che khuất chén rượu, nghiêng đi một cái trút hết rượu vào

ổng tay áo. Y còn sợ một chén không đủ, lại định rót chén nữa cho mọi người. Một tên thị vệ đón lấy bình rượu nói “Để ta rót cho”.

Đồng Kim Khôi cau mày nói “Quế công công, chúng ta vừa nghe thái hậu tuyên triệu thì ai cũng phải rào chân đi ngay. Người lại ung dung uống rượu thế này là đại bất kính đấy!”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Trong này có nguyên cớ, nào nào nào, mỗi người cứ uống thêm một chén, ta sẽ nói rõ”. Trương Khang Niên nâng chén rượu lên nói “Mời Đồng công công”. Đồng Kim Khôi nói “Ta không có thời giờ đâu mà uống rượu”, nói xong thân hình hơi loạng choạng.

Vi Tiểu Bảo biết mộng hân được trong người y đã phát tác, đột nhiên gập người la lên “Ồi chao, đau bụng quá!”. Dám thị vệ cũng đều cảm thấy choáng váng, có người kêu lên “Cái gì thế này! Rượu này không xong!”. Vi Tiểu Bảo lớn tiếng tức giận quát “Đồng công công, người phụng mệnh thái hậu ban rượu độc cho bọn ta uống, có phải không? Tại sao người lại hạ độc vào rượu?”.

Đồng Kim Khôi cả kinh, run lên nói “Làm gì... làm gì có chuyện đó?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thủ đoạn của người thật độc ác, dám hạ độc vào rượu à? Các vị huynh đệ, mọi người liều mạng với y đi”.

Bọn thị vệ đầu óc choáng váng, tay chân luống cuống. Chỉ nghe bình bình hai tiếng, hai tên thái giám không gượng được đã ngã xuống trước. Kế đó Đồng Kim Khôi, Trương Khang Niên, bọn thị vệ và tên thái giám còn lại

lần lượt ngã vật ra, dồn thành một đám. Vi Tiểu Bảo sấn tới đá vào người Đồng Kim Khôi một cước. Đồng Kim Khôi ô một tiếng, tay chân khê giật giật nhưng hai mắt đã không mở ra nổi.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, chạy ra đóng cửa sảnh lại rồi rút chủy thủ ra đâm vào ngực Đồng Kim Khôi và ba tên thái giám mỗi người một nhát. Lưu Nhất Chu “a” một tiếng, vô cùng kinh ngạc. Vi Tiểu Bảo lại dùng chủy thủ cắt đứt dây gân bò trối tay chân của Ngô Lập Thân, Ngao Bưu và Lưu Nhất Chu. Thanh chủy thủ của y chém sắt như chém bùn, cắt dây gân bò như cắt sợi tơ cọng miến.

Ba người bọn Lưu Nhất Chu vô công vốn đều không kém, Ngô Lập Thân lại càng cao cường, ba người bị đánh đập nhưng đều bị thương ngoài da thịt, không tổn thương tới gân cốt. Lưu Nhất Chu nói “Quế công công, chúng... chúng ta làm sao ra khỏi cung?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngô lão gia, Ngao sư huynh, hai người chọn tên thị vệ nào vóc dáng không chênh lệch quá thay đổi quần áo với họ. Lưu sư huynh, người không có râu, có thể giả làm thái giám, thay đổi quần áo với họ Đồng kia đi”. Lưu Nhất Chu nói “Ta cũng giả làm thị vệ được không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không được, người phải giả làm thái giám”. Lưu Nhất Chu không dám trái lời, gật gật đầu. Ba người vội vàng thay đổi y phục.

Vi Tiểu Bảo nói “Các người đi theo ta. Bất kể có ai nói chuyện gì với các người cũng cứ giả câm, không được trả lời”. Rồi lấy Hóa thi phẩn trong bọc ra, kéo xác bọn Đồng Kim Khôi vào góc phòng, dùng chủy thủ đâm thêm mấy nhát, rắc bột thuốc vào, cho thi thể tiêu hủy càng nhanh càng tốt, kế mở cửa sảnh dẫn ba người đi ra.

Ra khỏi Thị vệ phòng, y xoay tay đóng cửa lại, đi tắt về Ngự thiện phòng.

Ngự thiện phòng ở phía đông cung Càn Thanh, cách Thị vệ phòng rất gần, giây lát đã tới. Chỉ thấy Tiên Lão Bản đã cung cung kính kính đứng chờ, mấy hán tử thủ hạ đang khiêng hai con heo lớn làm lông rất sạch sẽ.

Vi Tiểu Bảo sa sầm mặt, quát “Lão Tiên, lần này ngươi thật không ra sao ! Ta sai mang vào mấy con heo ngon, ngươi lại đưa heo nái để qua mười bảy mười tám lứa vừa ốm vừa tanh tới bồi bác với lão tử, ngươi... ngươi..., con mẹ nó, chén cơm của ngươi còn muốn ăn nữa không đấy ?”. Y chửi một câu, Tiên Lão Bản lại run bần bật khom người “Dạ” một tiếng.

Đám thái giám trong Ngự thiện phòng thấy Tiên Lão Bản khiêng vào quả là hai con heo to mập, nhưng việc bồi mồi chê bai hàng hóa đưa vào không tốt vốn là pháp môn đòi tiền trà nước không hai của thái giám quản sự Ngự thiện phòng, cho dù anh mang vào bò dê gà vịt hạng nhất nhưng qua miệng thái giám quản sự cũng trở thành hàng ươn hàng xấu cho không bọn ăn mày cũng không thèm lấy. Chỉ khi người đưa hàng tới dâng lên một bao bạc thì hàng ươn hàng xấu mới nhao người một cái biến thành vật phẩm tinh khiết có thể dâng cho hoàng đế, hoàng hậu ăn. Đám thái giám nghe Vi Tiểu Bảo nói thế, trong lòng hiểu ngay, liền luôn miệng quát tháo “Mang về đi ! Hai con heo thối heo rữa này chỉ có đem mà làm phân bón rau”.

Vi Tiểu Bảo càng tức giận, vung tay một cái chỉ ba người bọn Ngô Lập Thân nói “Hai vị thị vệ đại ca, cả vị công công này nữa, ba người các người áp giải thẳng đây tớ này ra, đuổi ra khỏi cửa cung, không cho chúng đặt chân vào đây nữa”.

Tiền Lão Bản không biết Vi Tiểu Bảo có ý gì, nhăn nhó nói “Công công khoan thứ cho lần này, tiểu... tiểu nhân trở về sẽ đổi hai con heo to hơn mập hơn đem tới, còn có chút lễ mọn... lễ mọn hiếu kính các vị công công, lần này... lần này xin công công bỏ qua cho”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta cần thịt heo sẽ sai người tới gọi người. Đi ra mau, đi ra mau!”. Tiền Lão Bản khom lưng nói “Dạ, dạ !”.

Đám thái giám trong Ngự thiện phòng nhìn nhau cười, đều nghĩ thầm “Người có lễ vật hiếu kính thì Quế công công tự nhiên sẽ không xua người về”.

Ba người bọn Ngô Lập Thân, Lưu Nhất Chu, Ngao Bưu đi sau Tiền Lão Bản, vừa xô vừa kéo, xua y ra khỏi trù phòng.

Vi Tiểu Bảo đi theo phía sau, tới chỗ hành lang, nhìn bốn phía thấy không có ai, liền hạ giọng nói “Tiền lão huynh, ba vị này là anh hùng Mộc vương phủ, vị đi đầu là Dao đầu sư tử Ngô lão gia”. Tiền Lão Bản “A” một tiếng, mừng rỡ nói “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Tại hạ không quay đầu chào hỏi, xin ba vị đừng trách”. Ngô Lập Thân nghe y là đồng bạn của Vi Tiểu Bảo, trong lòng cả mừng, vội nói “Đang giữa nơi nguy hiểm, theo lẽ phải như thế”. Vi Tiểu Bảo nói “Tiền lão ca, người về gặp Vi Hương chủ của quý hội nói Tiểu Tam tử Chốc đầu đã giúp y làm xong việc rồi. Người dẫn ba vị bằng hữu này tới gặp

Một tiểu công gia và Liễu lão gia. Ba vị bằng hữu này vừa đi là trong cung sẽ lập tức truy nã thích khách, người không nên trở vào nữa”. Tiên Lão Bản nói “Vâng, vâng. Tệ hội trên dưới đều cảm tạ ơn đức của công công”. Ngô Lập Thân hỏi “Vị Tiên bằng hữu đây là người của Thiên địa hội à?”. Tiên Lão Bản đáp “Đúng thế!”.

Năm người rào chân bước ra cửa Thần Vũ, thị vệ canh giữ cửa cung nhìn thấy Vi Tiểu Bảo, cung cung kính kính chào hỏi “Chào Quế công công!”. Vi Tiểu Bảo nói “Chào mọi người”. Đám thị vệ thấy ba người bọn Ngô Lập Thân rất lạ mặt, nhưng thấy Vi Tiểu Bảo kéo cánh tay phải của Ngô Lập Thân, tự nhiên không ai dám hỏi một câu.

Năm người ra khỏi cửa Thần Vũ, đi thêm vài mươi bước, Vi Tiểu Bảo nói “Tại hạ phải về cung, sau này có ngày gặp lại, mọi người không cần đa lễ”. Ngô Lập Thân nói “Cái ơn cứu mạng không dám mong báo đáp. Về sau nếu Thiên địa hội có việc gì sai khiến thì cho dù nước sôi lửa bỏng thầy trò Ngô mỗ cũng không dám chối từ”. Vi Tiểu Bảo nói “Không dám”. Chỉ thấy Lưu Nhất Chu rào chân bước lên phía trước, quay đầu nhìn lại như trách bọn Ngô Lập Thân sao không đi mau lên, chỗ này cách cửa cung không xa, vẫn còn nguy hiểm.

Vi Tiểu Bảo cười khẽ một tiếng, quay lại cửa Thần Vũ, nói với thị vệ canh cửa “Vị công công kia là người thân tín của hoàng thái hậu, nói là phụng chỉ thái hậu sai ta đích thân đưa ra cửa cung. Con mẹ nó, lại không biết cả đường đi!”. Thị vệ canh cổng nói “Vênh vào thật! Sao lại làm phiền đại giá của Quế công công? Chẳng lẽ y là thân vương bối lạc à?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Chuyện sai sử của thái hậu thật khiến người ta không biết đâu

mà nói. Ta cũng thâm nghi ngờ, chỉ là viên thái giám ấy cầm chỉ dụ do thái hậu đích thân viết tới, bọn ta là nô tài đâu dám không nghe theo, đúng không?”. Mấy tên thị vệ nói “Vâng, vâng! Thế thì còn có cách nào đâu?”.

Vi Tiểu Bảo về tới Thị vệ phòng, thấy mọi người hôn mê dưới đất vẫn chưa tỉnh lại, liền múc một chậu nước lạnh dội lên đầu Trương Khang Niên. Trương Khang Niên từ từ tỉnh dậy, mỉm cười hỏi “Quế công công, tại sao ta lại say mau như thế?”, rồi khó nhọc ngồi dậy, nhìn thấy quang cảnh trong sảnh, giật nảy mình run lên nói “Tại... tại sao bọn thích khách... đã chạy thoát rồi?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thái hậu phái gã thái giám họ Đồng kia tới, dùng mông hăn được đánh ngã chúng ta, cứu ba tên thích khách ra rồi”.

Số mông hăn được kia rõ ràng là Trương Khang Niên đích thân đưa cho Vi Tiểu Bảo, nghe y nói thế, trong lòng hoàn toàn không tin, nhưng thuốc mê vừa tan, đầu óc vẫn còn mờ mịt, không biết trả lời thế nào.

Vi Tiểu Bảo nói “Trương đại ca, Đa Tổng quản sai người ngấm thả thích khách ra, phải không?”. Trương Khang Niên gật đầu nói “Đa Tổng quản nói đây là mật chỉ của hoàng thượng, thả thích khách ra để tiện tra xét người đứng đầu bọn phản tặc là ai”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Phải rồi. Nhưng trong cung để sống thích khách, thì người coi việc canh giữ có tội hay không?”.

Trương Khang Niên cả kinh, nói “Tự... tự nhiên là có tội. Có điều... có điều là Đa Tổng quản sai bảo, bọn ta

làm thuộc hạ, chẳng qua chỉ là vâng lệnh làm việc thôi”. Vi Tiểu Bảo nói “Đa Tổng quản có đưa thủ lệnh cho người không?”. Trương Khang Niên càng hoảng sợ, nói “Không... không có. Ý đích thân sai bảo, không... không cần thủ lệnh gì cả. Đa Tổng quản nói đây là theo ý chỉ của hoàng thượng mà làm”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Đa Tổng quản có đưa thủ bút thánh chỉ của hoàng thượng cho người xem không?”. Trương Khang Niên run lên nói “Không... không có. Chẳng lẽ... chẳng lẽ lời Đa Tổng quản là giả sao?”, toàn thân run lên, hai hàm răng khua lập cập thành tiếng.

Vi Tiểu Bảo nói “Giả thì không phải là giả. Ta chỉ sợ Đa Tổng quản không chịu nhận, lúc có chuyện lại đổ hết cho người, thì rất không hay. Trương đại ca, tại sao hoàng thượng muốn thả thích khách ra?”. Trương Khang Niên nói “Đa Tổng quản nói là phải từ ba tên thích khách tìm ra người chủ sử đứng sau lưng chúng”. Vi Tiểu Bảo nói “Sự tình đúng là thế, chỉ có điều trong cung để sống thích khách, nếu không truy cứu thì ngay bọn thích khách cũng không tin, cũng chưa chắc tra xét ra được người chủ sử đứng sau lưng. Chưa biết chừng hoàng thượng sẽ giết chết vài người, phao tin âm lên cho bọn thích khách không nấy ý nghi ngờ”.

Mấy câu này kể ra cũng không phải Vi Tiểu Bảo nói oan cho hoàng đế, Khang Hy quả đã sai y giết vài tên thị vệ để chiếm được lòng tin của thích khách.

Trương Khang Niên trong lúc hoảng sợ, khuyu hai gối xuống kêu lên “Xin công công cứu mạng!”, nói xong dập đầu lia lịa.

Vi Tiểu Bảo nói “Trương đại ca không cần đa lễ”, rồi đưa tay đỡ y dậy, cười nói “Trước mắt hiện có bằng hữu thế mạng, chúng ta cứ đổ hết cho bốn tên thái giám kia, nói họ hạ mông hăn được vào rượu đánh ngã mọi người, thả thích khách ra, thì không can hệ gì tới người chứ ? Hoàng thượng nghe nói là bốn tên thái giám do thái hậu phái tới, tự nhiên sẽ không truy cứu nữa. Hoàng thượng cũng không phải thật lòng muốn giết người, chỉ cần có người thế mạng, che giấu được chuyện thả thích khách, thì có quá nửa là hoàng thượng còn ban thưởng cho người kia”.

Trương Khang Niên cả mừng, kêu lên “Diệu kế, diệu kế ! Đa tạ ơn cứu mạng của công công”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Chuyện này tuy ta không cứu mạng người, nhưng mới rồi lúc người hôn mê bất tỉnh mà ta không cho một kiếm đâm chết thì cũng là thả hạ lưu tình rồi. Hoàng thượng kim khẩu phân phó, bảo ta giết vài tên thị vệ mà”. Bèn nói “Chúng ta mau cứu tỉnh các vị huynh đệ, cứ nói là bốn tên thái giám kia thả thích khách ra rồi”.

Trương Khang Niên ứng tiếng “Vâng, vâng !”, nhưng nghĩ không biết có thoát được không bị liên lụy thật hay không, tay chân nhũn ra, lúc ấy bèn đi múc nước, nhất nhất cứu bọn thị vệ tỉnh dậy.

Mọi người nghe nói là thái giám Đồng Kim Khôi dùng thuốc mê đánh ngã mình, ai cũng ngoác miệng cười lớn. Mọi người trong lòng ngờ vực “Tại sao thái hậu lại muốn thả thích khách ? Chẳng lẽ bọn thích khách này là do thái hậu gọi tới hay sao ?”. Nhưng chuyện có

dính líu tới thái hậu nên mọi người chỉ dám nghĩ thầm trong lòng, không ai dám nói ra miệng. Lúc ấy thì thể y phục của Đồng Kim Khôi đã tiêu hủy hết, nên ai cũng cho rằng y đã dắt thích khách trốn ra khỏi cung.

Vi Tiểu Bảo về phòng ở, bước vào phòng trong. Mộc Kiếm Bình vội hỏi “Quế đại ca, có tin hay gì không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Quế đại ca không có tin gì, còn hảo ca ca thì có một ít”.

Mộc Kiếm Bình cười khê nói “Tin tức ấy thì ta không sót ruột, sẽ có người sót ruột tới gọi ngươi là hảo ca ca”. Phương Di đỏ bừng mặt, hạ giọng nói “Hảo huynh đệ ! Người nhỏ tuổi hơn ta, ta gọi ngươi là hảo huynh đệ được không?”. Vi Tiểu Bảo thở dài nói “Hảo lão bà biến thành hảo tỷ tỷ, chớp mắt một cái gà mái đã biến thành vịt. Xong rồi, cứu ra rồi !”.

Phương Di ngồi bật dậy, run lên nói “Ngươi... ngươi nói đã cứu Lưu sư ca ra được rồi à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đại trượng phu một lời nói ra, ngựa gì đó khó đuổi. Ta đã hứa sẽ cứu, tự nhiên là cứu được rồi”. Phương Di nói “Cứu... cứu thế nào?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Sơn nhân tự có kế hay. Lần sau ngươi gặp sư ca ngươi, y sẽ nói cho ngươi nghe”.

Phương Di thở phào ra một hơi, ngẩng nhìn lên nóc nhà, nói “Tạ ơn trời đất, đúng là được Bồ Tát phù hộ”.

Vi Tiểu Bảo thấy Phương Di nổi vui mừng trong lòng hiện ra bên ngoài như thế, trong lòng bực bội, hừ khê một tiếng, cũng không nói gì.

Mộc Kiếm Bình nói “Su tỹ, người tạ ơn trời đất tạ Bồ Tát, sao không tạ ơn người hảo huynh đệ này của người?”.

Phương Di nói “Đại ân đại đức của hảo huynh đệ, không phải nói một tiếng cảm tạ mà báo đáp được”.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói thế lại vui lên, nói “Cũng không cần báo đáp gì đâu”.

Phương Di nói “Hảo huynh đệ, Lưu sư ca có nói gì không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Cũng không nói gì, y chỉ xin ta cứu y ra. Ta nói với y là người đang ở một nơi yên ổn, không bao lâu ta sẽ đưa người tới gặp y”.

Phương Di gật đầu nói “Vâng!”, đột nhiên hai dòng nước mắt chảy dài xuống má.

Mộc Kiếm Bình hỏi “Su tỹ, sao người lại khóc?”.

Phương Di nhe răng nói “Ta... ta vui mừng quá”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con mẹ nó, người vì gã mặt trắng Lưu Nhất Chu mà vui mừng tới như thế. Loại người lẳng lơ này lão tử không thích nhìn. Tiểu Huyền tử bảo mình tra xét người đứng đầu sai sử bọn thích khách, mình cứ ra ngoài bôi bác một phen, rồi sẽ về báo lại”.

Lúc ấy y ra khỏi cung, thuận chân tới một dải Thiên Kiều chơi rong.

Hồi 14

*Chức mất mới thôi hờn mất nước
Năm tàn lại động ý tù Nam*

Phía trái Thiên Kiều Bắc Kinh là nơi tụ họp của đám bán hàng rong, diễn trò, bọn người giang hồ lê lổng. Vì Tiểu Bảo còn chưa tới gần, chợt thấy hơn hai mươi tên sai dịch túa ra, hai viên Bồ khoái dẫn đầu, tay cầm xiềng khóa trói năm người bán hàng rong quần áo rách rưới. Bọn sai dịch bung bảy tám cái nia đan bằng cỏ, trên nia chất đầy kẹo đường hồ lô. Năm người bán hàng rong kia rõ ràng đều bán kẹo đường hồ lô.

Vi Tiểu Bảo trong lòng rúng động, tránh qua một bên, thấy bọn sai dịch giải năm người bán hàng rong kia đi, chỉ nghe trong đám đông có một giọng già nua thở dài nói “Năm nay ngay cả việc bán kẹo đường hồ lô cũng là phạm tội”.

Vi Tiểu Bảo đang định hỏi, chợt nghe tiếng ho khúc khúc, một người bước tới trước mặt, lưng còng hông vẹo,

dầu tóc bạc trắng, chính là Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên. Y đưa mắt ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo rồi quay người bước đi. Vi Tiểu Bảo lập tức đi theo.

Tới chỗ vắng vẻ, Từ Thiên Xuyên nói “Vi Hương chủ, có chuyện mừng lớn”. Vi Tiểu Bảo cười khê một tiếng, nghĩ thầm “Ta cứu được bọn Ngô Lập Thân ra, người đã biết rồi”, bèn nói “Chuyện đó cũng chẳng có gì”. Từ Thiên Xuyên trợn mắt nói “Chẳng có gì à ? Tổng đà chủ tới đấy !”.

Vi Tiểu Bảo giật mình, hỏi “Su... sư phụ ta tới à ?”. Từ Thiên Xuyên nói “Đúng thế, tới tối hôm qua, sai ta tìm cách báo tin cho Vi Hương chủ mau tới gặp lão nhân gia người”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng”. Xa cách sư phụ hơn nửa năm, một chút công phu cũng không luyện được, sư phụ vừa gặp mặt sẽ lập tức hỏi tình hình luyện tập võ công, mà chỉ đành nộp quyển trắng, vậy thì làm sao là tốt ? Bèn ậm ừ nói “Hoàng đế sai ta đi làm việc, phải về cung hồi báo ngay. Ta làm xong sẽ tới gặp sư phụ”. Từ Thiên Xuyên nói “Tổng đà chủ dặn là người ở Bắc Kinh không được lâu, mời Vi Hương chủ bất kể thế nào cũng phải tới gặp lão nhân gia người ngay”.

Vi Tiểu Bảo thấy không còn cách nào thoái thác, chỉ đành cố gắng cứng cỏi theo Từ Thiên Xuyên tới chỗ quần hào Thiên địa hội tụ tập, nghĩ thầm “Nếu biết thế này thì hôm nay mình cứ ở lì trong cung không ra, sư phụ cũng không thể vào cung tìm mình”. Chưa vào tới hẻm đã thấy các huynh đệ trong Thiên địa hội rải ra khắp lề đường đầu ngõ canh gác cho Tổng đà chủ. Vào tới nhà, thì lần cửa nào cũng có người canh giữ.

Vào tới hậu sảnh, chỉ thấy Trần Cận Nam ngồi giữa, đang trò chuyện với bọn Lý Lực Thế, Quan An Cơ, Huyền Trinh đạo nhân, Tiền Lão Bản, Kỳ Thanh Bưu. Vi Tiểu Bảo bước tới lay phục xuống đất, kêu lên “Su phụ, lão nhân gia người tới rồi, đệ tử nhớ muốn chết!”.

Trần Cận Nam cười nói “Được, được, hảo hài tử, mọi người đều khen ngươi lắm đấy”. Vi Tiểu Bảo đứng lên, thấy su phụ vẻ mặt tươi cười, yên tâm được một nửa, nói “Su phụ khỏe không?”. Trần Cận Nam mỉm cười nói “Ta rất khỏe. Ngươi luyện công phu tới đâu rồi? Có chỗ nào không hiểu rõ không?”.

Vi Tiểu Bảo đã sớm suy nghĩ, lúc su phụ tra hỏi về võ công thì tìm lời gì mà đối đáp, su phụ mười phần tinh minh, không dễ mà lừa gạt, chỉ có cách tùy cơ ứng biến, liền nói “Có rất nhiều chỗ không hiểu, chỉ mong su phụ tới để xin su phụ chỉ điểm”.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Tốt lắm. Lần này ta sẽ nán lại thêm vài ngày chỉ dẫn kỹ cho ngươi một phen”.

Vừa nói tới đó, một huynh đệ trong hội vội vã bước vào, khom người nói “Khải bẩm Tổng đà chủ, có người bái kiến, nói là Mộc Kiếm Thanh và Liễu Đại Hồng trong Mộc vương phủ ở Vân Nam”. Trần Cận Nam cả mừng, đứng lên nói “Chúng ta mau ra đón”. Vi Tiểu Bảo nói “Đệ tử chưa thay quần áo, không tiện gặp họ”. Trần Cận Nam nói “Phải, ngươi cứ chờ ta trong kia thôi”.

Đoàn người Thiên địa hội bước ra đón khách, Vi Tiểu Bảo quay vào sau sảnh, nằm xuống một cái ghế.

Qua không bao lâu, nghe tiếng Liễu Đại Hồng cười sang sảng, nói “Tại hạ bình sinh có một ước nguyện là

gặp được Trần Tổng đã chủ nổi tiếng thiên hạ, hôm nay được như sở nguyện, quả thật rất vui mừng”. Trần Cận Nam nói “Đội ơn Liễu lão anh hùng yêu mến, tại hạ vô cùng xấu hổ”. Mọi người vừa trò chuyện vừa bước vào sảnh, chia ngôi chủ khách ngồi xuống.

Mộc Kiếm Thanh nói “Vi Hương chủ của quý hội không có ở đây à? Tại hạ muốn trực tiếp cảm ơn y. Đại ân đại đức của Vi Hương chủ, tề xứ trên dưới không ai không cảm kích”. Trần Cận Nam vẫn chưa biết nguyên nhân, ngạc nhiên nói “Thằng nhỏ Vi Tiểu Bảo à? Tiểu công gia khen ngợi như thế là quá đề cao bọn nhỏ rồi”. Chỉ nghe một người cao giọng nói “Tính mạng của thầy trò tại hạ và sư đệ Lưu Nhất Chu đều là do Vi Hương chủ cứu cho. Vi Hương chủ nghĩa bạc vân thiên, tại hạ từng nói với Tiên sư phó của quý hội đây là nếu quý hội có gì sai bảo, thầy trò họ Ngô ta sẽ lập tức vâng lệnh”. Người nói chính là Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân. Trần Cận Nam không hiểu gì, hỏi “Tiên huynh đệ, là chuyện gì vậy?”.

Tiên Lão Bản đưa ba người bọn Ngô Lập Thân về tới chỗ ở của Mộc Kiếm Thanh, lập tức được mời ở lại khoản đãi, sau đó Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng dẫn mọi người, nhờ Tiên Lão Bản dẫn đường tới chỗ Thiên địa hội cảm ơn, không ngờ Trần Tổng đã chủ giá đáo. Lúc ấy nghe Trần Cận Nam hỏi, bèn thuật lại vắn tắt những chuyện đã qua, nói Vi Hương chủ có một người bạn làm thái giám trong cung, được Vi Hương chủ ủy thác, không kể nguy hiểm, cứu được ba người bọn Ngô Lập Thân bị bắt ra.

Trần Cận Nam vừa nghe, đã biết người bạn tốt gì đó của Vi Hương chủ chính là Vi Tiểu Bảo, trong lòng rất mừng, cười nói “Tiểu công gia, Liễu lão gia, Ngô đại ca,

ba vị khách sáo quá. Tệ hội và Mộc vương phủ đồng khí liên chi, người mình gặp nạn, ra tay giúp đỡ là theo lẽ phải như thế, còn nói cái gì mà cảm ân báo đức? Vi Tiểu Bảo là tiểu đồ của tại hạ, tuổi nhỏ không biết gì, chỉ là hai chữ nghĩa khí thì rất coi trọng...”. Nói tới đó thì nghĩ thầm “Chuyện Tiểu Bảo trà trộn trong cung nhà Thanh vốn là mười phần bí mật, chỉ mong y có thể dò thám được chuyện bí mật quan trọng trong cung, để có lợi cho đại nghiệp phản Thanh phục Minh. Nhưng đã làm chuyện lớn như thế này, trên giang hồ sớm muộn gì cũng sẽ biết, nếu còn giấu giếm Mộc vương phủ, thì lại là không phải với bạn bè”.

Ngô Lập Thân nói “Bọn ta rất muốn gặp Vi Hương chủ một lần để trực tiếp cảm tạ y”.

Trần Cận Nam cười nói “Mọi người đều là bạn tốt, chuyện này tuy can hệ không nhỏ, nhưng không thể giấu giếm nữa được. Tiểu thái giám trà trộn trong cung chính là Vi Tiểu Bảo đồ đệ của ta. Tiểu Bảo, người ra đây bái kiến các vị tiền bối”.

Vi Tiểu Bảo bên kia vách ứng tiếng “Dạ!”. Rồi bước ra, ôm quyền làm lễ với mọi người.

Bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân nhất tề đứng lên, đều vô cùng kinh ngạc. Bọn Mộc Kiếm Thanh không ngờ Vi Hương chủ chính là tiểu thái giám, ba người bọn Ngô Lập Thân, Ngao Bưu, Lưu Nhất Chu thì không ngờ tiểu thái giám cứu mạng họ lại chính là Vi Hương chủ của Thiên địa hội.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì nói với Ngô Lập Thân “Ngô lão gia, mới rồi trong hoàng cung, vân bối nói tên giả với

người, lão gia người đừng trách”. Ngô Lập Thân nói “Đang ở nơi nguy hiểm, theo lẽ phải như thế. Mới rồi ta có nói với Ngao Bưu là vị tiểu anh hùng này hành sự gọn gàng mau lẹ, có can đảm, có khí khái, quả là một nhân vật không phải tầm thường. Trong hoàng cung Thất Sát làm sao có được nhân tài như vậy? Bọn ta đều cảm thấy kỳ lạ. Té ra là Vi Hương chủ của Thiên địa hội, vậy thì... ha ha, thảo nào, thảo nào!”. Nói xong giơ ngón tay cái lên, không ngừng lắc đầu, trên mặt đầy vẻ khâm phục.

Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân là sư đệ của Liễu Đại Hồng, cũng rất nổi tiếng trên giang hồ. Trần Cận Nam nghe y ca tụng đệ tử của mình, trong lòng cả mừng, cười nói “Ngô huynh đừng khen ngợi quá đáng, làm hư thằng nhỏ này”.

Liễu Đại Hồng ngẩng đầu lên hô hô cười rộ, nói “Trần Tổng đà chủ, một mình người mà chiếm hết tất cả tiện nghi trong võ lâm. Võ công cao cường như thế, tiếng tăm vang dội như thế, sáng lập Thiên địa hội hưng vượng như thế, ngay cả đồ đệ thu nhận cũng làm cho người vinh dự như thế”. Trần Cận Nam chấp tay nói “Lời Liễu lão gia cũng làm hư cả ta luôn”. Liễu Đại Hồng nói “Trần Tổng đà chủ, những người mà bình sinh họ Liễu ta khâm phục không có bao nhiêu đâu. Phong thái của người khiến ta khâm phục tận đáy lòng. Ngày sau đánh đuổi người Thất Sát, Chu Ngũ thái tử của chúng ta lên ngôi, thì chức Tể tướng không giao cho người không được”.

Trần Cận Nam cười khẽ một tiếng, nói “Tại hạ không tài không đức, làm sao dám ngồi ở ngôi cao ấy?”.

Kỳ Thanh Bưu chen vào “Liễu lão gia, sắp tới đánh đuổi được người Thất Sát, Chu Tam thái tử lên ngôi

hoàng đế, trùng hưng nhà Đại Minh, thì chúc Thiên hạ bình mã đại nguyên soái nhất định phải nhường cho lão nhân gia người giữ”. Liễu Đại Hồng mở to hai mắt, nói “Người... người nói gì? Tại sao lại là Chu Tam thái tử?”. Kỳ Thanh Bưu nói “Hoàng đế Long Vũ chết vì nạn nước, để lại Chu Tam thái tử, hành cung hiện đặt ở Đài Loan. Ngày sau lấy lại giang sơn, thì tự nhiên là Chu Tam thái tử sẽ lên ngôi vua”.

Liễu Đại Hồng đứng phắt lên, cao giọng nói “Lần này Thiên địa hội cứu được sự đệ và đồ đệ của ta, bọn ta rất cảm ơn các người. Nhưng ngôi chính thống của thiên tử nhà Đại Minh thì không thể lầm lẫn được. Kỳ lão đệ, chân mệnh thiên tử rõ ràng là Chu Ngũ thái tử. Hoàng đế Vĩnh Lịch là chính thống nhà Đại Minh, thiên hạ đều biết, người không được nói bậy”.

Trần Cận Nam nói “Liễu lão gia xin đừng nổi giận, chuyện lớn trước mắt chúng ta là liên kết hào kiệt giang hồ cùng chống lại Mãn Thanh, chứ tương lai Chu Tam thái tử hay Chu Ngũ thái tử lên ngôi hoàng đế thì bây giờ nói ra còn quá sớm, không cần phải làm mất hòa khí giữa mọi người. Chính thống của đế hệ nhà Đại Minh thuộc về ai tự nhiên là chuyện lớn, nhưng cũng không phải là chuyện mà bọn bề tôi chúng ta có thể tranh cãi trong một giờ ba khắc mà rõ ràng được. Nào nào nào, mang rượu ra đây, mọi người uống một phen cho thống khoái. Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, giết sạch quân Thát Đát thì chuyện gì lại không thông thả mà bàn được?”.

Mộc Kiếm Thanh lắc đầu nói “Trần Tổng đà chủ nói câu ấy không đúng rồi! Tên không đúng thì lời không thuận, lời không thuận thì việc không thành. Bọn ta

bảo vệ Chu Ngũ thái tử, quyết không phải là mưu đồ vinh hoa phú quý gì. Trần Tổng đã chủ chỉ cần mình bạch mệnh trời về ai, tận trung với Chu Ngũ thái tử thì người Mộc vương phủ bọn ta trên dưới đều nghe theo hiệu lệnh của Trần Tổng đã chủ, không dám trái lời”.

Trần Cận Nam mỉm cười lắc đầu, nói “Trời không có hai mặt trời, dân không có hai vua. Chu Tam thái tử còn sống sờ sờ ở Đài Loan. Mấy mươi vạn quân dân Đài Loan, mười mấy vạn huynh đệ Thiên địa hội đã sớm ra sức trung thành với Chu Tam thái tử rồi”.

Liễu Đại Hồng trừng mắt, cao giọng nói “Trần Tổng đã chủ nói cái gì mà mấy mươi vạn quân dân, mười mấy vạn huynh đệ, chẳng lẽ muốn cây đông thủ thắng à? Nhưng ngàn ngàn vạn vạn bách tính trong thiên hạ đều biết Vĩnh Lịch thiên tử chết vì nạn nước ở Miến Điện, là vị hoàng đế cuối cùng của nhà Đại Minh. Chúng ta không lập con cháu của Vĩnh Lịch thiên tử thì làm sao xứng đáng với thiên tử nhà Đại Minh chịu đủ trăm cay ngàn đắng, cuối cùng lại chết phi mạng?”. Giọng y vốn sang sảng, lần này cao giọng nói lớn lại càng vang dội, nhưng nói tới đoạn sau, trong lòng chua xót, tiếng nói tắc nghẽn.

Trần Cận Nam lần này tới Bắc Kinh vốn là biết chuyện Từ Thiên Xuyên vì việc chính thống thuộc Đường vương hay Quế vương mà tranh chấp với anh em họ Bạch trong Mộc vương phủ, đến nỗi lỡ tay đánh chết Bạch Hàn Tùng. Y dốc lòng lấy sự nghiệp phản Thanh phục Minh làm trọng, nếu chưa khu trừ được người Thát Đát mà người mình đã tranh chấp với nhau không thôi thì việc lớn nhất định sẽ gặp vô số trở ngại. Cho nên y vừa được tin là ngày đêm từ Hà Nam lên Bắc Kinh, chỉ mong

có thể hết sức nhường nhịn để xin lỗi Mộc vương phủ. Vừa tới Bắc Kinh hỏi han thì cục diện lại khác hẳn với điều mình dự liệu, mọi người trong Thiên địa hội ở kinh do Vi Tiểu Bảo suất lĩnh đã gặp mặt những người đứng đầu Mộc vương phủ, đôi bên không ai mất mặt, lại còn đất để lùi, đến khi biết Vi Tiểu Bảo cứu được ba người bạn Ngô Lập Thân thì chuyện Từ Thiên Xuyên lơ tay đánh chết Bạch Hàn Tùng nhất định sẽ phải bỏ qua. Không ngờ Kỳ Thanh Bưu và Liễu Đại Hồng lại nhắc tới chuyện giúp Đường giúp Quế, tình thế lại dần dần trở thành kiếm tuốt cung giương. Hiện thấy Liễu Đại Hồng nói tới việc Vĩnh Lịch chết vì nạn nước, nước mất ròng ròng, bất giác trong lòng chua xót, nói “Vĩnh Lịch bệ hạ chết vì nạn nước, trời người cùng cảm phần, người xưa có nói : Nước Sở tuy còn ba hộ, nhưng làm mất nhà Tần ắt là nước Sở. Huống chi người Hán ta còn đông gấp mấy trăm lần người Thát Đát? Thế lực của người Thát Đát tuy lớn, nhưng con cháu người Đại Hán chúng ta chỉ cần muôn người một lòng, thì sợ gì không đánh đuổi được giặc Hồ, lấy lại giang sơn. Mộc tiểu công gia, Liễu lão gia, chúng ta thù lớn còn chưa trả, sao lại tranh chấp với nhau? Kế sách hôm nay thì chúng ta nên đồng tâm hiệp lực, giết chết thẳng khốn Ngô Tam Quế, trả thù cho Vĩnh Lịch bệ hạ, trả thù cho Mộc lão công gia”.

Bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân nhất tề đứng lên, đồng thanh nói “Đúng lắm, đúng lắm!”, có người nước mắt đầy mặt, có người toàn thân phát run, đều vô cùng khích động.

Trần Cận Nam nói “Lúc ấy ngôi chính thống thuộc về Long Vũ hay Vĩnh Lịch thì bây giờ cũng không thể

nói rõ. Một tiểu công gia, Liễu lão gia, anh hùng thiên hạ, chỉ cần ai giết được Ngô Tam Quế, thì mọi người sẽ tuân theo hiệu lệnh của người ấy!”.

Cha Mộc Kiếm Thanh là Mộc Thiên Ba bị Ngô Tam Quế giết, y ngày đêm nghĩ cách làm sao giết được Ngô Tam Quế, nghe Trần Cận Nam nói câu ấy, cất tiếng kêu lên trước tiên “Đúng thế, ai giết được Ngô Tam Quế, anh hùng thiên hạ sẽ tuân lệnh người ấy”.

Trần Cận Nam nói “Một tiểu công gia, tề hội và quý phủ lập lời thề ước, là nếu anh hùng của quý phủ giết được Ngô Tam Quế, thì Thiên địa hội trên dưới đều tuân lệnh Mộc vương phủ...”. Mộc Kiếm Thanh tiếp lời “Nếu anh hùng trong Thiên địa hội giết được Ngô Tam Quế, thì họ Mộc ở Vân Nam từ Mộc Kiếm Thanh trở xuống ai cũng tuân lệnh Trần Tổng đà chủ của Thiên địa hội!”. Hai người cùng đưa tay ra, chát một tiếng, vỗ vào tay nhau một cái.

Trên giang hồ nếu kích chuồng ba cái lập thề, thì quyết không thể đổi lời.

Hai người vừa kích chuồng lần thứ hai, chợt trên mái nhà có tiếng người cười rộ, nói “Còn nếu ta giết được Ngô Tam Quế thì sao?”.

Mọi người trong sảnh cùng quát lớn “Người nào?”. Người của Thiên địa hội canh gác trên nóc nhà sấn tới. Kế đó chát một tiếng, một người từ nóc nhà nhảy xuống thiên tỉnh, cửa lùa trên sảnh không có gió mà tự mở ra, một bóng áo xanh vô cùng mau lẹ tiến vào.

Quan An Cơ, Từ Thiên Xuyên phía đông, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân phía tây đồng thời vung tay chặn y lại. Người kia khê co người một cái vọt qua đầu bốn người, đã đứng cạnh Trần Cận Nam và Mộc Kiếm Thanh.

Quan Từ Liễu Ngô bốn người hợp lực rõ ràng vẫn không cản được người kia. Người kia chân vừa chạm đất, bốn người đã vung tay chụp vào y, Quan An Cơ chụp vào vai phải y, Từ Thiên Xuyên chụp vào hông phải y, Liễu Đại Hồng chụp vào vai trái y, Ngô Lập Thân thì hai tay cùng vung ra chụp vào hông y. Bốn người đều dùng thủ pháp cầm nã thượng thừa.

Người kia lại không chống cự, cười nói “Thiên địa hội và Mộc vương phủ đối xử với bạn tốt thế này à?”.

Mọi người thấy người này mặc một chiếc trường bào vải xanh, khoảng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, thân hình cao gầy, nhìn dáng vẻ thì là một thư sinh văn nhược.

Trần Cận Nam ôm quyền nói “Tôn tính đại danh của túc hạ là gì? Là bạn tốt à?”.

Thư sinh kia cười nói “Không phải là bạn tốt, đã không tới đây”. Đột nhiên thân hình co lại một cái, tựa hồ biến thành một khối thịt tròn. Bốn người Quan An Cơ trên tay đột nhiên nhẹ bồng, đều nắm vào chỗ trống, trong tiếng soàn soạt, một khối tròn màu xanh vọt lên không.

Trần Cận Nam buông tiếng cười dài, tay phải vung mau ra. Thư sinh kia thoát khỏi bốn người, đột nhiên cảm thấy gót chân trái bị vướng lại như bị kim sắt xiết chặt. Chân phải y phóng mau ra đá vào giữa mặt Trần Cận Nam. Một cước này kinh lực rất mạnh, Trần Cận

Nam tiện tay nhắc cái bàn trà bên cạnh lên đỡ, chát một tiếng, cái bàn trà bằng gỗ hồng mộc lập tức vỡ nát. Trần Cận Nam tay phải đẩy ra, quạt thư sinh kia xuống đất. Thư sinh kia lung vừa chạm đất, thân hình lại như lướt trên mặt nước, trượt trên nền gạch xanh ra xa vài trượng, ưỡn lưng một cái đứng lên dựa vào tường.

Quan An Cơ, Từ Thiên Xuyên, Liễu Đại Hồng, Ngô Lập Thân trong tay đều nắm một mảnh vải xanh, chính là xé từ trường bào trên người thư sinh kia. Nãy giờ như thỏ lên cật xuống, mau lẹ phi thường, sáu người ra tay gọn gàng mau lẹ, người ngoài đều không nhìn thấy rõ, nhìn không được đều bật tiếng khen ngợi. Trong đó tiếng khen vang dội nhất chính là của Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng. Ngô Lập Thân liên tiếp lắc đầu, trên mặt đầy vẻ vừa xấu hổ vừa khâm phục.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Nếu các hạ là bạn tốt, sao không ngồi xuống uống trà?”. Thư sinh kia chấp tay nói “Vốn là muốn quấy rầy một chén trà”. Rồi khoan thai bước tới vái vái mọi người chung quanh, ngồi xuống chiếc ghế dưới cùng. Nếu mọi người không chính mắt nhìn thấy y bộc lộ thân thủ, thì quả rất khó tin rằng một thư sinh nho nhã như thế lại mang một thân võ công thượng thừa.

Trần Cận Nam cười nói “Các hạ cần gì quá khiêm tốn? Mời ngồi lên trên!”.

Thư sinh kia xua tay nói “Không dám, không dám! Tại hạ được ngồi cùng với các vị anh hùng đã là điều may mắn lớn nhất trong đời, làm sao dám ngồi lên trên? Trần Tổng đà chủ, mới rồi người hỏi tên ta, còn chưa kịp đáp, thật là thất kính. Tại hạ họ Lý, thảo tự là Tây Hoa”.

Bọn Trần Cận Nam, Liễu Đại Hồng nghe y nói tên họ, đều nghĩ “Trong võ lâm chưa nghe người nào tên Lý Tây Hoa, đây có quá nửa là tên giả. Nhưng trong bọn anh hùng thiếu niên cũng chưa nghe có nhân vật nào võ công cao cường thế này”. Trần Cận Nam nói “Tại hạ cô lậu quả văn, trên giang hồ nảy sinh một vị anh hùng như các hạ mà vẫn không biết, thật là xấu hổ”.

Lý Tây Hoa hô hô cười rộ, nói “Người ta nói Trần Tổng đã chủ đối xử với người rất thành thật, quả nhiên danh bất hư truyền. Người nghe tên danh xong, nếu lại nói câu ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu thì trong lòng tại hạ không khỏi coi thường người ba phần. Tại hạ vừa ra khỏi lều tranh, không có chút tiếng tăm gì trên giang hồ, ngay cả ta cũng không ngưỡng mộ đã lâu chính ta, huống hồ người khác? Hô hô, hô hô!”.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Sau buổi gặp gỡ hôm nay, đại danh của Lý huynh chấn động giang hồ, từ nay trở đi bất kể ai gặp mặt Lý huynh cũng đều phải nói câu ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”. Câu này là hết lời khen ngợi, song mọi người đều thấy rất đúng. Bốn đại cao thủ trong Thiên địa hội và Mộc vương phủ rõ ràng không cản được y, không giữ được y, Trần Cận Nam qua chiêu hai lần với y cũng chẳng qua chỉ chiếm được chút thượng phong, thân thủ như thế, không đầy vài hôm tự nhiên sẽ lừng lẫy trên giang hồ.

Lý Tây Hoa xua tay nói “Không phải thế, mới rồi tại hạ sử dụng chẳng qua chỉ là công phu tiểu xảo, không khỏi có chỗ bàng môn tả đạo. Vị lão gia này là ra chiêu Vân trung hiện trảo, suýt nữa bẻ gãy tay trái ta. Vị bằng hữu cầm dây râu hay lắc đầu này nắm vào hông ta, chắc

là chiêu Bức thố thủ, khiến ta khóc cũng dở mà cười cũng dở. Vị lão công công râu bạc này dùng chiêu Bạch viên thủ đào, đúng là nắm vào thịt ta như nắm quả đào rất chặt, không sao giãy giụa được. Vị bằng hữu râu dài này thì ra một chiêu... ờ, ờ, chiêu số xảo diệu, có phải là Thành hoàng phản tiểu quỷ không?”. Quan An Cơ giờ ngón tay cái bên trái lên, thừa nhận là y nói không sai. Thật ra chiêu ấy vốn có tên là Tiểu quỷ phản thành hoàng, y nói ngược lại để tỏ ý tự khiêm.

Bốn người bọn Quan An Cơ đồng thời xuất thủ nắm vào người y, lại y bị y giằng ra nhảy lên, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, mà y đã nhận ra được chiêu số của từng người không hề sai chạy, chỉ phần kiến thức ấy cũng đã tựa hồ còn cao cường hơn cả võ công.

Liễu Đại Hồng nói “Lý huynh, thân thủ người cao cường, nhân quang lại càng cao cường hơn”.

Lý Tây Hoa xua tay nói “Lão gia quá khen rồi. Mới rồi bốn vị sử dụng trên người tại hạ, bất kể là chiêu nào cũng đều có thể lấy mạng người ta. Nhưng bốn vị điểm tới là dùng, không hề làm tại hạ bị thương, bốn vị tiền bối thủ hạ lưu tình, tại hạ vô cùng cảm kích”.

Bọn Liễu Đại Hồng trong lòng vui mừng, bốn chiêu Vân trung hiện trảo, Bức thố thủ, Bạch viên thủ đào, Tiểu quỷ phản thành hoàng, chiêu nào cũng có thể biến thành sát thủ cực kỳ lợi hại, chỉ cần tăng thêm một phần kinh lực là được. Lý Tây Hoa nêu ra điểm ấy, lại càng làm bốn người có thể diện hơn.

Trần Cận Nam nói “Lý huynh quang lâm, không biết có gì dạy bảo?”. Lý Tây Hoa nói “Ồ đây phải xin lỗi trước.

Tại hạ trước nay rất kính ngưỡng Trần Tổng đà chủ, lần này tình cờ biết được Trần Tổng đà chủ tới Bắc Kinh, nói thế nào cũng phải tới chiêm ngưỡng phong thái. Chỉ là không có người dẫn kiến, chỉ đành mạo muội làm khách không mời, ở trên nóc nhà nghe trộm các vị trò chuyện. Tại hạ hận thẳng gian tặc Ngô Tam Quế thâu xương, hận là không được bằm vằm y làm trăm ngàn mảnh, nhin không được có nói mấy câu, xin các vị tha tội”. Nói xong đứng lên, khom người làm lễ.

Mọi người cùng đứng lên đáp lễ. Mấy người đứng đầu Thiên địa hội và Mộc vương phủ thông báo tên họ. Vi Tiểu Bảo tuy là người đứng đầu của Thiên địa hội, lúc ấy ở Bắc Kinh thì thứ bậc chỉ sau Trần Cận Nam, nhưng thấy Lý Tây Hoa ánh mắt thủy chung vẫn không nhìn tới mặt mình, nên cũng không lên tiếng.

Mộc Kiếm Thanh nói “Các hạ đã là kẻ thù của Ngô tặc, thì chúng ta địch khải đồng cừu, cũng là đồng đạo, không ngại gì kết minh liên thủ, cùng tính cách trừ diệt gã đại Hán gian ấy”. Lý Tây Hoa nói “Đúng thế, đúng thế. Mới rồi tiểu công gia kích chuồng lập thế với Trần Tổng đà chủ lại bị tại hạ mạo muội cắt ngang. Hai vị kích chuồng lần thứ ba xong, tại hạ cũng tới kích chuồng ba cái được không?”. Liễu Đại Hồng nói “Các hạ nói nếu các hạ giết được Ngô Tam Quế thì quần hào trong Thiên địa hội và Mộc vương phủ đều phải nghe lệnh các hạ phải không?”. Lý Tây Hoa nói “Chuyện đó thì ngàn vạn lần không dám. Tại hạ là tiểu tử hậu sinh, nếu được truy tùy các vị anh hùng thì đã thỏa nguyện, làm sao dám nói tới chuyện ra lệnh cho quần hùng?”.

Liễu Đại Hồng gật gật đầu nói “VẬY theo các hạ, các vị tiên đế Long Vũ, Vĩnh Lịch thì ai mới là chính thống của nhà Đại Minh?”. Năm xưa Liễu Đại Hồng theo Vĩnh Lịch hoàng đế và Mộc Thiên Ba đánh quân Thanh ở vùng tây nam, từ đất Diên qua Diến Điện, trải qua bao nhiêu gian nan nguy hiểm, kết quả Vĩnh Lịch hoàng đế bị Ngô Tam Quế hại chết, y đã lập lời thề, muốn tôn phù hậu duệ của Vĩnh Lịch lên ngôi hoàng đế. Trần Cận Nam nghĩ tới việc chu toàn đại thể, không muốn vì thế mà sinh sự tranh chấp, nhưng vị lão anh hùng nhiệt huyết đầy lòng này thì vẫn chăm chăm không quên chuyện ấy.

Lý Tây Hoa nói “Tại hạ có một câu khó nghe, xin các vị đừng trách”. Liễu Đại Hồng hơi biến sắc, hỏi ngay “Các hạ là bộ thuộc cũ của Lỗ vương à?”. Năm xưa sau khi hoàng đế Sùng Trinh nhà Minh chết, các nơi tự lập vua để chống Mãn Thanh, đầu tiên có Phúc vương, sau đó có Đường vương, Lỗ vương và Quế vương. Liễu Đại Hồng vừa nói câu ấy ra, lập tức đã biết là sai, nhìn thấy Lý Tây Hoa bấy nhiêu tuổi, biết đâu còn sinh ra sau khi quân Thanh vào cửa quan, quyết không thể là bộ thuộc cũ của Lỗ vương, lại hỏi “Tiên nhân của các hạ là bộ thuộc cũ của Lỗ vương à?”.

Lý Tây Hoa không trả lời câu hỏi của y, nói “Tương lai đánh đuổi người Thát Đát rồi, con cháu của Sùng Trinh, Phúc vương, Đường vương, Lỗ vương, Quế vương ai cũng có thể làm hoàng đế. Thật ra chỉ cần là người Hán thì ai mà không làm được hoàng đế. Mộc tiểu công gia, Liễu lão gia há lại không được sao? Trịnh vương gia ở Đài Loan, Trần Tổng đà chủ cũng không có gì không được. Thái tổ hoàng đế nhà Đại Minh đánh đuổi hoàng

đế Mông Cổ, hoàn toàn không mời con cháu nhà Triệu Tống làm hoàng đế mà tự mình lên ngôi, nhưng ai cũng vui lòng khâm phục”.

Mọi người nghe câu ấy của y, không ai không biến sắc.

Liễu Đại Hồng đập bàn trà một cái, cao giọng nói “Mấy câu ấy của người quả thật rất đại nghịch bất đạo. Chúng ta đều là di dân nhà Đại Minh, cô thân nghiệt tử, chỉ mong khôi phục nhà Minh, há lại mang dã tâm như vậy?”.

Lý Tây Hoa hoàn toàn không nổi giận, chỉ mỉm cười nói “Liễu lão gia, văn bối có một việc không rõ, xin thỉnh giáo người. Đây là chuyện vừa mới xảy ra. Cuối thời Đại Tống, người Thát Đát Mông Cổ chiếm giang sơn cấm tú của chúng ta, vua Hồng Vũ nhà Đại Minh ta dấy quân ở Phụng Dương đánh đuổi người Thát Đát, tại sao không lập con cháu họ Triệu làm hoàng đế?”. Liễu Đại Hồng hừ một tiếng, nói “Khí số của con cháu họ Triệu đã hết, giang sơn này là Thái tổ hoàng đế chinh chiến mà lấy được, tự nhiên không thể hai tay bung lên giao cho họ Triệu. Huống chi con cháu họ Triệu không có một tác công lao nào trong việc đánh đuổi người Thát Đát, cho dù Thái tổ hoàng đế chịu nhường, thì bách tính trong thiên hạ và tướng sĩ cũng đều không phục”.

Lý Tây Hoa nói “Thế thì đúng rồi. Tương lai con cháu họ Chu có công hay không thì bây giờ chẳng ai biết được. Nếu có công lớn thì mọi người suy tôn, người khác quyết không sao cướp được ngôi hoàng đế, nếu không có một tác công lao nào thì cho dù lên ngôi hoàng đế, chỉ sợ

cũng ngồi không yên. Liễu lão gia, đại nghiệp phản Thanh muôn đầu ngàn mối, có việc phải gấp, có việc nên chậm. Giết Ngô Tam Quế là việc gấp, lập hoàng đế mới là việc chậm”.

Liễu Đại Hồng há miệng đờ lưỡi, không trả lời được, lẩm bẩm “Cái gì mà nên gấp nên chậm? Ta thấy tất cả đều gấp, chỉ hận không thể làm xong tất cả một lúc”.

Lý Tây Hoa nói “Giết Ngô Tam Quế là việc phải gấp, vì Ngô tặc đã lớn tuổi, nếu không giết sớm, để y yên lành chết đi, há không trở thành mối hận chung thân của các bậc nhân nhân nghĩa sĩ trong thiên hạ sao? Còn như việc tôn lập tân quân, đó là chuyện sau khi đánh đuổi được quân Thát Đát. Chúng ta chỉ lo không đánh đuổi được quân Thát Đát, chứ tôn lập một vị minh quân có đạo thì thế nào cũng tìm được thôi”.

Trần Cận Nam nghe y hiền ngang nói tới đó, có tình có lý, vô cùng khâm phục, nói “Lời Lý huynh có lý, nhưng không biết làm sao để tru diệt gã gian tặc Ngô Tam Quế, còn xin được nghe lời cao luận của Lý huynh”. Lý Tây Hoa nói “Không dám, văn bối đang muốn lãnh giáo các vị anh hùng”. Mộc Kiếm Thanh nói “Trần Tổng đà chủ có cao kiến gì?”. Trần Cận Nam nói “Theo tại hạ thấy, Ngô tặc tội nghiệt rất lớn, nếu chỉ giết một mình y thì muôn ngàn lần không bù được tội, thế nào cũng phải làm cho y thân bại danh liệt, già trẻ cả nhà chết sạch không còn một cọng cỏ, ngay cả bọn binh tướng bộ thuộc giúp y làm bậy gây ác cũng phải một mẻ lưới quét sạch, mới tiêu tan được mối hận của hàng ngàn hàng vạn người Hán chúng ta”.

Liễu Đại Hồng đập bàn kêu lớn “Đúng lắm, đúng lắm! Lời Trần Tổng đà chủ có thể nói là rất hợp ý ta. Lão đệ, ta nghe câu ấy của ngươi, trong lòng ngứa ngáy, ngươi có diệu kế gì có thể giết sạch cả nhà Ngô tặc không còn con gà con chó không?”. Y quờ tay nắm cánh tay Trần Cận Nam, không ngừng lắc lắc, nói “Nói mau đi, nói mau đi!”.

Trần Cận Nam mỉm cười nói “Đây là điều mọi người mong mỏi thôi, chứ tại hạ làm sao có kế sách gì để có thể đối phó với Ngô Tam Quế như thế được”.

Liễu Đại Hồng “Ủa” một tiếng, buông tay Trần Cận Nam ra, vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt.

Trần Cận Nam xòe tay ra, nói với Mộc Kiếm Thanh “Tiểu công gia, chúng ta kích chuông còn chưa xong”.

Mộc Kiếm Thanh nói “Đúng thế!”, rồi xòe tay ra nhẹ đập vào tay y hai cái.

Trần Cận Nam quay đầu nói với Lý Tây Hoa “Lý huynh, chúng ta cũng kích ba chuông được không?”. Nói xong xòe bàn tay ra.

Lý Tây Hoa đứng lên cung kính nói “Nếu Trần Tổng đà chủ tru diệt được Ngô tặc thì Lý mỗ tự nhiên phải cung kính tuân lệnh Thiên địa hội, không dám trái lời. Nếu Lý mỗ may mắn có thể giết được thằng giặc tội ác ngập đầu ấy thì chỉ cần Trần Tổng đà chủ nể mặt, kết nghĩa anh em với Lý mỗ, cho tại hạ tôn người làm anh, ngoài chuyện ấy ra không dám mong gì hơn”.

Trần Cận Nam cười nói “Lý hiền đệ, ngươi đề cao ta quá. Được, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”.

Vi Tiểu Bảo bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ khảng khái của quần hùng, nhin không được thấy mạch máu căng lên, chỉ hận mình không lập tức lớn ngay lên, võ công lập tức cao cường lên, cũng được như Lý Tây Hoa, bộc lộ bản lĩnh trước mặt các vị anh hùng. Nghe sư phụ nói câu “Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”, không kìm được lẩm bẩm “Ngựa tứ khó đuổi, ngựa tứ khó đuổi”, nghĩ thầm “Con mẹ nó, ngựa tứ là ngựa gì nhỉ, chạy mau tới mức nào?”.

Trần Cận Nam sai thuộc hạ bày tiệc, cùng quần hùng ăn uống. Trong tiệc Lý Tây Hoa trò chuyện hùng hồn, kiến văn rộng rãi, nhưng thủy chung vẫn không để lộ môn phái gia số, lai lịch xuất thân của mình.

Lý Lực Thế và Tô Cương giới thiệu quần hào với y. Lý Tây Hoa thấy Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi mà đã là Hương chủ của Thanh Mộc đường Thiên địa hội, không kìm được ngạc nhiên, đến khi biết y là đệ tử của Trần Cận Nam, bèn nghĩ thầm “Té ra là thế”. Y uống vài chén rượu, rồi đứng lên cáo từ trước.

Trần Cận Nam đưa y ra cửa, hạ giọng nói với y “Lý hiền đệ, mới rồi ngu huynh không biết ngươi là bạn hay thù, nên đắc tội, lúc chụp vào gót chân ngươi, ta đã sử ám kinh. Luồng kinh lực này sau hai giờ sẽ phát tác. Ngươi không được vận kinh hóa giải, mà phải đào một cái hố bùn, ngâm người vào đó, chỉ để lộ mũi miệng ra để thở, mỗi ngày ngâm bốn giờ, ngâm liên tiếp bảy ngày thì sẽ không còn hậu họa”.

Lý Tây Hoa cả kinh, lớn tiếng nói “Ta đã bị trúng Ngung huyết thân thảo của ngươi à?”.

Trần Cận Nam nói “Hiền đệ không cần sợ hãi, cứ theo cách ấy mà hóa giải, chắc chắn không việc gì đâu. Ngụ huynh lỗ mãng đắc tội, hiền đệ đừng trách”.

Lý Tây Hoa vẻ hoảng sợ trên mặt lập tức mất đi, cười nói “Đây là tiểu đệ mình làm mình chịu”, rồi thở dài một tiếng, nói “Hôm nay mới biết ngoài trời còn có trời, trên người lại có người”. Rồi khom người làm lễ, nhẹ nhàng bước đi.

Liễu Đại Hồng nói “Trần Tổng đà chủ, người đã thi triển Ngưng huyết thần thảo vào người y à? Nghe nói người bị trúng thần thảo này, sau ba ngày huyết dịch trong toàn thân sẽ từ từ ngưng kết, đặc lại như hồ, không sao chữa được, rốt lại có đúng thế không?”. Trần Cận Nam nói “Công phu này thật quá âm độc, tiểu đệ vốn không dám khinh dị sử dụng, chỉ là thấy y vô công lợi hại, lại nghe trộm được việc cơ mật của chúng ta, không biết y có mối khổ tâm như thế, mới ám toán y. Đó là không phải là hành vi quang minh lỗi lạc, nói ra rất xấu hổ”. Mộc Kiếm Thanh nói “Nếu người này là ung khuyến của bọn Thất Sát hay bộ thuộc của Ngô Tam Quế mà Trần Tổng đà chủ không chế phục y như thế, chuyện cơ mật của chúng ta sẽ bị tiết lộ, gây ra họa lớn. Trần Tổng đà chủ trong một cái nhấc tay đã chế phục được địch nhân, khiến đối phương bị tổn thương mà không biết, thần công như thế thật khiến người ta khâm phục”.

Trần Cận Nam lại ngỏ lời xin lỗi Bạch Hàn Phong về cái chết của Bạch Hàn Tùng. Bạch Hàn Phong nói “Trần Tổng đà chủ, xin đừng nhắc tới chuyện ấy nữa. Tiên huynh người đã chết thì không sống lại được, Vi Hương chủ cứu ba người bọn Ngô sư thúc, tại hạ rất cảm kích”.

Mộc Kiếm Thanh lo lắng chuyện em gái thất tung nhưng không nghe quân hùng Thiên địa hội nhắc tới cũng không tiện hỏi nhiều, để khỏi bị hiểu lầm là có ý nghi ngờ đối phương. Lại uống thêm vài tuần rượu, bọn Mộc Kiếm Thanh đứng lên cáo từ. Vì Tiểu Bảo nói “Tiểu công gia, tốt nhất các người nên dọn nhà đi, sớm muộn gì người Thất Sát cũng sẽ mang quân tới quấy rầy các người. Tuy các người không sợ, nhưng quân Thất Sát càng lúc càng nhiều, e nhất thời cũng không giết được nhiều đâu”. Liễu Đại Hồng hô hô cười rộ, nói “Tiểu huynh đệ nói rất đúng, đa tạ người quan tâm, bọn ta sẽ lập tức dời nhà là được”. Mộc Kiếm Thanh nói “Trần Tổng đà chủ, Vi Hương chủ, các vị bằng hữu, non xanh không đổi, nước biếc vẫn dài, sau này sẽ có lúc gặp lại”.

Người của Mộc vương phủ đi rồi, Trần Cận Nam nói “Tiểu Bảo, đi theo ta, ta xem thử vài tháng nay người đã luyện được công phu tới mức nào rồi”. Vì Tiểu Bảo tìm đập thành thích, lập tức biến sắc, nói “Dạ, dạ”. Y theo sư phụ bước vào một gian sương phòng phía đông, nói “Sư phụ, hoàng đế sai con đi điều tra nơi ở của thích khách, đệ tử phải trở về hồi báo ngay”.

Trần Cận Nam nói “Cái gì mà nơi hạ lạc của thích khách?”. Y vừa tới lúc tối, chuyện thích khách vào cung chỉ mới nghe qua.

Vì Tiểu Bảo bèn kể cho y nghe việc quân hào Mộc vương phủ vào cung hành thích, định giá họa cho Ngô Tam Quế.

Trần Cận Nam thở phào một tiếng, nói “Có chuyện như thế à?”. Y tuy trải nhiều sóng gió, nhưng nghe chuyện ấy cũng cảm thấy rúng động, nói “Các bằng hữu ở Mộc

vương phủ đảm khí thô hào, lại dám cho người vào cung. Ta còn cho rằng ba người kia đi hành thích hoàng đế nên bị bắt, té ra là để đối phó với gã gian tặc Ngô Tam Quế. Người cứu được ba người bọn Ngô Lập Thân, lại trở vào cung, không sợ nguy hiểm sao?”.

Vi Tiểu Bảo muốn ra vẻ anh hùng, tự nhiên không nói việc thả thích khách là tuân lệnh hoàng đế, trở về cung không có gì nguy hiểm, bèn khoác lác “Đệ tử đã kiếm được mấy con ma thế mạng, đổ hết sự tình cho họ, xem ra trong ba khắc một giờ chưa chắc có ai nghi ngờ đệ tử. Sư phụ bảo con ở trong cung dò thám tin tức, nếu vì việc cứu ba người trong Mộc vương phủ mà không thể về cung được nữa, há lại không làm lỡ việc lớn của sư phụ sao?”.

Trần Cận Nam rất mừng rỡ, nói “Đúng. Chúng ta đã kích chuồng lập thế với Mộc Kiếm Thanh, theo lẽ mà nói người của Mộc vương phủ vốn đã không nhiều, quyết không thể là đối thủ của Thiên địa hội. Ta lập thế với họ, một là để tránh chuyện tranh chấp ngôi chính thống giữa Đường phái Quế phái, làm tổn thương hòa khí giữa hai nhà, người Thất Sát chưa diệt, mà các hào kiệt người Hán chúng ta lại tự tàn sát lẫn nhau trước thì làm sao đại sự thành công được? Hai là nếu có thể thu phục được Mộc vương phủ về theo bản hội, thì cũng tăng cường được lực lượng của Thiên địa hội chúng ta. Té ra họ dám vào cung gây náo loạn là muốn đánh đổ Ngô tặc, thật rất vô dụng. Nhưng chúng ta cũng phải cố sức, nếu không để họ tranh tiên, Thiên địa hội lại phải nghe lệnh Mộc vương phủ thì mọi người há không mất mặt sao?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Phải lắm, Mộc tiểu công gia có bản lĩnh gì, chẳng qua chỉ là nhờ có người cha tốt, nếu con

dầu thai vào bụng mẹ y thì cũng là Mộc tiểu công gia rồi. Bậc đại anh hùng đại hào kiệt như sư phụ mà nếu phải nghe lệnh y thì quả thật là con phải tức giận mà chết”.

Trần Cận Nam trong đời không biết đã nghe bao nhiêu lời cung kính tăng bốc, nhưng mấy câu này do miệng một thằng nhỏ mười mấy tuổi nói ra, cảm thấy vô cùng chân thành đáng mừng, bất giác mỉm cười. Nhưng y không biết tính nết Vi Tiểu Bảo vốn mười phần khôn ngoan ranh mãnh, mà hai nơi kỹ viện và hoàng cung lại càng là chỗ hư ngụy nhất, gian trá nhất trên đời, Vi Tiểu Bảo đâm mình vào hai nơi ấy thì về mặt khôn ngoan xảo quyết còn hơn xa người lớn bình thường. Trần Cận Nam trong Thiên địa hội, hàng ngày thường tiếp xúc đều là các hán tử hào kiệt tin cậy lẫn nhau, làm sao ngờ rằng thằng đệ tử này lời nói không thật lòng, trong mười câu e đã có tới năm sáu câu là không tin được. Y vỗ vỗ vai Vi Tiểu Bảo, mỉm cười nói “Trẻ con thì biết gì? Sao người biết Mộc tiểu công gia không có bản lĩnh?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Y sai người vào hoàng cung hành thích, bỗng không đưa rất nhiều thủ hạ vào chỗ chết mà không làm tổn hại gì được Ngô Tam Quế, đó chính là không có bản lĩnh, còn có thể nói là rất ngu ngốc nữa”. Trần Cận Nam nói “Sao người biết không làm tổn hại gì được Ngô Tam Quế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Kế sách mà Mộc tiểu công gia dùng rất ngu xuẩn. Y bảo những người vào cung hành thích mặc áo lót thêu chữ Bình Tây vương phủ, trên binh khí sử dụng đều khắc chữ Bình Tây vương phủ hoặc Đại Minh Sơn Hải quan Tổng binh phủ. Người Thất Sát không phải ngu ngốc, tự nhiên sẽ nghĩ nếu

đúng là thủ hạ của Ngô Tam Quế, thì tại sao lại sử dụng binh khí khắc chữ như thế”.

Trần Cận Nam gật đầu nói “Nói thế cũng không sai”.

Vi Tiểu Bảo lại nói “Con Ngô Tam Quế là Ngô Ứng Hùng đang ở Bắc Kinh, mang theo rất nhiều vàng bạc châu báu tiến cống cho hoàng đế. Nếu Ngô Tam Quế muốn hành thích hoàng đế thì cũng không phải vào lúc này. Mà nói lại y hành thích hoàng đế để làm gì? Chẳng qua là muốn dấy quân tạo phản, lên ngôi hoàng đế thôi. Y mà dấy quân, người Thất Sát sẽ lập tức bắt con y giết đi, tại sao y lại bồng không sai con lên Bắc Kinh nộp mạng?”.

Trần Cận Nam lại gật đầu nói “Không sai”.

Thật ra Vi Tiểu Bảo tuy khôn ngoan nhưng rốt lại vẫn còn nhỏ tuổi, hiểu biết về quân quốc đại sự, nhân tình thế cố cũng rất có hạn, những lý do này thì y không thể nghĩ ra được, vừa khéo Khang Hy lại đã nói với y, nên trước mặt sư phụ bèn lấy đó để tỏ ra mình hiểu biết sự lý.

Trần Cận Nam vừa nghe xong, cảm thấy gã đồ đệ này nhìn việc mình bạch, trong Thiên địa hội không ít các hảo thủ võ công cao cường, nhưng những người đầu óc rõ ràng như thế thì không có bao nhiêu. Lúc đầu y cho thằng nhỏ này làm Hương chủ Thanh Mộc đường, chỉ là để tránh chuyện xung đột trong Thanh Mộc đường, đầu tiên cứ làm theo lời thể của mọi người, sau đó sẽ từ từ chọn người hiền tài khác thay, Vi Tiểu Bảo đã là đồ tử của mình, lúc ấy sai y thoái vị nhường lại cho người hiền là được. Bây giờ nghe y nói mấy câu ấy, nghĩ thầm

“Thằng nhỏ này có can đảm, có kiến thức, bây giờ đã không phải kém, rèn luyện thêm vài năm nữa, có cho làm Hương chủ Thanh Mộc đường thật sự e cũng chưa chắc đã thua kém chín vị Hương chủ kia”. Bèn hỏi “Người Thát Đát đã biết chưa?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Bây giờ thì chưa rõ lắm, có điều dường như hoàng đế đã nghi ngờ. Sáng hôm nay y triệu tập các thị vệ, bảo họ biểu diễn gia số võ công của thích khách. Có một thị vệ biểu diễn mấy chiêu, mọi người đều nhao nhao bàn tán. Đệ tử đứng bên cạnh, nhìn thấy được hai chiêu”. Lúc ấy bèn lập tức biểu diễn hai chiêu Hoàn hảo thiên quân và Cao sơn lưu thủy.

Trần Cận Nam thở dài nói “Mộc vương phủ quả nhiên không có nhân tài. Đây rõ ràng là Mộc gia quyền, các thị vệ trong Thanh cung có không ít hảo thủ, lẽ nào lại không nhận ra được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đệ tử từng thấy Phong Tế Trung đại ca và Huyền Trinh đạo trưởng biểu diễn qua, chắc các thị vệ Thát Đát cũng đều nhận ra. Chỉ e người Thát Đát tìm kiếm bắt người, vì thế mới rồi đã khuyên Mộc tiểu công gia sớm dọn nhà để tránh đi”.

Trần Cận Nam nói “Rất đúng, rất đúng! bây giờ người cứ vào cung nghe ngóng, sáng mai lại tới, ta sẽ dạy võ công cho người”.

Vi Tiểu Bảo nghe nói sư phụ tạm thời không tra hỏi võ công của mình, trong lòng cả mừng, vội vàng làm lễ cáo từ, nghĩ thầm “Có việc phải ôm chân Phật, tối nay nhờ tiểu quận chúa đọc khẩu quyết trong bí kiếp võ công của sư phụ một lượt, hay dở gì cũng phải nhớ lấy một ít, sáng mai sư phụ hỏi tới, ít nhiều cũng có cái mà giao nộp. Sư phụ chỉ có thể trách mình luyện võ không đúng,

chứ không thể trách mình lười biếng không dụng công. Ai bảo người không có thời giờ để dạy mình? Người có trách thì chỉ nên tự trách người thôi”.

Vi Tiểu Bảo trở về cung tới Thượng thư phòng, Khang Hy đang phê duyệt tấu chương, vừa nhìn thấy y, lập tức buông bút xuống, hỏi “Dò xét được tin tức gì không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng đoán việc như thần, nửa điểm cũng không sai, người đứng đầu bọn phản nghịch quả nhiên là Mộc gia ở Vân Nam”. Khang Hy mừng rỡ nói “Đúng thế à? Vậy thì tốt lắm. Xem dáng vẻ Đa Long thì bây giờ y vẫn còn chưa chịu tin. Người dò xét được gì rồi?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ba thích khách bị bắt vốn cứ nhất quyết tự xưng là bộ thuộc của Ngô Tam Quế, Đa Tổng quản đánh họ chết đi sống lại, nhưng họ nói thế nào cũng không đổi lời”. Khang Hy nói “Đa Long võ công không kém, nhưng là một gã mãng phu”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài phụng thánh chỉ của hoàng thượng, dùng Mông hãn được đánh ngã đám thị vệ canh gác, vừa khéo hoàng thái hậu sai bốn tên thái giám tới, nói chỉ muốn lập tức xử tử thích khách. Nô tài lén mật bèn theo kế hoạch của hoàng thượng an bài, giết chết bốn thái giám ấy trước mặt thích khách rồi đưa thích khách ra khỏi cung. Ba tên phản tặc ấy quả nhiên không nghi ngờ gì”.

Khang Hy cười khê nói “Mới rồi Đa Long tới báo, nói một thái giám thủ hạ của thái hậu thả thích khách đi, ta đang ngạc nhiên, té ra là do người giở trò”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng không được nói với thái hậu, nếu không thì cái mạng của nô tài không giữ

được dâu. Thái hậu đã chửi một lần, nói nô tài chỉ tận trung với hoàng thượng mà không tận trung với thái hậu. Thật ra thái hậu và hoàng thượng có gì phân biệt chứ? Mà nói lại trên trời không có hai mặt trời, dân không có hai vua, rốt lại chỉ có thánh chỉ của hoàng thượng mới đáng kể. Thái hậu không hỏi hoàng thượng, lại hạ chỉ giết chết thích khách, về mặt đạo lý cũng không hợp lắm”.

Khang Hy không đếm xỉa gì tới lời khích bác của y, nói “Ta sẽ không nói với thái hậu dâu. Ba tên thích khách kia về sau thế nào?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta đưa chúng ra khỏi cung, ba người bọn họ tự xưng tên họ, té ra người già tên Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân, hai người trẻ thì một người tên Ngao Bru, một người tên Lưu Nhất Chu. Họ cảm ơn ta rồi rít, cuối cùng bị nô tài lừa, dắt ta tới gặp chủ nhân của họ. Quả nhiên không ra khỏi sự đoán định của hoàng thượng, người đứng sau chủ sử là một người trẻ tuổi, bọn phản tặc gọi y là tiểu công gia, tên họ thật là Mộc Kiếm Thanh, là con trai Mộc Thiên Ba. Thủ hạ của y có một lão già võ công rất cao, tên là Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng gì đó, còn có Thánh thủ cư sĩ Tô Cương, nhị hiệp Bạch Hàn Phong trong Bạch thị song hiệp, chia nhau trú ở hai chỗ tại Dương Liễu Hồ đồng và Tây Khanh Tử Hồ đồng”.

Khang Hy nói “Người đều gặp cả à?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đều gặp cả. Họ nói bách tính trong thiên hạ đều nói hoàng thượng tuy còn trẻ tuổi nhưng vô cùng thánh minh, là hoàng đế tốt hiếm có trong vài ngàn năm nay, họ cho dù mặt lớn bằng trời cũng không dám làm hại

hoàng thượng. Đêm trước vào cung náo loạn hoàn toàn là muốn hãm hại Ngô Tam Quế, để trả thù cho Mộc Thiên Ba”.

Mấy câu này vô mộng ngựa không khỏi có chỗ quá đáng, Khang Hy đích thân coi chính sự chưa bao lâu, bách tính trong thiên hạ chưa có gì để ca ngợi công đức, nhưng lật mặt ngàn vạn chuyện, chuyện nịnh không lật mặt, Khang Hy nghe nói bách tính tán dương mình là hoàng đế hiếm có trong vài ngàn năm nay, không kìm được vui mừng, mỉm cười nói “Ta cũng chưa có nhân chính làm ơn gì cho dân, mấy chữ vô cùng thánh minh là người bịa ra phải không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không, không! Là chính miệng họ nói ra. Mọi người đều nói thẳng đại gian thần Ngao Bái tàn hại lương dân, bách tính căm hận y tới tận xương tủy. Hoàng thượng vừa lên ngôi là giết y, đó là một việc rất hay. Họ kính trọng người là Điều Sinh gì đó, Ngư Thang gì đó. Nô tài cũng không hiểu lắm, đoán là câu nói tốt, thấy rất dễ nghe”.

Khang Hy sững sốt nhưng lập tức hiểu ngay, hô hô cười rộ, nói “Té ra là Nghiêu Thuấn Võ Thang, con mẹ nó, cái gì mà Điều Sinh Ngư Thang!”. Y nghĩ Vi Tiểu Bảo quyết không thể bịa đặt ra được lời xưng tụng Nghiêu Thuấn Võ Thang, chắc không phải giả. Nào ngờ các tiên sinh kể chuyện lúc kể *Anh liệt truyện* thì nói các bầy tôi không ngừng ca ngợi Chu Nguyên Chương là Nghiêu Thuấn Võ Thang. Vi Tiểu Bảo nghe đã thuộc lòng, tuy không hiểu rõ ý tứ, nhưng biết Điều Sinh Ngư Thang là câu nói tốt chuyên dùng để vô mộng ngựa hoàng đế, Chu Nguyên Chương mỗi khi nghe thấy, đều là “mặt rồng cả vui”.

Vi Tiểu Bảo lúc ấy đem câu ấy dùng với tiểu hoàng đế, quả nhiên thấy Khang Hy cũng “mặt rồng cả vui”, cười rất sung sướng, biết là đã vỗ mông ngựa đúng chỗ, bèn hỏi “Hoàng thượng, rốt lại Điều Sinh Ngự Thang là gì thế?”. Khang Hy cười nói “Lại còn Điều Sinh Ngự Thang nữa à? Thằng đây tớ nhà người quả thật không có nửa điểm học vấn nào. Nghiêu Thuấn Võ Thang là bốn vị minh quân có đạo thời cổ, đại thánh đại trí, có nhân đức ân huệ với bách tính”. Vi Tiểu Bảo nói “Thảo nào, thảo nào! Bọn phản tặc ấy rốt lại cũng không phải là hoàn toàn không minh bạch sự lý”.

Khang Hy nói “Tuy là thế nhưng cũng không thể để chúng đào tẩu, gọi Đa Long vào đây mau”.

Vi Tiểu Bảo vâng dạ, ra ngoài gọi Tổng quản Ngự tiên thị vệ Đa Long vào Thượng thư phòng. Khang Hy sai Đa Long “Bọn phản tặc quả nhiên là người trong Mộc gia ở Vân Nam, người mang thị vệ lập tức đi bắt. Tiểu Quế tử, bọn phản tặc có những tên nào, người nói cho Đa Long nghe đi”. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo bèn nói tên họ của bọn Mộc Kiếm Thanh, Liễu Đại Hồng ra.

Đa Long giật nảy mình, nói “Té ra là Thiết bối thương long ngấm ngấm chủ sử, bọn giặc này lai lịch không nhỏ. Gã Dao đầu sư tử Ngô Lập Thân kia, nô tài cũng đã nghe qua tên y, nhưng không ngờ nhốt trong cung một ngày một đêm mà vẫn không tra hỏi được lai lịch của y. Nếu nô tài thông minh hơn một chút, thấy y không ngừng lắc đầu thì đã nghĩ ra rồi. Nếu không phải là thánh thượng sáng suốt, thì người trong Thị vệ phòng đều cho rằng chúng là người do Ngô Tam Quế sai tới”. Khang Hy cười khê một tiếng, nói “Chỉ sợ bây giờ chúng đã bỏ chạy rồi, lần này

chưa chắc đã bắt được". Y ngừng lại một lúc rồi nói tiếp "Nhưng đã biết được kẻ chủ sử, thì cho dù lần này không bắt được, cũng không hề gì. Chỉ là sợ chúng ta mờ mịt không biết gì, mắc lừa người ta mà vẫn không biết". Đa Long nói "Dạ, dạ. Bọn nô tài hồ đồ, may có chúa thượng anh minh, nếu không thì không xong rồi". Rồi dập đầu lui ra, lập tức điểm người đi bắt.

Khang Hy nói "Tiểu Quế tử, ta tới cung Từ Ninh thỉnh an, người đi với ta". Vi Tiểu Bảo ứng tiếng "Dạ!". Nghĩ tới chuyện phải gặp thái hậu, bất giác nơm nớp sợ sệt. Khang Hy nói "Người làm gì mà mặt mày nhăn nhó thế, ta dắt người tới gặp thái hậu, chính là vì muốn giữ cái đầu cho người đấy". Vi Tiểu Bảo ứng tiếng "Dạ, dạ!".

Trong giây lát tới cung Từ Ninh, Khang Hy thỉnh an thái hậu, bẩm báo về lai lịch của thích khách, nói là mình sai Vi Tiểu Bảo cố ý thả thích khách ra, cuối cùng đã biết rõ được chân tướng.

Thái hậu mỉm cười, nói "Tiểu Quế tử, người thật có tài cán đấy!".

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống dập đầu, nói "Đây là hoàng thượng đoán việc như thần, tất cả đều đã định liệu trước rồi, nô tài chẳng qua chỉ là vâng lệnh hoàng thượng làm việc mà thôi, chuyện nô tài làm, từ đầu tới cuối toàn do hoàng thượng sai bảo, còn chính nô tài thì không có chút chủ ý nào".

Thái hậu nhìn y mấy cái, hừ một tiếng, nói "Người buống bỉnh làm bừa chẳng lẽ cũng là hoàng thượng sai bảo

sao? Bọn nhỏ ra khỏi cung, nhất định đi chơi khắp nơi, có tới Thiên Kiều chơi không, có mua kẹo đường hồ lô không?”.

Vì Tiểu Bảo nhớ tới việc nha dịch bắt những người bán kẹo đường hồ lô ở cầu Thiên Kiều, đoán nhất định là do thái hậu sai khiến, bà ta sợ người kia đem tin tức tới núi Ngũ Đài báo cho Thụy Đồng, liền bắt kẻ xanh vàng đen trắng, sai bắt hết tất cả những người bán kẹo đường hồ lô ở một dải Thiên Kiều, tự nhiên cũng bắt kẻ xanh vàng đen trắng giết chết tất cả, nghĩ tới thủ đoạn tàn độc của bà ta, nhin không được run lên cầm cập, nói “Dạ, dạ!”.

Thái hậu cười hỏi “Ta hỏi ngươi, ngươi có mua kẹo đường hồ lô không?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Bẩm thái hậu, nô tài trên đường nghe người ta nói, mấy hôm nay ở Thiên Kiều không yên ổn lắm, phủ Cửu môn Đề đốc sai người bắt hết những người bán kẹo đường hồ lô, nói trong bọn họ có không ít người xấu. Vì thế những người bán kẹo đường hồ lô hiện đều đổi nghề, có người thì bán sương sâm, có người thì bán hoa, có người bán táo chua, bán bánh cam, những người này nô tài gặp rất nhiều, có người rất quen mặt, họ đều nói không bán kẹo đường hồ lô nữa. Còn có một người rất buồn cười, nói là định lên núi Ngũ Đài, Lục Đài gì đó bán bánh bao chay cho bọn hòa thượng ăn”.

Thái hậu trừng mắt cả giận, tự nhiên hiểu ý Vì Tiểu Bảo, là muốn nói người đưa tin kia không hề bị bắt, trở đi đừng mong mà bắt được nữa, lại lập tức cười nhạt, nói “Giỏi lắm, người giỏi lắm, rất có tài cán. Hoàng đế, ta muốn lấy y làm việc bên cạnh mình, ngươi thấy sao?”.

Khang Hy mấy hôm ấy sai Vi Tiểu Bảo đi làm việc, thấy rất đắc lực, coi như tay trái tay phải, lần này đích thân tới cung Từ Ninh là muốn giải thích với thái hậu Vi Tiểu Bảo giết chết bốn tên thái giám được sai tới là vâng lệnh của mình, xin thái hậu đừng bắt tội y, đột nhiên nghe thái hậu đòi người, bất giác ngẩn ra. Y thờ mẹ rất có hiếu, tuy thái hậu không phải là mẹ ruột, nhưng y đã được thái hậu chăm sóc đến lớn, quả thật không khác gì mẹ ruột, không dám trái lời, liền mỉm cười nói “Tiểu Quế tử, thái hậu đề bạt người, còn chưa mau tạ ơn ư?”.

Vi Tiểu Bảo nghe thái hậu hỏi hoàng đế lấy người đã sợ tới mức hồn vía bay hết, vội ứng tiếng “Dạ, dạ!”, rồi liền tiếp dập đầu, nói “Đa tạ ân điển của thái hậu, ân điển của hoàng thượng”.

Thái hậu cười nhạt nói “Thế nào? Người chỉ muốn hầu hạ hoàng thượng, không muốn hầu hạ ta, có phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hầu hạ thái hậu hay hoàng thượng cũng như nhau, nô tài cũng đều hết lòng trung thành, hết sức làm việc”. Thái hậu nói “Vậy thì tốt. Chúc sai sử ở Ngự thiện phòng người cũng không cần làm nữa. Chỉ tới cung Từ Ninh làm việc là được”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ, đa tạ ân điển của thái hậu”.

Khang Hy thấy thái hậu đòi lấy Vi Tiểu Bảo để hầu hạ, buồn rầu không vui, nói vài câu chuyện phiếm rồi cáo từ. Vi Tiểu Bảo theo y đi ra. Thái hậu nói “Tiểu Quế tử, người ở lại, để người khác theo hoàng thượng về. Ta có chuyện muốn giao cho người làm đây”.

Vi Tiểu Bảo nói “Dạ!”. Rồi nhìn sững theo bóng lưng Khang Hy đang ra khỏi cung Từ Ninh, nghĩ thầm “Người

mà đi rồi là ta hỏng hết, không biết từ nay về sau có còn gặp được người nữa không”, nhìn không được muốn bật tiếng khóc lớn.

Thái hậu thông thả uống trà, mắt nhìn chăm chăm vào Vi Tiểu Bảo khiến y trong lòng lạnh buốt, qua hồi lâu mới hỏi “Người lên núi Ngũ Đài bán bánh bao chay kia lúc nào sẽ trở về Bắc Kinh?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài không biết”. Thái hậu nói “Lúc nào người sẽ đi gặp y?”. Vi Tiểu Bảo thuận miệng nói bừa “Nô tài đã hẹn với y là một tháng sau sẽ gặp nhau, có điều không phải ở Thiên Kiều thôi”. Thái hậu nói “Ồ chỗ nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Y nói đến lúc ấy y sẽ tìm cách báo cho nô tài”.

Thái hậu gật gật đầu, nói “Vậy thì người ở trong cung Từ Ninh, chờ y đưa tin là được”. Hai tay khẽ vỗ một cái, bên trong có một cung nữ đi ra.

Cung nữ này khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, thân thể rất mập, bước chân lại rất nhẹ nhàng, mặt tròn như vầng trăng, mắt nhỏ miệng rộng, cười hì hì khom lưng thỉnh an thái hậu.

Thái hậu nói “Tiểu thái giám này tên Tiểu Quế tử, vừa to gan vừa bậy bạ, ta rất thích y”. Cung nữ kia cười khẽ nói “Dạ, vị tiểu huynh đệ này quả nhiên rất khôn ngoan. Tiểu huynh đệ, ta tên Liễu Yến, người gọi ta bằng tỷ tỷ là được”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con mẹ nó, người là con heo mập!”, rồi cười nói “Vâng, Liễu Yến tỷ tỷ, tên của

người thật là hay, thân thể giống như cây dương liễu, bước đi nhẹ nhàng, giống hệt một con chim én nhỏ". Trước mặt thái hậu không có cung nữ, thái giám nào dám nói nửa câu khinh bạc như vậy, nhưng Vi Tiểu Bảo biết rõ là mình rủi ro, những câu như thế nói ra cũng thế, không nói ra cũng thế, nếu không nói cũng uổng.

Liễu Yến cười hì hì nói "Tiểu huynh đệ, miệng người rất ngọt ngào".

Thái hậu nói "Miệng y ngọt ngào, chân cũng mau lẹ. Liễu Yến, người nói có cách nào cho y không chạy đông nhảy tây, chạy rồi lên trong cung không?". Liễu Yến nói "Thái hậu cứ giao y cho nô tài, để nô tài cai quản y là được". Thái hậu lắc đầu nói "Thằng tiểu quỷ này lanh lẹ lắm, người không quản được y đâu. Ta sai Thụy Đồng tới gọi y, y hoa ngôn xảo ngữ dọa cho thằng tiểu quỷ nhỏ gan Thụy Đồng ấy phát sợ bỏ trốn. Ta lại sai bốn thái giám tới gọi y, y thông đồng với bọn thị vệ giết chết cả bốn người. Ta lại sai bốn người nữa, không biết y giở trò gì mà giết chết được cả bốn người bọn Đồng Kim Khôi".

Liễu Yến chắc chắn luôn miệng, cười nói "Ái chà, tiểu huynh đệ, thế thì người buống bình quá, không phải là rất khó đối phó à? Thái hậu, xem ra chỉ có cách chặt hai chân y, để y ngoan ngoãn nằm một chỗ, như vậy há không yên ổn thái bình sao?".

Thái hậu thở dài một tiếng, nói "Ta xem ra cũng chỉ có cách ấy mà thôi".

Vi Tiểu Bảo nhảy bật dậy, phóng thẳng ra cửa.

Chân trái y vừa bước ra khỏi cửa, chợt thấy sau gáy bị siết chặt, bím tóc đã bị chụp cứng, kể đó đầu bị giật

manh về phía sau một cái, thân hình không tự chủ được lộn nhào một vòng, trước ngực đau buốt, một bàn chân đã đạp lên ngực y. Chỉ thấy bàn chân ấy to to mập mập, đi một chiếc hài thêu hoa bằng đoạn màu đỏ, chính là bị Liễu Yến đạp lên. Vi Tiểu Bảo lúc nguy cấp bật tiếng chửi “Con mẹ thối tha, mau bỏ cái chân thối tha của ngươi ra!”. Liễu Yến hơi vận kinh vào chân một cái, Vi Tiểu Bảo mười mấy cái xương sườn kêu lên răng rắc, cả hơi thở cũng tắc nghẽn. Chỉ nghe Liễu Yến cười nói “Tiểu huynh đệ, hai chân ngươi chắc thom lăm, ta đang muốn chặt đi để ngủ xem sao”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thái hậu căm hận mình thấu xương, rất có thể chặt hai chân mình rồi sai người khiêng đi tới gặp người báo tin cho Thụy Đồng, còn có thể ngấm ngấm sai cao thủ theo người kia lên núi Ngũ Đài để giết chết Thụy Đồng. Nhưng trên đời đã sớm không có người nào tên Thụy Đồng, trò lêu bịp rốt lại cũng sẽ bại lộ, việc lớn trước mắt là phải bảo toàn được hai cái chân, lúc này mà dọa dẫm cũng vô dụng, chỉ còn cách lấy lợi mà dụ, bèn lạnh lùng nói “Thái hậu, ngươi chặt hai chân ta cũng không hề gì, cho dù chặt đầu thì Tiểu Quế tử ta chẳng qua cũng chỉ ngắn bớt một đoạn, cũng không sao, nhưng đáng tiếc bộ *Tứ thập nhị chương* kinh kia, ha ha, ha ha...”.

Thái hậu vừa nghe năm chữ “*Tứ thập nhị chương kinh*” lập tức đứng lên, hỏi “Ngươi nói gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta nói là bộ *Tứ thập nhị chương kinh* kia không khỏi có chỗ đáng tiếc”.

Thái hậu nói với Liễu Yến “Tha y ra đi”. Liễu Yến nhắc chân trái ra khỏi ngực Vi Tiểu Bảo, đưa mũi chân

xuống dưới người y móc vào lưng y hất lên một cái, tay trái vươn ra đã nắm vào gáy y nhấc lên không rời quật mạnh xuống đất. Vì Tiểu Bảo bị thị hất lên đập xuống không có chút sức lực nào để kháng cự, giống hết một đứa trẻ sơ sinh, câu “Con mẹ thôi tha” đã ra tới miệng nhưng sợ quá nuốt luôn trở lại.

Thái hậu hỏi “Chuyện *Tứ thập nhị chương kinh* là người nghe ai nói?”. Vì Tiểu Bảo nói “Cho dù người có chặt hai chân ta thì ta cũng không nói. Mọi người một phen vỗ tay rồi tan đi, ta không có chân không có đầu, người cũng không có *Tứ thập nhị chương kinh*”.

Liễu Yến nói “Ta khuyên người ngoan ngoãn trả lời thái hậu đi”. Vì Tiểu Bảo nói “Trả lời cũng chết, không trả lời cũng chết, tại sao phải trả lời? Có hình phạt gì lớn hơn nữa, ta cũng không sợ”. Liễu Yến nắm tay trái y cười nói “Tiểu huynh đệ, ngón tay của người vừa thon vừa dài, thật là dễ coi”. Vì Tiểu Bảo nói “Nhiều lắm thì người chặt hết ngón tay của ta, có gì là lạ...”. Câu nói chưa dứt, ngón tay đã đau thấu ruột gan, a một tiếng thất thanh, nguyên là bị ngón cái và ngón trỏ của Liễu Yến bóp mạnh vào ngón tay một cái, suýt nữa là bóp nát xương ngón tay. Nữ nhân mặt này mặt mày tươi cười, hòa nhã dễ gần, mà hạ thủ tàn độc như thế, kinh lực trên ngón tay lại càng mười phần đáng sợ, vừa bóp một cái đã thấy như kim sắt.

Vì Tiểu Bảo bị nếm mùi đau khổ, nước mắt rùng rùng, la lên “Thái hậu, người mau giết ta đi, mấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh* kia cứ để như mèo ngủ cá tanh, chỉ kêu ngao ngao!”. Thái hậu nói “Người nói thật chuyện *Tứ thập nhị chương kinh* đi, ta sẽ tha mạng cho

ngươi”. Vì Tiểu Bảo nói “Ta không cần ngươi tha mạng, chuyện kinh thu ta đã nhất quyết là không nói ra”. Thái hậu hơi nhướn mày, đối với thằng nhỏ quật cường này, nhất thời cảm thấy vô kế khả thi, qua một lúc bèn thông thả nói “Liễu Yến, nếu y không nói thì ngươi móc hai con mắt của y đi”. Liễu Yến cười nói “Hay lắm, trước tiên ta cứ móc một mắt y đã. Tiểu huynh đệ, mắt ngươi rất lạnh lợi, vừa đen vừa tròn, đưa qua đưa lại, nếu móc ra rồi thì không còn đẹp nữa đâu”. Nói xong đặt ngón cái tay phải lên mí mắt phải của y, hơi vận kinh ấn xuống.

Vì Tiểu Bảo thấy trông mắt đau buốt, chỉ còn cách khuất phục, kêu lên “Đầu hàng, đầu hàng! Ngươi đừng móc mắt ta, ta nói ra là được!”. Liễu Yến buông tay ra, cười khê nói “Thế mới là thằng nhỏ ngoan chứ, ngươi cứ nói thật đi, thái hậu sẽ thưởng cho ngươi”. Vì Tiểu Bảo đưa tay quẹt nước mắt, chớp chớp con mắt bị đau mấy cái, lại nhắm mắt kia, nghiêng nghiêng đầu nhìn Liễu Yến một lúc, lắc đầu nói “Không đúng, không đúng!”. Liễu Yến nói “Không đúng cái gì, đừng giả vờ ngây ngô nữa. Câu thái hậu hỏi, ngươi mau trả lời thành thật đi”. Vì Tiểu Bảo nói “Con mắt này của ta bị ngươi bóp vỡ rồi, nhìn cái gì cũng đều biến dạng cả, ta nhìn tới ngươi thấy trên cổ mọc ra một cái đầu heo nái”.

Liễu Yến cũng không tức giận, cười hì hì nói “Thế thì càng dễ coi, ta móc luôn mắt trái của ngươi là xong”.

Vì Tiểu Bảo lùi lại một bước, nói “Thôi đi, cảm ơn ngươi”. Rồi nhắm mắt trái quay quay qua thái hậu, lại lắc lắc đầu.

Thái hậu cả giận, nghĩ thầm “Thằng tiểu quỷ này dùng một mắt nhìn Liễu Yến nói thấy trên cổ thị mọc ra

một cái đầu heo nái, bây giờ lại nhìn mình như thế, y trong miệng không nói ra, nhưng trong lòng nhất định là đang chửi mình, nhất định là nói thấy trên cổ mình mọc ra một cái đầu súc vật gì đó”, bèn lạnh lùng nói “Liễu Yến, người mọc luôn con mắt kia của y đi, để y khỏi nhìn đông ngó tây”.

Vi Tiểu Bảo vội nói “Không có mắt, làm sao đi lấy *Tứ thập nhị chương kinh* cho người?”. Thái hậu nói “Người có bộ *Tứ thập nhị chương kinh* à? Ở đâu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thụy Đồng đưa cho ta, y bảo ta cất cho kỹ, giấu ở một nơi thật bí mật. Y nói : Tiểu Quế tử huynh đệ ơi, ở trong hoàng cung có rất nhiều người muốn hại người, nếu tương lai người bị ba dài hai ngắn gì đó, bị mất hai mắt hoặc hai chân thì cứ để cho bộ kinh thư này từ nay trở đi không thấy mặt trời nữa là được. Người hại người tuy mắt không bị mù nhưng không thấy bộ kinh này thì cũng không khác gì người mù mắt, cái đó gọi là mình làm mình chịu. Thái hậu, bộ kinh ấy là bìa bọc lụa đỏ viền trắng, cũng không biết có đúng không”.

Thái hậu không tin Thụy Đồng lại nói như thế, những bà ta sai Thụy Đồng giết chết kỳ chủ đạo Tương Hồng kỳ trong Tôn nhân phủ, lấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh* trong phủ y thì đúng là chuyện có thật. Hôm ấy lúc Thụy Đồng về báo, bà ta đang sốt ruột muốn giết chết Vi Tiểu Bảo để diệt khẩu, không kịp hỏi tới bộ kinh, lúc này nghe y nói thế, trong lòng vừa giận vừa mừng, giận là giận Thụy Đồng lại đưa kinh thư cho thằng tiểu quý này, mừng là vì rốt lại cũng đã tìm ra nơi hạ lạc của bộ kinh, nói “Nếu đã như thế thì Liễu Yến, người cứ đi với thằng tiểu quý này tới lấy kinh thư mang về cho ta. Nếu

không phải là kinh giả, chúng ta sẽ tha mạng cho y, trả y lại cho hoàng đế là được. Chúng ta sẽ vĩnh viễn không cho y đặt chân vào cung Từ Ninh nữa, để ta khỏi phải nhìn thấy thằng tiểu quỷ này lại lên con tức giận”.

Liễu Yến kéo tay phải Vi Tiểu Bảo, cười nói “Tiểu huynh đệ, chúng ta đi thôi!”. Vi Tiểu Bảo giật tay lại, nói “Ta là đàn ông, ngươi là nữ nhân, lôi lôi kéo kéo còn ra thể thống gì”. Liễu Yến chỉ khẽ nắm vào bàn tay y, nào ngờ ngón tay của thị như có một sức dính rất mạnh, dính chặt lấy bàn tay y, giật cái ấy không giằng khỏi được tay thị. Liễu Yến cười nói “Ngươi là thái giám, còn tính là đàn ông gì nữa? Cho dù có đúng là đàn ông thật, thì thằng tiểu quỷ nhà ngươi mà làm con ta cũng còn quá nhỏ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thật à? Ngươi muốn làm mẹ ta, ta cảm thấy ngươi cũng giống hết như mẹ ta vậy”.

Liễu Yến đâu biết y quanh co như thế là đang chửi mình làm dĩ, phì một tiếng, cười nói “Cô nương là hoàng hoa khuê nữ, ngươi đừng nói bậy”, rồi kéo tay y một cái, bước ra ngoài cửa.

Ra tới hành lang, Vi Tiểu Bảo trong lòng ý nghĩ rối bời, chỉ mong tìm ra cách nào để giẫy khỏi tay thị, thanh chủ thủ sắc bén giấu trong ống giày bên phải, nếu đưa tay trái rút ra, tay vừa động là bị thị phát giác ngay, nữ nhân này võ công cao cường, cho dù hai tay mình đều có binh khí sắc bén, cũng chưa chắc đã chống nổi thị ba chiêu hai thức, trong lòng chửi thầm “Con mẹ nó, ở đâu đột nhiên chui ra con heo mập này? Tiên Lão Bản cái gì không tặng, lại tặng một con heo mập, mình đã cảm thấy không phải là điềm hay. Lúc con dĩ già động thủ với lão rùa đen, nhất định con heo nái này còn chưa có ở

cung Từ Ninh, nếu không nếu thị ra giúp một tay, con rùa đen đã lập tức táng mạng rồi. Con heo nái này nhất định chỉ mới tới cung hai hôm nay, nếu không thì mấy hôm trước con đĩ già đã phái thị tới giết mình rồi, không cần phải đích thân tìm tới động thủ”. Nghĩ tới chuyện ấy, đột nhiên nảy ra một kế, dắt thị đi qua phía đông, vòng qua Thượng thư phòng cạnh cung Càn Thanh, kế sách trước mắt chỉ là tới xin Khang Hy cứu mạng, con heo mập này vào cung chưa lâu, chưa chắc đã biết đường lối cung điện trong cung.

Y chỉ mới bước về phía đông một bước, bước thứ hai còn chưa nhắc chân, sau gáy đã bị Liễu Yến túm chặt. Thị thì cười hì hì một tiếng, hỏi “Hảo huynh đệ, người đi đâu thế?”. Vì Tiểu Bảo nói “Tới phòng ta lấy kinh thư”. Liễu Yến nói “Vậy tại sao người tới Thượng thư phòng? Muốn nhờ hoàng thượng cứu à?”. Vì Tiểu Bảo nhìn không được ngoác mồm ra cười “Con heo thúì, người nhận ra được đường lối trong cung điện”.

Liễu Yến nói “Chỗ khác thì không nhận ra được, chứ cung Càn Thanh, cung Từ Ninh và nơi ở của huynh đệ thì không lầm đâu”. Thủ kinh kéo về bên phải một cái, khiến y chúí nhủi, cười nói “Ngoan ngoan mà đi, đừng giở trò nữa”. Giọng nói của thị nhu hòa, nhưng cái kéo ấy lại rất mạnh. Vì Tiểu Bảo xương cổ kêu lên thành tiếng, đau tới mức kêu âm lên, còn cho rằng đã bị thị kéo gãy xương cổ.

Phía trước có hai thái giám nghe tiếng, quay đầu lại nhìn, Liễu Yến hạ giọng nói “Thái hậu đã dặn rồi, nếu người định trốn hay lên tiếng kêu cứu, thì ta lập tức giết chết người”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm cho dù lớn tiếng kêu cứu, làm kinh động hoàng đế, Khang Hy cũng không

thể làm trái lệnh mẹ. Hoàng đế tuy rất tốt với mình, nhưng quyết không thể vì một thái giám nhỏ mà khiến mẫu thân tức giận. Tốt nhất là gặp được mấy tên thị vệ, khiêu khích cho họ giết chết Liễu Yến. Đột nhiên thấy trên lưng đau buốt, dạ bị thị dùng khuỷu tay thúc mạnh một cái, nghe thị nói “Định giờ trò ma gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo không biết làm sao, chỉ đành đi về phía phòng ở của mình, trong lòng tính toán “Vào tới phòng mình, tuy có hai người giúp đỡ, nhưng Phương Di và tiểu quận chúa đang bị thương, ba người bọn mình chống lại một người, vẫn không thể đánh nổi con heo nái này. Để thị phát hiện ra dấu vết của hai người, thì lại chết oan thêm hai mạng người nữa”.

Tới ngoài cửa, y lấy chìa khóa mở cửa, cố ý để chìa khóa và ống khóa chạm vào nhau leng keng thành tiếng, cao giọng nói “Con mụ xấu xa, con heo mập, người hành hạ ta như thế, rốt lại cũng có một ngày, ta cho người không được chết toàn thân”.

Liễu Yến cười nói “Người cứ xem lại xem mình có chết được toàn thân không, rồi hãy dấy vào chuyện người khác”. Vi Tiểu Bảo bình một tiếng, xô mạnh cánh cửa, nói “Bộ kinh này có đưa cho thái hậu hay không, thì người cũng giết ta thôi. Người tưởng ta là đầu óc quả bí, muốn may mắn sống sót à?”. Liễu Yến nói “Thái hậu đã nói là tha người, thì có quá nửa sẽ tha mạng cho người, nhiều lắm cũng chỉ là móc hai mắt của người, chặt hai chân của người thôi”.

Vi Tiểu Bảo chửi “Người cho rằng thái hậu đối xử với người tốt lắm à? Sao khi người hại chết ta, thái hậu cũng sẽ giết chết người để diệt khẩu”.

Câu nói này tựa hồ đánh trúng vào tâm sự của Liễu Yến, thị hơi ngẩn ra, rồi lập tức vận lực xô mạnh vào lưng y một cái. Vi Tiểu Bảo đứng chân không vững, chúi vào trong phòng. Y ở ngoài cửa đã nói rất nhiều, đoán Phương Di và Mộc Kiếm Bình đã sớm nghe thấy, biết người tới là địch nhân rất hung ác, đã rúc vào trong giường, không dám thở mạnh.

Liễu Yến cười nói “Ta không rảnh đâu mà đợi người, mau mang ra đây”, lại xô mạnh vào lưng y một cái. Vi Tiểu Bảo loạng choạng một cái, chúi vài bước vào luôn phòng trong. Liễu Yến bước vào theo. Vi Tiểu Bảo liếc mắt một cái, thấy trước giường có hai đôi hài phụ nữ xếp rất ngay ngắn. Lúc ấy trời đã tối, trong phòng không có đèn đuốc, Liễu Yến bước vào sau chưa phát hiện ra ngay.

Vi Tiểu Bảo kêu thầm “Không hay!”, rồi thừa thế bước tới bên giường, đá hai đôi hài vào gầm giường, kế đó cũng chúi luôn xuống gầm giường, nghĩ thâm lần này cũng sẽ dùng cách giết chết Thụy Đồng mà giết chết con heo mập này, nhưng vừa chúi xuống gầm giường, chân phải đang định co lên, tay phải rút thanh chủ thủ ra, không ngờ gót chân phải đã bị xiết chặt, đã bị Liễu Yến nắm trúng, kế nghe thị quát “Làm gì thế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta lấy kinh thư, bộ kinh này cất dưới gầm giường”. Liễu Yến nói “Được!”, đoán y dưới gầm giường cũng không thể chạy đâu được, bèn thả gót chân y ra. Vi Tiểu Bảo co người lại, cuộn thành một đống, rút thanh chủ thủ ra cầm ở tay. Liễu Yến quát “Lấy kinh ra đây!”. Vi Tiểu Bảo nói “Ờ, hình như có chuột, á chà, á chà, không xong rồi, tại sao lại cắn nát vụn kinh thư ra thế này?”.

Liễu Yến nói “Người giở trò ma trước mặt ta không có ích lợi gì đâu! Ra mau cho ta!”, rồi đưa tay khua một cái, mò vào khoảng không. Nguyên là Vi Tiểu Bảo đã rúc vào sát tường. Liễu Yến bò vào hai thước, thân hình đã chui vào dưới gầm giường, lại vươn tay ra quờ.

Vi Tiểu Bảo xoay người lại, im lặng chìa mũi chủ thủ ra ngoài. Mũi dao vừa chạm vào mu bàn tay thị, Liễu Yến đã lập tức biết được, phản ứng vô cùng mau lẹ, tay phải lật lại quờ một cái, nắm vào cổ tay Vi Tiểu Bảo, ngón tay siết lại, Vi Tiểu Bảo kinh lực trên tay hoàn toàn mất hết, chỉ đành buông tay thả ngọn chủ thủ xuống. Liễu Yến cười nói “Người định giết ta à? Ta móc một mắt người bây giờ”. Tay phải nắm vào cổ họng y, ta trái đã chọc tới mắt y. Vi Tiểu Bảo la lớn “Có rắn độc!”. Liễu Yến giật mình, kêu lên “Cái gì?” đột nhiên a lên một tiếng, ngón tay bấu vào cổ họng Vi Tiểu Bảo từ từ lỏng ra, thân hình co giật mấy cái, nằm bẹp dưới đất.

Vi Tiểu Bảo vừa mừng vừa sợ, vội vàng bò ra khỏi gầm giường, chỉ thấy Mộc Kiếm Bình nói “Người... người không bị thương chứ?”. Vi Tiểu Bảo vén màn lên, thấy Phương Di ngồi trên giường, hai tay đè chặt chuôi kiếm, không ngừng thở dốc, thanh trường kiếm ấy xuyên qua chần cắm xuống dưới giường, đâm ngập tới cán. Nguyên là nàng nghe thấy tình thế khẩn cấp của Vi Tiểu Bảo, từ trên giường vung kiếm đâm xuống, thanh trường kiếm xuyên qua chần và ván giường đâm thẳng vào búi tâm Liễu Yến. Vi Tiểu Bảo đá vào mông Liễu Yến một cái, thấy thị không hề động dậy, vô cùng mừng rỡ, nói “Hảo... hảo tử tử, thật nhờ người cứu mạng ta”.

Bằng vào võ công của Liễu Yến thì cho dù Phương Di đánh lén thị trong bóng tối cũng khó mà đắc thủ, nhưng thị thấy Vi Tiểu Bảo mở khóa vào phòng, hoàn toàn không ngờ trong phòng lại có người, nhất kiếm này lại đâm qua lớp chắn trên giường, trước đó không hề có chút dấu hiệu gì, đến khi giật mình phát giác ra thì thanh trường kiếm đã xuyên suốt tim. Cho dù là người có võ công cao gấp mười lần cũng không sao tránh được. Chỉ có điều nếu là bậc cao thủ chân chính tự trọng thân phận, quyết sẽ không chui vào gầm giường để bắt người như thị mà thôi.

Vi Tiểu Bảo sợ thị chưa chết hẳn, rút thanh kiếm lên, lại phóng qua lớp chắn đâm thêm hai nhát. Mộc Kiếm Bình nói “Nữ nhân độc ác này là ai? Thị hung dữ thật, nói muốn móc mắt người”. Vi Tiểu Bảo nói “Là thủ hạ của con đĩ già thái hậu”, rồi hỏi Phương Di “Vết thương của người có sao không?”. Phương Di cau mày nói “Cũng còn khá!”. Thật ra vừa rồi một nhát kiếm ấy sử dụng rất nhiều kinh lực, động tới vết thương, đau tới mức khiến nàng cơ hồ ngất đi, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán.

Vi Tiểu Bảo nói “Không bao lâu nữa con đĩ già lại sẽ phái người tới, chúng ta phải lập tức nghĩ cách trốn chạy. Ở, hai người các người ăn mặc nam trang, đóng giả thái giám, chúng ta trốn ra khỏi cung. Hảo tử tử, người đi được không?”. Phương Di nói “Miễn cưỡng thì cũng đi được”. Vi Tiểu Bảo bèn lấy hai bộ quần áo của mình ra, nói “Các người mặc vào đi”.

Y kéo xác Liễu Yến dưới gầm giường ra, nhặt lại thanh chủ thủ, rắc một ít Hóa thi phấn vào cái xác, rồi

vội vàng lấy ngân phiếu, kim phiếu, châu ngọc, hai bộ *Tứ thập nhị chương kinh* và bí quyết võ công của sư phụ gói vào bao phục, một gói Mông hân được lớn và bình Hóa thi phần tự nhiên cũng mang theo.

Mộc Kiếm Bình mặc quần áo xong, bước xuống giường trước, Vi Tiểu Bảo khen “Tiểu thái giám này tuấn tú thật, để ta tết bím tóc cho người”. Qua một lúc, Phương Di cũng bước xuống giường. Nàng hơi cao hơn Vi Tiểu Bảo, mặc quần áo của y khá chật, không vừa với người, vừa soi vào gương, nhìn không được phì cười.

Mộc Kiếm Bình cười nói “Để y tết bím tóc cho ta, ta tết bím tóc cho sư tỷ”. Vi Tiểu Bảo cầm mái tóc dài của Mộc Kiếm Bình tết bừa thành một cái bím tóc lớn. Mộc Kiếm Bình soi gương, nói “Ái chà, thế này khó coi lắm, để ta tết lại”. Vi Tiểu Bảo nói “Bây giờ không kịp tết lại. Hiện tại trời đã tối, không ra khỏi cung được. Con dĩ giả không thấy con heo nái về báo tin, lại sẽ phái người tới tìm ta. Chúng ta phải tìm một nơi nào ẩn núp trước, sáng sớm ngày mai sẽ trốn ra khỏi cung”.

Phương Di hỏi “Con... thái hậu không phái người canh giữ chặt ở các cửa cung à?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cũng chỉ đành đi được bước nào hay bước ấy”. Nghĩ tới gian phòng ngày trước tỷ võ đấu vật với Khang Hy mười phần vắng vẻ, trước nay không có người thứ ba bước vào, lập tức đỡ hai người đi ra khỏi phòng.

Mộc Kiếm Bình bị gãy chân, rút cái then cửa chống xuống đất làm gậy. Phương Di đi một bước thì ngực đau buốt lên. Vi Tiểu Bảo tay phải ôm hông nàng, nửa đỡ

nửa ôm, đi về phía trước. May mà trời đã tối, y lại toàn chọn đường vắng để đi, gặp phải mấy thái giám không quen biết, cũng không ai để ý. Vào tới trong phòng, ba người đều thở phào. Vi Tiểu Bảo quay người đóng chặt cửa phòng, đỡ Phương Di ngồi xuống ghế, hạ giọng nói “Chúng ta ở đây không nên trò chuyện, bên ngoài là hành lang, không phải như phòng ta ở chỗ vắng vẻ”.

Bóng đêm càng dày, lúc đầu ba người còn nhìn thấy mặt mũi nhau, về sau thì chỉ thấy bóng người mờ mờ. Mộc Kiếm Bình chê Vi Tiểu Bảo tết bím tóc không đẹp, bèn tháo ra tết lại. Phương Di vuốt vuốt bím tóc của mình, chợt khê a lên một tiếng. Vi Tiểu Bảo hạ giọng hỏi “Chuyện gì thế?”. Phương Di nói “Không có chuyện gì. Ta làm rơi mất cái thoa”. Mộc Kiếm Bình nói “A, phải rồi lúc ta cởi bím tóc của ngươi, đặt cái thoa ấy lên bàn, tết bím tóc xong, lại quên cắm vào cho ngươi. Thật tệ quá, đó là Lưu sư ca tặng ngươi phải không?”. Phương Di nói “Một cái thoa thì có hề gì đâu?”.

Vi Tiểu Bảo tuy nghe nàng nói không hề gì, nhưng trong giọng nói thì vô cùng tiếc rẻ, nghĩ thầm “Làm người tốt thì phải làm tới cùng, mình cứ rón rén ra lấy về cho cô ta”. Lúc ấy cũng không nói ra, qua một lúc mới nói “Đói quá rồi, chờ đến sáng chỉ e không có sức mà đi. Để ta đi tìm cái gì ăn”. Mộc Kiếm Bình nói “Cố về mau đấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được rồi”, rồi bước ra cạnh cửa, lắng tai nghe ngóng thấy bên ngoài không có ai, liền mở cửa bước ra.

Y rảo chân về chỗ ở, sợ thái hậu đã phái người tới canh giữ, bèn vòng ra sau nhà nghe ngóng hồi lâu, biết

chắc trong ngoài phòng không có ai, mới mở cửa sổ leo vào trong. Lúc ấy ánh trăng chênh chếch chiếu xuống, thấy trên bàn quả nhiên có một cái thoa. Cái thoa này làm rất thô, nhiều lắm cũng chỉ một hai đồng cân bạc, nghĩ thầm “Thằng tiểu tử Lưu Nhất Chu nghèo mạt, lại tặng Phương cô nương món lễ vật không ra gì thế này”. Bèn nhổ một bãi nước bọt lên chiếc thoa, bỏ vào túi áo, mò trong mớ hộp thiếc, giỏ tre, hộc tủ đầu giường quơ quào mấy món bánh trái điểm tâm, gói cả vào hộp giấy, cho vào bọc.

Đang định leo qua cửa sổ ra ngoài, chợt thấy ở đầu giường có một đôi hài thêu hoa màu đỏ, trong mỗi chiếc vẫn còn một bàn chân.

Vi Tiểu Bảo hoảng sợ nhảy dựng lên, dưới ánh trăng nhàn nhạt, thấy hai cái bàn chân bị đứt mang hai chiếc hài thêu màu đỏ tươi, rất là đáng sợ. Y lập tức hiểu ra, lúc xác Liễu Yến bị Hóa thi phần tiêu hủy, mặt đất dưới giường không phẳng, cái xác hóa thành nước vàng chảy vào gầm giường, còn lại hai bàn chân chưa tiêu. Y quay người qua, định đá hai bàn chân vào vũng nước vàng, nhưng nước vàng đã khô, bình Hóa thi phần lại gói trong bao phục để ở chỗ Phương Di và Mộc Kiếm Bình, xoay chuyển ý nghĩ, chợt nổi ý trẻ thơ “Con mẹ nó, lão tử lần này ra khỏi cung, không bao giờ gặp lại con đĩ già nữa, lão tử cứ đem hai cái bàn chân vào trong phòng thi, dọa cho thị sợ chết đở”. Bèn lấy một cái áo trường sam gói hai cái chân mang hài vào, buộc lại thật chặt, leo ra ngoài cửa sổ, rón rén mò tới cung Từ Ninh.

Gần tới cung Từ Ninh, lại không dám đi theo đường lớn, nép vào sau đám cây cỏ, đi một bước lại lắng tai nghe ngóng, nghĩ thầm “Chỉ cần hơi không cẩn thận, để con đi già bắt được, thì đúng là tự chui đầu vào lưới”. Vừa cảm thấy thú vị, vừa cảm thấy sợ sệt, từng bước từng bước tới gần tấm cung của thái hậu. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, nghĩ thầm “Mình cứ để hai cái móng giò này trên bậc đá trước cửa phòng, sáng mai thì nhất định sẽ nhìn thấy. Chứ nếu ném vào thiên tỉnh, e là quá nguy hiểm”.

Nhẹ nhẹ bước lên phía trước hai bước, đột nhiên nghe một giọng đàn ông nói “A Yến làm gì mà đến giờ này vẫn chưa về?”. Vì Tiểu Bảo rất ngạc nhiên “Trong phòng sao lại có đàn ông? Giọng người này lại không phải là thái giám hay là con đi già có người tình? Hô hô, lão tử phải bắt gian phu”. Y trong bụng tuy nói là phải bắt gian phu, nhưng cho dù y gan dạ gấp mười cũng vẫn không dám, có điều nảy ý hiếu kỳ, quyết không chịu bỏ hai cái bàn chân xuống rồi bỏ đi.

Y nhón gót nhẹ chân bước thêm hai bước về phía có giọng nói, mỗi bước đều nhẹ nhàng nhấc lên, đặt xuống thật nhẹ thật chậm, để đề phòng đạp lên cành khô, phát ra tiếng động. Chỉ nghe người đàn ông hừ một tiếng, nói “Chỉ sợ sự tình có biến. Người đã biết thằng tiểu quỷ ấy mười phần lươn lẹo, tại sao lại để một mình A Yến mang y đi?”. Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra là người đang nói về cha người”.

Chỉ nghe thái hậu nói “A Yến võ công cao gấp mười y, người lại cơ cảnh, đề phòng từng bước, làm sao xảy ra chuyện gì được? Có quá nửa là bộ kinh thư ấy cất giấu ở xa, A Yến

áp giải thẳng tiểu quý ấy đi lấy”. Người đàn ông kia nói “Nếu lấy được kinh thư, tự nhiên là tốt, nếu không, hừ hừ!”. Người này giọng nói nghiêm khắc, nói chuyện với thái hậu như thế, quả thật cực kỳ vô lễ. Vi Tiểu Bảo càng lúc càng kỳ quái “Trong thiên hạ có ai có thể ăn nói với thi như thế? Chẳng lẽ lão hoàng đế trên núi Ngũ Đài trở về à?”. Nghĩ tới việc hoàng đế Thuận Trị về cung, vô cùng phấn khích, nghĩ thầm nhất định sẽ có trò vui sắp diễn ra. Kỳ quái là ở chỗ chung quanh đó lại không có cung nữ thái giám nào, dường như đều bị thái hậu đuổi ra.

Nghe thái hậu nói “Người biết ta đã hết sức mà làm. Thân phận của ta thế này, không thể đích thân áp giải tên tiểu thái giám ấy đi tới đi lui trong cung được. Ta bước ra khỏi Từ Ninh cung một bước, thì cung nữ thái giám đi theo một chuỗi, làm sao làm việc?”. Người đàn ông kia nói “Người không thể chờ đến lúc trời tối áp giải y đi sao? Nếu không thì báo cho ta biết, để ta áp giải y đi lấy kinh thư”. Thái hậu nói “Ta lại không dám làm phiền người. Người ở đây thì không thể để lộ một chút dấu vết nào”. Người đàn ông kia cười nhạt nói “Gặp phải việc lớn thế này thì còn kể gì nữa? Ta biết, người không chịu báo cho ta, là sợ ta cướp công của người”. Thái hậu nói “Có gì mà cướp chứ? Có công lao cũng thế, không có công lao cũng thế. Chỉ cần được thái bình vô sự thêm một năm nữa thôi”, trong giọng nói đầy vẻ oán hận.

Nếu Vi Tiểu Bảo không nhận ra rõ ràng giọng nói của thái hậu, nhất định sẽ cho rằng là một cung nữ già ám ức vì bị người ta trách móc. Hai người này đều hạ giọng nói chuyện rất khẽ, nhưng khoảng cách đã gần, trong đêm vắng lại không có tiếng động gì khác, quyết

không có chuyện nghe lầm, nghe hai người họ nói “cướp công” gì đó, như vậy rõ ràng người đàn ông kia không phải là hoàng đế Thuận Trị. Y lòng hiếu kỳ lại càng không sao đề nén, từ từ bò tới cạnh cửa sổ, nhìn vào khe cửa. Lối đứng ngoài cửa sổ nhìn trộm vào này, y đã luyện tập rất thành thạo từ lúc còn nhỏ trong Lệ Xuân viện, nghĩ thầm “Trước đây mình nhìn trộm bọn ôn dịch đùa giỡn với má, hôm nay lại nhìn trộm con đi già tiếp khách”. Chỉ thấy thái hậu ngồi nghiêng trên ghế, một cung nữ hai tay chấp sau lưng, đi qua đi lại trong phòng, ngoài ra không có ai khác, bèn nghĩ thầm “Người đàn ông kia đi đâu rồi?”. Chỉ thấy cung nữ kia quay lại nói “Không chờ nữa, ta phải đi xem ra sao”.

Thị vừa mở miệng, Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, té ra cung nữ ấy nói giọng đàn ông, mới rồi đã nghe thị nói chuyện. Vi Tiểu Bảo ngoài cửa sổ chỉ thấy ngực chứ không nhìn thấy mặt thị.

Thái hậu nói “Ta và người cùng đi”. Cung nữ kia cười nhạt nói “Người vẫn không yên tâm”. Thái hậu nói “Có gì không yên tâm chứ? Ta nghe A Yến có chuyện gì lạ, hai người chúng ta liên thủ, thì cũng dễ chế phục”. Cung nữ kia nói “Ồ, chuyện đó cũng không thể không đề phòng, đừng để lật thuyền trong nòng cạn. Vậy thì đi thôi!”.

Thái hậu gật gật đầu, bước tới gần giường, giở nệm lên, lại lật một tấm ván giường lên, dưới ánh nến thanh quang chớp lên, trong tay đã có thêm một thanh đoản kiếm, tra thanh đoản kiếm vào vỏ cho vào bọc. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra trên giường con đi già còn có cơ quan. Thị nhất định là sợ người ta hành thích, nên đoản

kiếm không cho vào vỏ, chỉ cần quờ tay một cái, cầm lấy kiếm là có thể giết được, không cần rút ra khỏi vỏ. Lúc muôn phần nguy cấp, thì không thể chậm một chớp mắt”.

Chỉ thấy thái hậu và cung nữ kia bước ra khỏi tấm điện, khép hờ cửa lại, ra ngoài cung Từ Ninh, đèn lửa trong phòng cũng không tắt, Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình cứ đem hai cái móng giò này bỏ vào trong cơ quan của thị, để lúc thị cắt đoạn kiếm vào lại đột nhiên mò phải đôi móng giò này, cho thị hoảng sợ chết đi sống lại”.

Chỉ cảm thấy chủ ý ấy hay ho không sao nói xiết, lập tức nép người lỏn vào, vén chăn lên, thấy trên ván giường có một cái vòng bằng đồng, đưa ngón tay kéo lên, một tấm ván giường rộng khoảng một thước, dài khoảng hai thước theo tay lật lên, bên dưới là một cái ngăn tủ bí mật hình chữ nhật, rõ ràng đặt ba bộ kinh thư, chính là *Tứ thập nhị chương kinh* y từng nhìn thấy. Hai bộ là y lục soát được trong phủ Ngao Bái, cái hộp ngọc đựng kinh không thấy trong đó. Bộ kia bọc lụa màu trắng, đem trước nghe Hải lão công nói chuyện với thái hậu, nói hoàng đế Thuận Trị ban cho Đồng Ngạc phi một bộ kinh thư, chắc là thái hậu giết Đồng Ngạc phi xong đã chiếm làm của mình.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Mấy bộ kinh thư này không biết dùng vào việc cái rắm gì, mà mọi người đều coi trọng như thế. Lão tử phen này cứ thuận tay dắt dê, cho con đi già uất ức mà chết luôn”. Lập tức lấy ba bộ kinh thư ra, cho vào trong bọc, trút hai bàn chân của Liễu Yến trong chiếc áo trường sam vào hộc tủ bí mật, dẩy tấm ván lại, trải nệm lại như cũ, đá chiếc áo trường sam vào gầm giường, đang định xoay người quay ra, chợt nghe két một tiếng, có người đẩy cửa bước vào.

Lần này quả thật là y hoảng sợ mất hết hồn vía, không ngờ thái hậu và cung nữ kia trở về nhanh như vậy, cũng không kịp nghĩ ngợi gì, chúi đầu một cái chui luôn vào gầm giường, trong lòng chỉ thầm kêu khổ, chỉ mong là thái hậu bỏ quên vật gì đó, trở về để lấy rồi đi ra để tìm mình, lại mong vật mà thị bỏ quên hoàn toàn không phải để trong cái hộp tủ bí mật dưới chân.

Chỉ nghe tiếng bước chân vang lên rất nhẹ rất nhanh, một người lón vào, lại là một phụ nữ, chân mang một đôi hài màu xanh nhạt, quần cũng màu xanh nhạt, nhìn chiếc quần thì là một cung nữ, nghĩ thầm “Té ra là cung nữ hầu hạ thái hậu, người này biết võ công, không phải là Nhụy Sơ. Nếu thị không ra lập tức thì cứ giết đi. Tốt nhất là thị bước tới cạnh giường”. Rồi nhẹ nhàng rút chủy thủ ra, chỉ chờ cung nữ kia tới gần giường sẽ một đao từ dưới đâm lên, đâm vào bụng dưới thị, bảo đảm thị sẽ mất mạng mà không hiểu tại sao.

Chỉ nghe cô ta mở hộp bàn, mở cửa tủ, lục lọi các thức, đang tìm vật gì đó, nhưng thủy chung vẫn không bước tới cạnh giường, lại nghe mấy tiếng soàn soạt, dùng vật gì đó sắc bén rạch hai cái rương ra, Vi Tiểu Bảo giật nảy mình “Người này không phải là cung nữ bình thường, là vào phòng thái hậu ăn trộm, chẳng lẽ là tới trộm *Tứ thập nhị chương kinh*? Trong tay thị đã có đao kiếm, xem ra võ công cũng không thua kém lão tử bao nhiêu, nếu mình chui ra, thì đừng nói là giết thị, chỉ sợ bị thị giết trước”. Nghe người đàn bà kia lục lọi trong rương một hồi, lại rạch ba chiếc rương ở đầu phía tây tìm kiếm. Vi Tiểu Bảo trong lòng không ngừng rửa thầm “Người mà không chịu đi, con đi già sẽ về ngay. Người mất mạng không hề gì,

mà làm liên lụy cho Vi Tiểu Bảo ta châu trời với người thì thể diện của người không khỏi quá lớn”.

Người đàn bà kia không tìm được vật gì đó, tựa hồ mười phần sốt ruột, lục lọi trong rương càng mau lẹ.

Vi Tiểu Bảo định đầu hàng “Chẳng bằng rút kinh thư ra cho thị, để thị đi cho xong”.

Đúng lúc ấy ngoài cửa có tiếng bước chân, chỉ nghe thái hậu hạ giọng nói “Ta nói nhất định là con tiện nhân Liễu Yến lấy được kinh thư, một mình bỏ đi rồi”. Người đàn bà kia nghe thấy tiếng người, đã không kịp bỏ chạy, nhảy luôn vào tủ quần áo, đóng cửa tủ lại. Cung nữ nói giọng đàn ông kia nói “Quả thật người sai Liễu Yến đi lấy kinh thư phải không? Làm sao ta biết được câu ấy của người không phải là giả chứ?”. Thái hậu tức giận nói “Người nói gì? Ta không sai Liễu Yến đi lấy kinh thư à? Vậy ta muốn thị đi làm gì?”. Cung nữ kia nói “Ta làm sao biết được là người giở trò ma gì? Biết đâu người muốn trừ khử cái đinh trong mắt, giết chết Liễu Yến rồi”.

Thái hậu tức giận hừ một tiếng, nói “Uổng cho người làm sư huynh, mà lại nói những lời không có đầu óc như vậy. Liễu Yến là sư muội của ta, ta làm sao có gan như thế?”. Cung nữ kia lạnh lùng nói “Người vốn to gan, thủ đoạn tàn độc, chuyện gì lại không làm được?”.

Hai người trò chuyện rất nhỏ, nhưng trong đêm vắng nghe thấy rất rõ. Vi Tiểu Bảo nghe thái hậu gọi cung nữ kia là sư huynh, mà Liễu Yến lại là sư muội của thị, càng nghe càng ngạc nhiên. Hai người bọn họ trong lúc trò chuyện đã bước vào phòng, vừa thấy rương hòm trong

phòng lật úp, đồ vật vương vãi trên mặt đất, cùng hoảng sợ “A” lên một tiếng.

Thái hậu kêu lên “Có người tới trộm kinh thư”, rồi chạy tới cạnh giường, giở tấm nệm lên, kéo ván giường ra, thấy kinh thư đã không còn đó, kêu lên “Trời ơi!”. Kế đó nhìn thấy hai bàn chân của Liễu Yến, hoảng sợ nói “Cái gì thế này?”. Cung nữ kia đưa tay vào cầm ra, nói “Là bàn chân nữ nhân”. Thái hậu hoảng sợ nói “Đây là Liễu Yến, thị... thị bị người ta hại chết rồi”. Cung nữ kia cười nhạt nói “Lời ta nói không sai chứ hả?”. Thái hậu vừa sợ vừa giận, nói “Cái gì mà nói không sai?”. Cung nữ kia nói “Chỗ cất giấu kinh thư bí mật này, trong thiên hạ chỉ có một mình người biết. Nếu Liễu sư muội không bị người hại chết, tại sao hai bàn chân của thị lại ở trong này?”.

Thái hậu tức giận nói “Bây giờ mà còn nói bậy ở đây à? Người ăn trộm kinh chắc chưa đi xa, chúng ta đuổi theo mau.” Cung nữ kia nói “Không sai, biết đâu người này vẫn còn đang ở trong cung Từ Ninh. Người... người không phải là tự mình giờ trò đây chứ?”.

Thái hậu không trả lời, quay người lại nhìn nhìn vào tủ quần áo, từng bước tiến tới, tựa hồ nghi ngờ trong tủ.

Vì Tiểu Bảo tim đập như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, ánh nến lay động, chiếu lên thanh kiếm chớp chớp, loang loáng trên mặt đất, đoán thái hậu tay trái mở cửa tủ, tay phải đã cầm kiếm chuẩn bị đâm vào, cung nữ trong tủ kia ắt không sao tránh được.

Nhìn thấy thái hậu lại sải chân bước tới, còn cách cái tủ không đầy hai thước, đột nhiên ào một tiếng, cái

tủ áo đổ thẳng xuống thị, đè vào thái hậu. Thái hậu bị bất ngờ, vội vàng nhảy ra phía sau, trong tủ áo bay ra một đồng quần áo chụp lên đầu bà ta. Thái hậu vội giơ tay gạt xuống, lại có một đồng quần áo ném tới, chỉ nghe bà ta la thảm một tiếng, trong đồng quần áo có một thanh đoản đao máu chảy ròng ròng rút ra. Nguyên là trong đồng quần áo lại có người. Cung nữ kia trong tủ áo ném quần áo ra, khiến thái hậu tay chân luống cuống nên một đòn là đánh trúng.

Cung nữ nói giọng đàn ông kia lúc đầu dường như ngẩn ra nhìn, đến khi nghe tiếng thái hậu la thảm mới vùng chuồng đánh vào đồng quần áo. Vì Tiểu Bảo thấy đồng quần áo mau lẹ tung ra, cung nữ áo xanh kia trong đồng quần áo nhảy bật lên, tay cầm thanh đoản đao đâm máu, nhảy xổ vào cung nữ nói giọng đàn ông. Cung nữ nói giọng đàn ông kia vùng chuồng đánh ra, cung nữ áo xanh nghiêng người tránh qua, rồi lập tức nhảy xổ vào địch nhân.

Vì Tiểu Bảo dưới gầm giường, chỉ thấy bốn bàn chân của hai người. Cung nữ nói giọng đàn ông mang tất màu xám, đi hài bằng đoạn đen. Hai bàn chân đi hài xanh lui tới mau lẹ, hai bàn chân đi hài đen chỉ thỉnh thoảng bước lên một bước, lui lại một bước. Hai người đánh nhau rất kịch liệt nhưng không nghe tiếng binh khí chạm nhau, rõ ràng cung nữ nói giọng đàn ông kia không có binh khí. Vì Tiểu Bảo nghiêng mắt nhìn qua thái hậu, chỉ thấy bà ta nằm dưới đất không hề động dậy, rõ ràng đã chết.

Chỉ nghe chuồng phong ào ào, đánh nhau một lúc, đột nhiên trước mắt tối lại, đã có một ngọn nến trên ba cái giá nến bị chuồng phong quật tắt.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Còn hai ngọn nến kia mau mau tắt đi, để ta nhân bóng đêm đào tẩu”.

Ao một tiếng chuông phong đánh ra, lại quạt tắt một ngọn nến. Hai cung nữ chỉ đánh thăm, không ai lên tiếng nói gì, tựa hồ sợ làm kinh động người ngoài. Trong cung Từ Ninh vốn rất đông thái giám cung nữ, náo loạn một lúc lâu thế này lẽ ra đã phải có người qua xem, nhưng rõ ràng họ đã được nghiêm lệnh của thái hậu, không được gọi thì không ai dám bước vào nhìn trộm.

Chỉ nghe tiếng chát chát vang lên, bàn ghế vỡ nát bay tung, Vi Tiểu Bảo trong lòng thầm hoảng sợ “Cung nữ giọng nói giống đàn ông này e là võ công rất cao cường, chuông phong quét qua mà đánh vỡ nát cả bàn ghế”. Đột nhiên có một tiếng la khê, bạch quang chớp lên, kế đó soạt một tiếng, tựa hồ cung nữ áo xanh bình khí tung ra khỏi tay bay lên cắm vào nóc phòng. Kế đó hai người cùng ngã xuống đất, níu kéo nhau thành một khối.

Nãy giờ Vi Tiểu Bảo nhìn thấy rất rõ ràng, chỉ thấy hai người thi triển cầm nã thủ pháp đánh đờ trong phạm vi vài thước vuông, chiêu số cực kỳ hung hiểm. Y về những võ công khác thì hiểu biết có hạn, nhưng về cầm nã thủ pháp đã luyện khá lâu, từng ngày ngày chiết giải với Khang Hy, thấy hai cung nữ ra chiêu cực mau, ra tay tàn độc, móc mắt, vặn lưng, bẻ cổ, bóp họng, điểm huyết, triệt mạch, móc cổ tay, thúc khuỷu tay, không chiêu nào không đánh vào chỗ yếu hại. Vi Tiểu Bảo thầm tặc lưỡi, chỉ nghĩ “Nếu là mình thì đã kêu lên đầu hàng từ lâu rồi”.

Vi Tiểu Bảo quả tim đập loạn lên theo chiêu thức của hai người, chỉ nghĩ “Ngọn nến kia sao không tắt luôn cho

roi?”. Y biết rõ hai người đang đánh nhau quyết liệt, cho dù y hiên ngang từ gầm giường bò ra, hiên ngang đi ra cửa thì hai cung nữ này cũng chỉ có cách kinh ngạc chứ không ai rảnh mà ra tay cản trở, nhưng vẫn không dám.

Đột nhiên ánh lửa tắt đi, một giọng đàn bà hự khê một tiếng, ánh nến sáng lên, chỉ thấy cung nữ áo xám đang đè chặt cung nữ áo xanh xuống, khuỷu tay phải đè ngang yết hầu cung nữ áo xanh. Tay trái cung nữ áo xanh bị địch nhân gạt ra ngoài, rất khó tấn công, tay phải móc đánh điểm chém, liên tiếp ra chiêu, đều bị tay trái của đối phương hóa giải, cổ họng bị đè chặt, hơi thở khó khăn, chiêu số trên tay phải chậm dần, hai chân đá loạn lên, trong chớp mắt sẽ bị địch nhân siết cổ chết ngay.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Cung nữ áo xám siết chết đối thủ xong nhất định sẽ thò đầu vào gầm giường tìm kinh thư, Vi Tiểu Bảo sẽ biến thành Vi Tử Bảo”. Lúc ấy không kịp nghĩ kỹ, lập tức chui ra khỏi gầm giường, vung tay xuống dao đâm một nhát vào búi tóc cung nữ áo xám, thuận thế hất thanh chủy thủ lên một cái rạch ra một vết thương dài, rồi lập tức nhảy ra.

Cung nữ áo xám bật tiếng la lớn, bật dậy nhảy xổ tới, hai tay chụp xuống gáy Vi Tiểu Bảo, dùng sức xiết chặt. Vi Tiểu Bảo bị thị bóp lè lưỡi, trước mắt tối sầm. Cung nữ áo xanh phi thân nhảy tới, chưởng phải chém mạnh vào cổ phải cung nữ áo xám, kế đó tay trái nắm bím tóc của thị giật mạnh về phía sau, đột nhiên trên tay nhẹ bỗng, đã kéo hết mớ tóc trên đầu thị lên, lộ ra một cái đầu trọc, té ra là tóc giả. Đúng lúc ấy cung nữ áo xám buông Vi Tiểu Bảo ra, đầu lắc lư mấy cái ngã vật

xuống đất, máu tươi trên lưng phun ra như suối, đã thấy không còn sống nữa.

Cung nữ áo xanh thở hổn hển nói “Đa tạ tiểu công công đã cứu mạng ta”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, còn chưa định thần, đưa tay vỗ vỗ lên gáy, tay trái chỉ vào cung nữ áo xám đầu trọc nói “Thị... thị...”. Cung nữ áo xanh nói “Người này là đàn ông cải trang phụ nữ, trà trộn vào hoàng cung”.

Đột nhiên ngoài cửa có người la lớn “Người đâu ! Có thích khách !”, âm thanh eo éo, là một thái giám.

Cung nữ áo xanh tay phải nắm chặt Vi Tiểu Bảo, phá cửa sổ vọt ra, tay trái vung lên, phụp một tiếng, kế đó có một tiếng la thảm, thái giám kia bị trúng ám khí ngã lăn xuống đất.

Cung nữ áo xanh tay trái nhắc hông Vi Tiểu Bảo lên cho y nằm ngang, chạy mau về phía bắc, qua Tây Tam Sở, vào cửa Đường Hoa. Vi Tiểu Bảo lúc ấy đã cao lớn hơn nhiều so với lúc mới vào cung, cũng nặng hơn nhiều, cung nữ áo xanh này cũng cao bằng y, thân hình mảnh khảnh, nhưng nhắc y rảo chân chạy mau vẫn như nhắc trẻ con, không tốn chút sức lực. Vi Tiểu Bảo khen “Hảo bản lĩnh !”.

Cung nữ kia xách y chạy theo đường nhỏ vòng qua Vũ Hoa các, Bảo Hoa điện, tới cạnh hỏa trường cạnh cung Phúc Kiến mới buông y xuống.

Hỏa trường này ở cạnh cửa Tây Thiết, là nơi đốt những phế vật tạp nhạp trong cung, ban đêm cực kỳ vắng vẻ.

Cung nữ áo xanh hỏi “Tiểu công công, người tên gì?”. Vi Tiểu Bảo đáp “Ta tên Tiểu Quế tử!”. Bà ta a một tiếng, nói “Té ra là Tiểu Quế tử công công bắt sống Ngao Bái, rất được hoàng thượng tin dùng”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Không dám!”. Y và cung nữ này nhìn thoáng qua nhau trong tấm điện của thái hậu, lúc ấy chưa kịp nhìn kỹ, nhưng thấy bà ta đã hơn bốn mươi tuổi, bèn hỏi “Tỷ tỷ, người tên gì?”.

Cung nữ kia thoáng do dự, nói “Ta và người cùng chung họa phúc, vậy cũng không cần giấu người, ta họ Đào, trong cung gọi là Đào Cung Nga. Người làm gì dưới gầm giường thái hậu thế?”.

Vi Tiểu Bảo thuận miệng nói bừa “Ta phụng thánh chỉ của hoàng đế, tới bắt gian phu của thái hậu”.

Đào Cung Nga thoáng kinh ngạc, hỏi “Hoàng thượng biết cung nữ giả ấy là đàn ông à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng biết được một chút đầu mối, có điều cũng không thật chính xác”. Đào Cung Nga nói “Ta... ta giết thái hậu, chuyện này trong chớp mắt sẽ âm ỉ long trời lở đất, sẽ đóng cửa cung để điều tra, ta phải ra khỏi cung ngay. Quế công công, chúng ta sẽ có ngày gặp lại”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con đi già xuống âm ty làm dĩ, mình ở trong cung được thái bình vô sự rồi, nhưng đóng cửa cung để điều tra thì Phương Mộc hai cô nương không gặp rủi ro không xong, vậy làm sao là tốt?”. Linh cơ nhất động, liền nói “Đào tỷ tỷ, ta có cách rồi, ta sẽ lập tức tới bẩm với hoàng thượng, nói đã chính mắt nhìn thấy thái hậu giết chết cung nữ giả kia, cung nữ giả kia thì bị thái hậu giết chết, hai người đánh nhau đồng quy

ư tận, dù sao thì thái hậu đã chết không có ai đối chứng, người cũng không cần phải trốn ra khỏi cung”.

Đào Cung Nga trầm ngâm giây lát rồi nói “Kế ấy cũng được, nhưng còn thái giám kia là do ai giết chết?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta sẽ nói cũng do cung nữ giả kia giết chết”. Đào Cung Nga nói “Quế công công, chuyện này mười phần nguy hiểm, tuy hoàng thượng yêu thích người, nhưng có quá nửa là phải giết người để diệt khẩu”. Vi Tiểu Bảo rùng mình một cái, hỏi “Hoàng thượng cũng muốn giết ta à ? Tại sao lại thế?”.

Đào Cung Nga nói “Mẹ y làm chuyện bậy bạ với người khác, nếu lộ ra một chút phong thanh, thì người nói hoàng thượng đặt mình vào đâu ? Cho dù người thủ khẩu như bình, nhưng mỗi lần hoàng thượng nhìn thấy người thì không khỏi trong lòng xấu hổ, sớm muộn gì cũng không giết người không xong”. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ hỏi “Y... tại sao y độc ác như vậy?”, cảm thấy lời Đào Cung Nga quả không sai, chuyện này đúng là ngàn vạn lần không thể nói với hoàng đế.

Đúng lúc ấy, phía nam vang lên tiếng thanh la đồn dập, kế đó bốn phương tám hướng đâu đâu cũng có tiếng thanh la vang lên, đó là tín hiệu trong cung bị thất hỏa hay có chuyện khẩn cấp, thị vệ và thái giám trong toàn cung lập tức đổ ra.

Đào Cung Nga nói “Chúng ta trốn không được rồi. Người giả như tới giúp đỡ truy tìm thích khách, ta thì về phòng làm như đang ngủ giật mình tỉnh dậy”. Rồi vươn tay trái ra ôm hông y, lại cắp y chạy mau, chạy về phía tây tới cạnh điện Anh Hoa thì buông y xuống, nói

khẽ “Cẩn thận đấy !”, kế xoay người một cái lẩn vào sau góc tường.

Vi Tiểu Bảo lo cho Phương Di và Mộc Kiếm Bình, vội chạy về chỗ hai người ẩn núp. Nghe tiếng thanh la càng lúc càng gấp rút, kế đó là tiếng người huyên náo, y liều mạng lao vào gian phòng ấy, kêu lên “Là ta đây !”.

Phương Mộc hai người đã sớm hoảng sợ tới mức mặt không còn chút máu. Mộc Kiếm Bình hỏi “Thanh la gì thế ? Là tới bắt bọn ta à ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Không phải, con đã già chết rồi ! Kêu quang quác, nhảy tung tung, bây giờ trở về phòng ta là yên ổn nhất”. Mộc Kiếm Bình nói “Trở về phòng ngươi à ? Chúng ta... chúng ta giết người...”. Vi Tiểu Bảo nói “Không cần sợ, họ không biết đâu, đi mau thôi !”. Rồi cúi xuống đỡ Phương Di, tay trái cầm bao phục lên, chạy ra bên ngoài.

Ba người loạng choạng tập tễnh chạy một lúc, chỉ thấy phía trước có mấy tên thị vệ chạy tới, người đứng đầu giơ cao ngọn đuốc quất “Người nào ?”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ta đây ! Các ngươi mau tới bảo hộ hoàng thượng. Là bị lựt à ?”. Người kia nhận ra Vi Tiểu Bảo, vội đưa ngọn đuốc cho người bên cạnh, buông hai tay xuống, cung cung kính kính nói “Quế công công, nghe nói cung Từ Ninh xảy ra chuyện”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, các ngươi đi trước đi, ta sẽ tới sau”. Người thị vệ kia khom lưng nói “Dạ !”, rồi dắt mọi người chạy đi.

Mộc Kiếm Bình nói “Dường như họ rất sợ ngươi. Mới rồi ta còn nghĩ là phải rủi ro rồi”, nói xong đập đập vào ngực.

Vi Tiểu Bảo định nói đùa vài câu, khoe khoang vài câu, nhưng lo việc thái hậu bị giết vỡ lở ra, không biết sẽ có hậu quả thế nào, trong lúc lòng hoảng ý loạn, câu đùa nào cũng không nói ra được. Trên đường lại gặp một toán thị vệ, lúc ấy đã tới cạnh chỗ ở của mình, may là Phương Di và Mộc Kiếm Bình đều đã thay mặc quần áo thái giám, bọn thị vệ cũng đang hốt hoảng, nên cũng không ai để ý.

Vi Tiểu Bảo nói “Các người cứ ở đây, ngàn vạn lần đừng thay quần áo”. Rồi bỏ cái bao vào rương, ra khỏi phòng khóa cửa lại, sải chân chạy mau tới tẩm cung của Khang Hy ở cung Càn Thanh.

Hồi 15

*Quan tâm mưa gió từng liền chiếu
Rẻ mạng non sông thỏa tráng du*

Khang Hy nghe tiếng thanh la, khoác áo trở dậy, một thị vệ chạy vào báo cung Từ Ninh xảy ra chuyện, nhưng chuyện gì thì không nói được rõ ràng. Y đang lo lắng, thấy Vi Tiểu Bảo bước vào, vội nói “Thái hậu yên ổn chứ? Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thái hậu bảo nô tài tới nay về ngủ, sáng mai qua cung Từ Ninh, không... không ngờ trong cung xảy ra chuyện. Không biết chuyện gì, nô tài bèn chạy tới xem”. Khang Hy nói “Ta tới thỉnh an thái hậu, người đi theo ta”. Vi Tiểu Bảo nói “Dạ”. Khang Hy rất có hiếu với mẹ, không kịp mặc quần áo, khoác một chiếc trường bào vội vã bước ra, rào bước đi mau, vừa đi vừa hỏi “Thái hậu muốn người hầu hạ, tại sao người lại tới chỗ ta?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài nghe tiếng thanh la, lo là thích khách lại tới, chỉ lo cho hoàng thượng, vội vàng chạy tới, đúng... đúng là đáng chết”.

Khang Hy vừa ra khỏi tấm cung, bọn thái giám, thị vệ tả hữu đi theo thành một đoàn đông đúc, mười mấy ngọn đèn lồng soi chung quanh. Y thấy Vi Tiểu Bảo quần áo nhàu nát, đầu biết là y từ gầm giường thái hậu chui ra, còn cho là y trung thành bảo vệ cho chủ, một lòng một dạ lo lắng cho hoàng đế, không kịp thay quần áo, chạy mau tới bảo vệ, rất vui mừng cảm kích.

Đi được vài trượng, hai tên thị vệ chạy tới bẩm báo “Thích khách xông vào cung Từ Ninh, giết chết một thái giám, một cung nữ”. Khang Hy vội hỏi “Có làm kinh động thánh giá của thái hậu không?”. Thị vệ kia nói “Đa Tổng quản đã sai người vây chặt quanh cung Từ Ninh, bảo vệ thái hậu chặt chẽ”, Khang Hy lúc ấy mới hơi yên tâm.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Dù y đem mười vạn binh mã tới bảo vệ cung Từ Ninh thì cũng muộn rồi”.

Từ cung Càn Thanh qua cung Từ Ninh không xa, vòng qua điện Dưỡng Tâm và điện Thái Cực là tới. Chỉ thấy đèn đuốc chiếu sáng như ban ngày, mấy trăm thị vệ đứng dàn thành hàng, dùng nói là thích khách, chỉ e một con chuột cũng không lọt qua được. Đám thị vệ nhìn thấy hoàng đế, nhất tề quỳ xuống. Khang Hy xua xua tay, rảo bước vào cung.

Vi Tiểu Bảo vén rèm cửa lên, Khang Hy bước vào cửa, chỉ thấy trong tấm điện rực hồng đồ vật vương vãi tung tóe, máu chảy đầy đất, có hai cái xác nằm dưới đất, hoảng sợ tới mức tim đập thành thịch, kêu lên “Thái hậu, thái hậu!”.

Trên giường có một người nói khê “Hoàng thượng phải không? Không cần lo lắng, ta không sao đâu”, chính là thanh âm của thái hậu.

Vi Tiểu Bảo vô cùng hoảng sợ, nghĩ thầm “Té ra con đi già chưa chết. Mình làm việc đúng là hồ đồ, lúc này sao không bồi thêm cho thị một kiếm? Thị không chết, thì mình phải chết rồi”. Quay đầu nhìn lại, định co chân bỏ chạy, nhưng thấy ngoài cửa thị vệ đứng dày đặc, chạy chưa được ba bước là bị người ta bắt lại ngay, hoảng sợ tới mức hai chân nhũn ra, trong đầu choáng váng như muốn ngã vật xuống.

Khang Hy bước tới trước giường, nói “Thái hậu, lão nhân gia người bị hoảng sợ. Hải tử bảo vệ không chu đáo, quả thật tội nghiệt rất nặng. Bọn thị vệ ăn hại này, phải trị tội thật nặng từng tên mới được”. Thái hậu thở dốc nói “Không... không sao đâu. Là một tên thái giám cãi nhau với cung nữ... rồi đánh nhau mà chết, không liên can gì tới bọn thị vệ”. Khang Hy nói “Thái hậu thấy trong người khỏe không? Không làm kinh động tới lão nhân gia người chứ?”. Thái hậu nói “Không đâu! Chỉ là ta tức giận mấy tên nô tài ấy. Hoàng đế, ngươi về đi, bảo mọi người giải tán đi”.

Khang Hy nói “Mau gọi thái y tới xem mạch cho thái hậu”. Vi Tiểu Bảo co người lại sau lưng y, không dám lên tiếng, sợ thái hậu nhìn thấy, lại sợ vừa lên tiếng sẽ bị nhận ra. Thái hậu nói “Không, không cần gọi thái y đâu, ta ngủ một giấc là khỏe thôi. Hai người kia... xác hai tên nô tài kia... cũng không cần dời đi. Ta trong lòng rất buồn bực, đừng ồn ào, hoàng đế, ngươi... ngươi bảo mọi người đi mau đi”. Bà ta nói chuyện thanh âm yếu

ót, hơi sau không tiếp nối hơi trước, rõ ràng bị thương không nhẹ.

Khang Hy rất lo lắng, nhưng không dám trái lệnh, vốn muốn tra xét xem thái giám và cung nữ kia đánh nhau thế nào, khiến thái hậu tức giận như vậy, tuy hai người đã chết nhưng phạm vào tội lớn như vậy, phải truy cứu gia thuộc của họ, nhưng nghe thái hậu nói thế, rõ ràng không muốn làm to chuyện, cả thi thể cũng không cho dời đi, chỉ đành thỉnh an thái hậu, rồi ra khỏi cung Từ Ninh.

Vi Tiểu Bảo trong chỗ chết lại được sống, hai chân vẫn còn nhũn ra, vịn tay vào vách tường bước đi.

Khang Hy cúi đầu trầm tư, cảm thấy chuyện đêm nay trong cung Từ Ninh rất đột ngột, bên trong ắt có điều bí ẩn, nhưng ý tứ của thái hậu rõ ràng là bảo mình không được can thiệp vào. Y cúi đầu trầm tư, đi một đoạn dài mới ngẩng đầu lên, thấy Vi Tiểu Bảo đi sau lưng, bèn hỏi “Thái hậu muốn người phục thi, sao người lại tới chỗ ta?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ dù sao thì trời vừa sáng cũng sẽ trốn ra khỏi hoàng cung, có thể thả sức bịa đặt, liền nói “Lúc này thái hậu nói trong lòng rất buồn bực, nhìn thấy thái giám là nổi giận. Nô tài thấy thái hậu thánh thể không khỏe, nên dùng tới làm thái hậu bực bội là tốt nhất”.

Khang Hy gật gật đầu, trở về tắm diện trong cung Càn Thanh, chờ bọn thái giám hầu hạ lui ra rồi, mới nói “Tiểu Quế tử, người ở lại đây!”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ.

Khang Hy từ bên này bước qua bên kia, lại từ bên kia bước qua bên này, đi đi lại lại, hỏi “Người thấy tại sao thái giám và cung nữ kia đánh nhau mà chết?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó ta cũng không đoán ra được. Trong cung có rất nhiều cung nữ thái giám tính nết rất xấu xa, động một chút là cãi vã, có lúc còn lén đánh nhau, chỉ là không dám để thái hậu và hoàng thượng biết thôi”. Khang Hy gật đầu nói “Người ra phân phó mọi người, chuyện này không được nhắc tới nữa, để thái hậu khỏi tức giận”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng”. Khang Hy nói “Người đi đi”.

Vi Tiểu Bảo thỉnh an rồi quay người bước ra, nghĩ thầm “Ta đi lần này thì vĩnh viễn không còn gặp người nữa rồi”, quay đầu lại nhìn một cái. Khang Hy cũng đang nhìn y, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, nói “Người lại đây”. Vi Tiểu Bảo quay vào. Khang Hy mở một cái hộp vàng trên đầu giường, lấy ra hai cái bánh điểm tâm, cười nói “Vất vả suốt nửa ngày, đói bụng rồi!”, rồi đưa cho y.

Vi Tiểu Bảo hai tay đón lấy, nghĩ tới thái hậu là người hung hiểm tàn độc, lén giấu giếm đàn ông trong tầm cung, rốt lại sẽ có một ngày làm hại hoàng thượng. Y nhất thiết đều bị bung bít, chuyện gì cũng không biết. Hoàng đế đối xử với mình đúng như bạn bè anh em, nếu không nói chuyện này cho y biết, để y bị thái hậu hại chết, thì mình cũng quá không có nghĩa khí. Nghĩ tới đó, như đã nhìn thấy trước mắt thảm trạng Khang Hy xương cốt toàn thân gãy nát, chết lẩn dưới đất, trong lòng chột chua xót, nhin không được ứa nước mắt.

Khang Hy cười khê nói “Sao thế?”, đưa tay vỗ vỗ vai y, nói “Người muốn theo ta, phải không ? Chuyện đó cũng dễ, qua vài hôm thái hậu khỏe lại rồi, ta sẽ nói với thái hậu. Nói thật nhé, ta cũng không xa người được”.

Vì Tiểu Bảo trong lòng xúc động, nghĩ thầm “Đào Cung Nga nói nếu mình thổ lộ chân tình, hoàng đế không khỏi sẽ giết mình diệt khẩu. Anh hùng hảo hán chuyện gì cũng làm được, chỉ là không thể không có nghĩa khí, đại trượng phu chết cũng phải chết cho hay”. Liền đặt hai cái bánh lên bàn, nắm tay Khang Hy, run giọng nói “Tiểu Huyền tử, ta gọi người là Tiểu Huyền tử một lần nữa, được không ?”.

Khang Hy cười nói “Đương nhiên là được. Ta đã nói rồi, lúc không có ai, thì chúng ta cứ như trước thôi. Người lại muốn tử vũ với ta phải không ? Nào nào nào, phóng ngựa qua đây”, nói xong lật hai tay một cái nắm lấy hai tay y.

Vì Tiểu Bảo nói “Khoan tử vũ đã. Có một chuyện bí mật đại sự muốn nói với Tiểu Huyền tử bạn tốt của ta, nhưng quyết không thể nói với Vạn tuế gia. Hoàng thượng nghe xong sẽ chém đầu ta, còn Tiểu Huyền tử là bạn tốt của ta, may ra không hề gì”.

Khang Hy không biết là việc trọng đại, nhưng tính khí thiếu niên, chỉ thấy mười phần thú vị, vội kéo y sống vai ngồi lên giường, nói “Nói mau đi, nói mau đi !”. Vì Tiểu Bảo nói “Hiện tại người là Tiểu Huyền tử, không phải là hoàng đế phải không ?”. Khang Hy mỉm cười nói “Đúng, hiện tại ta là Tiểu Huyền tử bạn tốt của người, không phải là hoàng đế. Làm hoàng đế suốt ngày, không

có người bạn tri âm nào cũng không có gì thú vị”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, thế thì ta nói cho người nghe, người muốn chém đầu ta cũng không có cách nào”. Khang Hy cười khê nói “Tại sao ta lại giết người? Tại sao bạn tốt lại giết bạn tốt chứ?”.

Vi Tiểu Bảo hít sâu một hơi, nói “Ta không phải là Tiểu Quế tử, ta không phải là thái giám, Tiểu Quế tử thật đã bị ta giết chết rồi”. Khang Hy giật nảy mình, hỏi “Cái gì?”.

Vi Tiểu Bảo bèn kể qua lai lịch xuất thân của mình, kể nói bị bắt vào cung thế nào, làm mù mắt Hải Đại Phú thế nào, giả mạo Tiểu Quế tử thế nào, được Hải Đại Phú dạy võ công thế nào, nhất nhất theo sự thật kể ra.

Khang Hy nghe tới đó, cười nói “Con mẹ nó, người cứ coi quần cho ta xem trước đã”.

Vi Tiểu Bảo biết hoàng đế tỉnh mình, chuyện lớn thế này há lại không chính mắt kiểm tra, lập tức cởi quần ra.

Khang Hy thấy y quả nhiên hoàn toàn chưa tỉnh thân làm thái giám, hô hô cười rộ, nói “Té ra người không phải là thái giám. Giết chết một tiểu thái giám Tiểu Quế tử cũng không phải là chuyện gì lớn. Chỉ có điều người không thể ở lại trong cung nữa. Nếu không thì ta phái người làm Tổng quản Ngự tiền thị vệ. Thằng khốn Đa Long kia tuy võ công không kém, nhưng làm việc lại rất hồ đồ”.

Vi Tiểu Bảo mặc quần lại, nói “Chuyện đó thì đa tạ người, có điều e là không được. Ta nghe được mấy điều bí mật lớn có liên quan tới thái hậu”.

Khang Hy nói “Có liên quan tới thái hậu à ? Là chuyện gì vậy ?”. Hỏi xong hai câu ấy, trong lòng đã thoáng cảm thấy có chuyện không ổn.

Vì Tiểu Bảo nghiêng nghiêng rằng, kể lại lời đối đáp giữa thái hậu và Hải Đại Phú nghe được ở cung Từ Ninh đêm trước.

Khang Hy nghe tới việc phụ hoàng Thuận Trị vẫn chưa băng hà, mà xuất gia ở chùa Thanh Lương trên núi Ngũ Đài, vô cùng kinh ngạc, mừng rỡ như phát điên. Y toàn thân run lên, nắm chặt hai tay Vì Tiểu Bảo, run lên nói “Chuyện... chuyện này có thật không ? Phụ hoàng ta... phụ hoàng ta còn sống trên đời à ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Quả đúng là ta nghe hai người Hải Đại Phú và thái hậu nói như thế”.

Khang Hy đứng phắt dậy, cao giọng kêu lên “Vậy... vậy thì hay quá ! Hay quá ! Tiểu Quế tử, trời sáng là hai người chúng ta sẽ lập tức tới núi Ngũ Đài triều kiến phụ hoàng, mời lão nhân gia người về cung”.

Khang Hy làm vua thiên hạ, việc gì cũng muốn là được, chuyện hối tiếc lớn nhất trong đời là phụ hoàng mất sớm. Có lúc đi ngủ nằm mơ, nhớ tới cha mẹ, nhìn không được chảy nước mắt. Lúc ấy nghe Vì Tiểu Bảo nói thế, tuy vẫn không khỏi nửa tin nửa ngờ, nhưng dĩ nhiên cũng vô cùng mừng rỡ.

Vì Tiểu Bảo nói “Chỉ e là thái hậu không muốn. Trước nay bà ta vẫn che giấu người, trong đó có nguyên cớ gì trọng đại”. Khang Hy nói “Không sai, là nguyên cớ gì vậy ?”. Y vừa nghe phụ thân chưa chết, nổi vui mừng tràn ngập trong lòng, nhưng vừa hơi ngưng thần ngẫm

ngĩ, thì vô số nghi vấn lập tức hiện lên. Vì Tiểu Bảo nói “Chuyện lớn trong cung ta không biết chút gì, chỉ có thể kể thật lại lời thái hậu đối đáp với Hải Đại Phú cho người nghe thôi”. Khang Hy nói “Phải, phải ! Nói mau đi, nói mau đi!”.

Nghe Vi Tiểu Bảo nói tới việc Đoan Kính hoàng hậu và Hiếu Khang hoàng hậu bị người ta hãm hại thế nào, Khang Hy nhảy bật dậy, kêu lên “Người... người nói Hiếu Khang hoàng hậu là... là bị người ta hại chết à?”. Vi Tiểu Bảo thấy y biến hẳn sắc mặt, hai mắt mở to, da thịt trên mặt không ngừng giật giật, không kìm được hoảng sợ, run lên nói “Ta... ta không biết. Chỉ nghe Hải Đại Phú nói với thái hậu như thế thôi”.

Vi Tiểu Bảo trí nhớ rất tốt, thuật lại cuộc đối đáp giữa Hải Đại Phú và thái hậu, cả thanh điệu ngữ khí của hai người cũng bắt chước rất giống.

Khang Hy ngẩn ra hồi lâu, mới hỏi: “Mẹ ruột ta... mẹ ruột ta là bị người ta hại chết à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hiếu Khang hoàng hậu là... là... là mẹ ruột người à?”. Khang Hy gật gật đầu, nói “Người nói tiếp đi, không được bỏ sót câu nào”, trong lòng chợt chua xót, nước mắt rung rung.

Kế đó Vi Tiểu Bảo kể việc hung thủ đầu tiên dùng Hóa cốt miên chuồng hại chết Vinh thân vương con Đoan Kính hoàng hậu, rồi hại chết Đoan Kính hoàng hậu và Trinh phi, sau khi Thuận Trị xuất gia lại hại chết Hiếu Khang hoàng hậu, người tấn liệm Đoan Kính hoàng hậu và Trinh phi vâng lệnh Hải Đại Phú lên núi Ngũ Đài bẩm báo với Thuận Trị thế nào, Thuận Trị sai Hải Đại Phú trở về hoàng cung điều tra thế nào, tới việc thái

hậu đối chưởng với Hải Đại Phú. Y không dám nói Hải Đại Phú là bị mình giết, mà nói sau khi y bị mù không địch nổi thái hậu, cho nên đối chưởng mất mạng.

Khang Hy định thần lại, hỏi rõ tình hình đêm ấy, truy vấn những điều y nghe được, hỏi đi hỏi lại, đoán là Vi Tiểu Bảo quyết không thể bịa ra chuyện này, gắng đầu lên ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi “Tại sao mãi đến hôm nay ngươi mới nói với ta?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này quan hệ trọng đại, ta làm sao dám nói bừa? Nhưng ta định ngày mai trốn ra khỏi hoàng cung, không quay lại nữa, nghĩ tới người lẻ loi trong cung cực kỳ nguy hiểm, nên không thể giấu nữa”. Khang Hy hỏi “Tại sao ngươi định trốn ra khỏi cung? Là sợ thái hậu hại ngươi phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta nói với ngươi nhé, người cung nữ chết trong cung Từ Ninh tới nay là một người đàn ông, là sư huynh của thái hậu đấy”.

Cung nữ trong cung thái hậu lại là một người đàn ông, chuyện này tự nhiên không sao ngờ tới, nhưng Khang Hy đêm nay đã nghe nói phụ hoàng đã chết của mình vẫn chưa chết, mà mẹ mình lại bị thái hậu trước nay vẫn đoan trang từ ái hãm hại, nên nghe chuyện một cung nữ lại là đàn ông giả trang thì không hề ngạc nhiên, huống hồ tên tiểu thái giám trước mặt cũng là thái giám giả, bèn hỏi “Sao ngươi biết được?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sau đêm ta nghe được cuộc trò chuyện giữa thái hậu với Hải Đại Phú, thái hậu vẫn muốn giết ta để diệt khẩu”. Lúc ấy bèn đem việc thái hậu sai Thụy Đồng, Liễu Yến cùng bọn thái giám liên tiếp tới

hại mình thế nào nhất nhất kể lại, lại kể lời đối đáp giữa một người đàn ông với thái hậu trong cung Từ Ninh, hai người cãi nhau, người đàn ông giả trang cung nữ kia bị thái hậu giết chết, thái hậu cũng bị thương. Lần này thì đương nhiên y không nói thật tất cả, đã không nói tới Đào Cung Nga, cũng không nói tới những việc mình giết Thụy Đồng và Liễu Yến, trộm được mấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh*.

Khang Hy trầm ngâm nói “Người này là sư huynh của thái hậu à ? Nghe khẩu khí của y thì dường như thái hậu bị một người khác khống chế, vậy là ai ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ người ấy biết trong tẩm cung của thái hậu có một cung nữ giả, nên...”. Vì Tiểu Bảo nghe y nói tới chuyện “gian tình” của thái hậu, không dám chen vào, chỉ lắc lắc đầu, qua hồi lâu mới nói “Ta cũng nghĩ không ra”.

Khang Hy nói “Gọi Đa Long vào đây”.

Vì Tiểu Bảo dạ một tiếng, nghĩ thầm “Hoàng đế muốn trở mặt với thái hậu, sai Đa Long bắt con dĩ giả về giết chẳng ? Rồi lại mình phải mau mau bỏ trốn hay ở lại giúp y là tốt ?”.

Đa Long đang lòng sầu như đốt, trong cung liên tiếp xảy ra chuyện, cho dù cái đầu trên cổ không rụng xuống thì cái mũ trên đầu cũng rất không yên ổn, nghe hoàng đế gọi, vội vàng tới cung Cần Thanh. Khang Hy ra lệnh “Cung Từ Ninh không có chuyện gì, người lập tức triệt thoái tất cả thị vệ đang thủ hộ ngoài cung. Thái hậu nghe có thị vệ đứng ngoài phòng, trong lòng rất bức bối”. Đa Long thấy sắc mặt hoàng thượng tuy có vẻ khác lạ nhưng không có nửa câu trách móc, trong lòng cả mừng, vội vàng dập đầu rồi bước ra truyền lệnh.

Khang Hy lại đem những mối nghi ngờ trong lòng hỏi kỹ Vi Tiểu Bảo, qua hồi lâu đoán là bọn thị vệ đã rút về hết, liền nói “Tiểu Quế tử, ta và người tới cung Từ Ninh dò xét ban đêm”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người đích thân đi dò xét à?”. Khang Hy nói “Đúng thế!”. Một là vì sự việc quan hệ trọng đại, không thể chỉ nghe lời một tiểu thái giám giả mạo mà nẩy lòng nghi ngờ với mẫu hậu nuôi nấng mình đến lớn, hai là “Mạo hiểm dò xét ban đêm” là việc người học võ không thể không làm, có cơ hội này, làm sao khinh dị bỏ qua? Mình là hoàng đế, không thể ra cung thủ qua thân thủ, thì làm một “Người dạ hành” trong cung cũng là ít còn hơn không. Chỉ có điều hạ chỉ sai tất cả thị vệ thủ hộ ngoài cung Từ Ninh triệt thoái hết để mình tới “dò xét ban đêm”, không khỏi có chỗ không hợp với thân phận “cao thủ võ lâm” mà thôi.

Vi Tiểu Bảo nói “Thái hậu đã giết sư huynh của thị, hiện đang ngủ yên dưỡng thương, chỉ e không dò xét được gì”.

Khang Hy nói “Chưa dò xét, làm sao biết là không dò xét được gì?”. Lúc ấy bèn thay áo thường, mang hài đế mỏng, chính là trang phục vẫn mặc lúc tử võ với Vi Tiểu Bảo trước kia, lấy một thanh yêu đao trên đầu giường ra giắt vào lưng, bước ra cửa nách cung Càn Thanh.

Bọn thị vệ, thái giám đang bảo vệ dày đặc ngoài cung Càn Thanh, vừa nhìn thấy vội vàng quỳ xuống làm lễ. Khang Hy ra lệnh “Mọi người đứng cả lên, không ai được gây ra tiếng động”. Đây là thánh chỉ của hoàng đế, ai

dám làm trái ? Hơn hai trăm thị vệ và thái giám lập tức đứng yên tại chỗ, không dám động đậy một cái.

Khang Hy dắt Vi Tiểu Bảo tới hoa viên cung Từ Ninh, thấy đã vắng ngắt không còn người nào.

Y rón rén tới dưới cửa sổ tấm điện của thái hậu lắng tai nghe ngóng, chỉ nghe thái hậu không ngừng ho sù sù, trong chớp mắt trong lòng cảm xúc dâng trào, vừa đau đớn vừa tức giận, nghe thấy tiếng ho của thái hậu vừa muốn xông vào ôm bà ta khóc lớn một trận, vừa muốn nắm cổ họng bà ta chất vấn xem rốt lại phụ hoàng và mẹ ruột của mình ra sao ? Y nhất thời mong mỗi tất cả lời của Tiểu Quế tử đều là giả, vừa mong tất cả đều đúng sự thật. Y không ngừng run lên, toàn thân nổi gai ốc, thấy ròn rợn tới tận xương tủy.

Trong phòng thái hậu ánh đèn chưa tắt, lúc sáng lúc tối soi ra lớp giấy dán cửa sổ. Qua một lúc, chợt nghe tiếng một cung nữ nói “Thái hậu, may xong rồi”. Thái hậu ờ một tiếng, nói “Cho cái... cái xác cung nữ kia vào... vào bao đi”. Cung nữ kia nói “Dạ. Còn cái xác thái giám thì sao?”. Thái hậu tức giận nói “Ta chỉ bảo người cho cái xác cung nữ vào bao, người... người lại nói tới thái giám gì nữa?”. Cung nữ kia vội nói “Dạ!”. Kế đó nghe có tiếng kéo vật gì xềnh xệch dưới đất.

Khang Hy không nhìn được, thò đầu lên định nhìn qua khe cửa sổ, nhưng khe cửa sổ trong phòng thái hậu đều dùng sơn trét kín, không có chút khe hở nào. Trước kia y từng nghe Vi Tiểu Bảo nói những bí quyết và cấm kỵ trong hành động của người dạ hành trên giang hồ, đó

đều là kể lại lời Mao Thập Bát lúc trên đường lên kinh. Lúc ấy cửa sổ không có khe hở, chính hợp với lòng mong mỏi, lập tức đưa ngón tay ra đập nước bọt nhẹ nhẹ bôi lên giấy dán cửa sổ, hơi vận kinh lực vào ngón tay đâm thủng một lỗ nhỏ, mà không hề có tiếng động nào.

Y ghé mắt nhìn vào, thấy màn gấm trên giường thái hậu buông rủ xuống, một cung nữ trẻ tuổi đang cho một cái xác dưới đất vào một cái bao vải lớn, cái xác mặc quần áo cung nữ nhưng đầu thì trọc lóc không có sợi tóc nào. Cung nữ lia cái xác vào bao xong, nhặt một bộ đầu tóc giả dưới đất lên, thoáng ngần ngừ rồi cho luôn vào bao, hạ giọng nói “Thái hậu, xong... xong cả rồi”.

Thái hậu nói “Thị vệ bên ngoài đã triệt thoái cả rồi chứ? Ta nghe dường như xa xa vẫn có tiếng người”. Cung nữ kia bước ra cạnh cửa nhìn ra ngoài một vòng rồi nói “Không có ai cả”. Thái hậu nói “Người mang cái bao này tới bờ ao trong hoa viên, dùng dây thừng... khắc... khắc... buộc chặt miệng bao lại, sau đó... sau đó... khắc khắc... đẩy xuống ao”. Cung nữ kia nói “Dạ”, âm thanh run lên lộ vẻ rất sợ hãi. Thái hậu nói “Xo xuống ao xong, hốt nhiều đất ném lên, dùng để người ta nhìn thấy”. Cung nữ kia lại ứng tiếng “Dạ”, rồi kéo cái bao, ra ngoài phòng đi vào hoa viên.

Khang Hy nghĩ thầm “Tiểu Quế tử nói cung nữ kia là đàn ông, có quá nửa không sai. Nếu trong này không có ẩn tình rất lớn thì thái hậu cần gì vứt xác xuống ao để thủ tiêu dấu vết?”. Thấy Vi Tiểu Bảo đang đứng bên cạnh, không kìm được đưa tay ra nắm lấy tay y. Hai người đều cảm thấy bàn tay đối phương ướt đẫm mồ hôi.

Qua một lúc, nghe âm một tiếng, cái bao đựng xác chết rơi xuống ao, kể có tiếng đất rơi xuống ao lôm bôm,

lại qua một lúc, cung nữ kia trở vào tắm diện. Vì Tiểu Bảo đã sớm nhận ra thanh âm của cô ta, chính là tiểu cung nữ Nhụy Sơ.

Thái hậu hỏi “Xong rồi à?”. Nhụy Sơ nói “Dạ, xong rồi”. Thái hậu nói “Ơ đây vốn có hai cái xác, tại sao không thấy một cái đầu nữa? Sáng mai có người hỏi thì người trả lời thế nào?”. Nhụy Sơ nói “Nô tài... nô tài không biết gì cả”. Thái hậu nói “Người hầu hạ ta ở đây, tại sao lại không biết gì cả?”. Nhụy Sơ nói “Dạ, dạ”. Thái hậu tức giận nói “Dạ dạ cái gì?”.

Nhụy Sơ run lên nói “Nô tài thấy người cung nữ chết kia đứng lên, té ra thị chỉ bị thương chứ chưa chết. Thị từ từ... từ từ bước ra. Lúc ấy... lúc ấy thái hậu đang ngủ say, nô tài không dám làm kinh động thái hậu, thấy cung nữ kia đi ra khỏi cung Từ Ninh, không biết... không biết là đi đâu”. Thái hậu thở phào một hơi, nói “Té ra là thế, A di đà Phật, thị chưa chết, tự mình bỏ đi, thế thì rất hay”. Nhụy Sơ nói “Đúng thế, tạ ơn trời đất, té ra thị chưa chết”.

Khang Hy và Vi Tiểu Bảo chờ thêm một lúc, không nghe thái hậu nói gì nữa, dường như đã ngủ, bèn rón rén từng bước từng bước đi ra, trở về cung Càn Thanh. Chỉ thấy bọn thị vệ thái giám vẫn đứng yên lặng ở đó không động đậy. Khang Hy cười nói “Mọi người tùy ý đi lại đi thôi”. Tuy y cười nói, nhưng tiếng cười và giọng nói đều rất khô khan.

Vào tới tắm cung, y nhìn Vi Tiểu Bảo chằm chằm, hồi lâu không nói gì, đột nhiên ngẩn ra ứa nước mắt,

nói “Té ra thái hậu... thái hậu...”. Vi Tiểu Bảo cũng không biết nói sao là tốt.

Khang Hy ngấm nghĩ một lúc, vỗ tay một cái, hai thị vệ bước tới cửa tắm cung. Khang Hy hạ giọng nói “Có một việc bí mật sai hai người các người đi làm, nhưng không được tiết lộ ra. Dưới ao trong hoa viên ở cung Từ Ninh có một cái bao lớn, hai người các người tới mang về đây. Thái hậu đang ngủ, nếu hai người các người gây ra nửa tiếng động làm kinh động thái hậu, thì cứ tự cắt đầu mình đi”. Hai người khom lưng vâng dạ đi ra. Khang Hy ngồi xuống giường, im lặng không nói gì, ngưng thần nghĩ ngợi.

Qua một lúc khoảng nửa bữa cơm, hai tên thị vệ vác cái bao nước chảy ròng ròng về tới ngoài cửa tắm điện.

Khang Hy nói “Có làm thái hậu thức giấc không?”. Hai tên thị vệ đồng thanh nói “Bọn nô tài không dám”. Khang Hy gật gật đầu, nói “Mang vào đây!”. Hai tên thị vệ vâng dạ, vác cái bao vào phòng. Khang Hy nói “Ra ngoài đi!”.

Vi Tiểu Bảo chờ hai người ra ngoài tắm điện xong liền đóng cửa cài then, cởi dây buộc miệng bao, kéo cái xác ra. Thấy râu dưới cằm cái xác tuy cạo rất sạch nhưng vẫn thấp thoáng nhìn thấy chân râu, cổ có lộ hầu, trước ngực bằng phẳng, rõ ràng là đàn ông không còn gì phải nghi ngờ. Người này trên thân thể bắp thịt cuộn cuộn, xương bàn tay ngón tay gồ lên, giống hệt một người luyện võ lâu năm. Xem ra người này giả dạng cung nữ trà trộn vào cung chỉ là việc gần đây, nếu không thì tướng mạo vóc dáng của y ngay làm đàn ông cũng đã rất xấu xí, làm sao có thể giả dạng cung nữ mà không bị phát giác?

Khang Hy rút yêu đao ra, rạch rách dững quần người ấy, vừa nhìn thấy xong vô cùng náo nộ, vung đao liên tiếp mấy nhát băm nát háng y.

Vi Tiểu Bảo nói “Thái hậu...”. Khang Hy tức giận nói “Thái hậu cái gì ? Con tiện nhân này ép phụ hoàng ta phải ra đi, hại chết mẹ ta, làm uế loạn cung đình, làm nhiều điều bất nghĩa. Ta... ta muốn băm thị ra làm muôn mảnh, tru di tam tộc”. Vi Tiểu Bảo thở phào một hơi, lập tức yên tâm “Hoàng thượng không coi thị là thái hậu nữa, thì bất kể con đi già kia làm chuyện gì xấu xa bị mình biết được, y cũng không giết mình để bịt miệng”.

Khang Hy vung đao chém vào các xác một hồi, nhất thời không tìm được tức giận, đã định truyền gọi thị vệ áp giải thái hậu tới thẩm vấn, nhưng chợt xoay chuyển ý nghĩ “Phụ hoàng chưa chết mà đang xuất gia trên núi Ngũ Đài, chuyện này to tát tới mức nào ? Chỉ cần hơi tiết lộ ra thì quan dân trong thiên hạ sẽ đều rúng động, mình muôn ngàn lần không được lỗ mắng”. Bèn nói “Tiểu Quế tử, sáng sớm ngày mai, ta và người lên núi Ngũ Đài tra xét cho rõ chân tướng”.

Vi Tiểu Bảo ứng tiếng nói “Dạ”, trong lòng cả mừng, được đi cùng hoàng đế lên núi Ngũ Đài một chuyến, so với ở chết dí trong thành Bắc Kinh thật hay hơn nhiều.

Nhưng Khang Hy hiểu biết hơn Vi Tiểu Bảo rất xa, suy nghĩ cẩn thận chu đáo, lập tức nghĩ tới việc hoàng đế ra ngoài tuần hành mười phần long trọng, ít nhất cũng phải chuẩn bị mất vài tháng, quan lại dọc đường phải chuẩn bị tiếp giá bảo vệ, tốn kém rình rang, quyết không thể nói đi là đi, lại nghĩ mình còn nhỏ tuổi, đích

thân coi việc chính sự chưa lâu, vương công đại thần trong triều chưa tuân theo, nếu thái hậu nhân lúc mình rời kinh cướp quyền soán ngôi, phế bỏ mình đi, lập vua mới khác thì rất đáng ngại, lại nếu như thật ra phụ hoàng đã chết, hoặc giả còn sống nhưng không phải trên núi Ngũ Đài, mà mình mở cờ giống trống lên núi triều kiến thì chưa chắc gặp được, không những bị thiên hạ chê cười, mà còn khiến đời sau dị nghị.

Y ngẫm nghĩ một lúc, lắc đầu nói “Không được, ta không thể tùy tiện rời kinh. Tiểu Quế tử, ngươi đi một chuyến cho ta vậy”. Vì Tiểu Bảo rất thất vọng, nói “Một mình ta đi à?”. Khang Hy nói “Một mình ngươi đi thôi. Khi nào điều tra rõ ràng rồi, nếu quả thật phụ hoàng đang trên núi Ngũ Đài, ta sắp xếp cách thức đối phó với con tiện nhân ở kinh xong, hai chúng ta sẽ cùng lên núi, như vậy mới là kế sách vạn toàn”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ hoàng đế đã quyết định đối phó với thái hậu thì mình lên núi Ngũ Đài dò xét tự nhiên là nghĩa bất dung từ, nói “Được, vậy thì ta lên núi Ngũ Đài”.

Khang Hy nói “Theo quy củ của nhà Đại Thanh ta thì thái giám không được ra khỏi kinh, trừ phi là đi cùng với ta. May là ngươi vốn không phải là thái giám. Tiểu Quế tử, trở đi ngươi không làm thái giám nữa, làm thị vệ thôi. Có điều người trong cung trong triều ai cũng biết ngươi, đột nhiên không làm thái giám nữa, mọi người sẽ vô cùng kinh ngạc. Ờ, ta cứ nói với mọi người là để bắt Ngao Bái, nên ngươi vâng lệnh ta giả làm thái giám, bây giờ kẻ đầu sỏ tội ác đã bị trừ diệt, tự nhiên không cần giả làm thái giám lâu hơn nữa. Tiểu Quế tử, tương lai ngươi đọc sách chút ít đi, ta sẽ phong ngươi làm quan lớn”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hay lắm! Chỉ có điều ta vừa nhìn thấy sách là nhức đầu. Ta đọc sách ít đi một chút, người phong ta làm quan nhỏ hơn một chút cũng được”.

Khang Hy ngồi vào bàn, cầm bút lên viết thư cho phụ hoàng, bấm rõ là mình bất hiếu, đến hiện tại mới biết phụ hoàng vẫn còn sống, trong lòng rất mừng rỡ, sẽ lập tức lên núi nghênh đón thánh giá về cung, tiếp tục cai trị muôn dân mà con trai cũng thường được gặp mặt, viết được vài hàng, chợt nghĩ “Nếu lá thư này rơi vào tay người khác thì thật rất không ổn. Nếu Tiểu Quế tử bị người ta bắt hoặc giết chết, thì lá thư này sẽ bị lấy mất”.

Y cầm lá thư viết được mấy hàng lên châm vào đèn đốt cháy, lại cầm bút viết :

“Sắc lệnh cho Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ khâm thưởng Hoàng mã quải Vi Tiểu Bảo tới công cán ở một dải núi Ngũ Đài, quan viên văn võ các tỉnh đều phải theo lệnh điều động, khâm thủ”.

Viết xong đóng ngự ấn lên, đưa cho Vi Tiểu Bảo, cười nói “Ta phong người một chức quan, người xem là chức gì”.

Vi Tiểu Bảo mở tròn mắt, chỉ biết tên mình và ba chữ Ngũ, Một, Văn, tất cả sáu chữ, mà chữ Vi và chữ Bảo nằm liền trước sau chữ Tiểu mới nhận ra được, chứ nếu viết riêng ra thì không dám nói chắc, bèn lắc đầu nói “Không biết là chức quan gì. Nhưng hoàng thượng đích thân phong, thì chắc không phải là quan nhỏ chứ?”.

Khang Hy cười cười đọc đạo sắc lệnh lên một lượt. Vi Tiểu Bảo lè lè lưỡi, nói “Là Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ à, ghê thật, ghê thật, còn thưởng Hoàng mã quải

nữa". Khang Hy cười khê nói "Đa Long tuy là Tổng quản, nhưng không được khoác Hoàng mã quải. Chuyện này nếu người thu xếp được ổn thỏa, sau khi về cung ta sẽ thăng chức cho người. Chỉ có điều người còn quá nhỏ tuổi, làm quan lớn quá thì không giống lắm, chúng ta cứ từ từ".

Vi Tiểu Bảo nói "Quan lớn quan nhỏ gì ta cũng không quan tâm, chỉ cần thường được gặp mặt người, như thế là tốt lắm rồi".

Khang Hy vừa vui mừng vừa đau xót, nói "Chuyến này người đi phải hết sức cẩn thận, hành sự phải thật bí mật. Đạo sắc lệnh này nếu không phải vạn lần bất đắc dĩ, thì không nên lấy ra cho người ta xem. Thôi đi đi!".

Vi Tiểu Bảo từ biệt Khang Hy, thấy trời phía đông đã hiện ra màu trắng như vẩy cá, trở về chỗ ở, nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Phương Di vẫn chưa ngủ, mừng rỡ nói "Người về rồi". Vi Tiểu Bảo nói "Muôn sự đại cát, chúng ta chuẩn bị rồi cung thôi". Mộc Kiếm Bình đang mơ mơ màng màng thúc dây, nói "Sự tỷ rất lo lắng, sợ người gặp nguy hiểm". Vi Tiểu Bảo cười nói "Còn người thì sao?". Mộc Kiếm Bình nói "Ta tự nhiên cũng lo lắng. Người không việc gì chứ?". Vi Tiểu Bảo nói "Không việc gì, không việc gì".

Chỉ nghe tiếng chuông vang lên, cửa cung mở ra, các quan văn vô lục tục vào chầu. Vi Tiểu Bảo thấp ngọn nến trên bàn, xem xét thấy hai người ăn mặc không còn

chỗ nào sơ hở, cười nói “Hai người các người quá xinh đẹp, lấy một ít bùn đất bôi lên mặt đi”. Mộc Kiếm Bình hơi không thích, nhưng thấy Phương Di đưa tay quẹt bụi dưới đất chà lên mặt, cũng làm theo. Vì Tiểu Bảo bỏ ba bộ kinh thư lấy trộm được của thái hậu cho vào bao phục, mò chiếc thoa bạc lấy ra đưa cho Phương Di, nói “Là chiếc thoa này phải không?”.

Phương Di chợt đỏ mặt, từ từ đưa tay ra cầm lấy, nói “Người xông pha nguy hiểm, té ra... té ra là để tìm chiếc thoa này cho ta”. Trong lòng chợt chua xót, mi mắt đỏ hoe, quay đầu qua chỗ khác.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Cũng chẳng có nguy hiểm gì”, nghĩ thầm “Cái này gọi là hảo tâm sẽ có hảo báo, không đi lấy chiếc thoa, thì không vớ được một cái Hoàng mã quải”.

Y dắt hai người theo cửa Thần Vũ sau cấm thành ra khỏi cung. Lúc bấy giờ trời còn chưa sáng hẳn, thị vệ canh cổng thấy là Quế công công mang hai tiểu thái giám ra khỏi cung, ngoài việc tăng bốc lấy lòng, còn ai dám tới hỏi một câu?

Phương Di ra khỏi cung đi được hơn mười trượng, quay đầu nhìn lại cửa cung một cái, trăm mối cảm xúc dâng trào, đúng là như vừa trải qua một kiếp khác.

Vì Tiểu Bảo thuê ba chiếc kiệu trên đường, dặn khiêng tới phố Tây Trường An, rồi thuê một chiếc kiệu nhỏ khác tới cách chỗ đóng cửa Thiên địa hội hai con hẻm thì dừng lại, nói “Bạn bè trong Mộc vương phủ của các người đêm qua đều đã ra khỏi thành. Ta tới gặp bạn bè bàn bạc, sẽ đưa các người tới đó”. Y làm Phó Tổng

quản Ngự tiền thị vệ khâm tứ Hoàng mã quải, tự cảm thấy đã trở thành người lớn, lại thêm có tờ sắc lệnh trong người, đi tra xét một việc rất lớn, đột nhiên bỏ hết giọng điệu hoạt kê, lại thêm còn cách chỗ sư phụ không xa, càng không dám buông thả.

Phương Di hỏi “Người... từ nay trở đi người đi đâu?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta không dám nấn ná ở Bắc Kinh nữa, đi càng xa càng tốt, chờ khi thái hậu chết rồi, mọi chuyện yên ổn, mới dám trở về”. Phương Di nói “Bọn ta có một người bạn tốt ở Thạch gia trang Hà Bắc, người... nếu người không chê, thì cùng... cùng đi tới đó trốn tránh một thời gian được không?”. Mộc Kiếm Bình nói “Hay lắm, người là ân nhân cứu mạng của bọn ta, mọi người đều là người mình. Ba người cùng đi trên đường, thì cũng vui hơn”, hai người nhìn y chăm chăm, đều có ý lưu luyến, Mộc Kiếm Bình tỏ vẻ nhiệt tình thành thật, Phương Di thì hơi có vẻ thẹn thùng.

Vi Tiểu Bảo nếu trong người không có nhiệm vụ quan trọng, kết bạn đồng hành với hai giai nhân thế này, ngao du đường xa, vốn là vô cùng khoái hoạt tiêu dao, lúc ấy lại không thể không tìm cách thoái thác, nói “Ta còn hứa với bạn bè đi làm một việc quan trọng, bây giờ không thể tới Thạch gia trang. Các người đang bị thương, hai cô nương đi trên đường thật không tiện, để ta ủy thác một người bạn tin cậy hộ tống các người đi. Chúng ta cứ nghỉ ngơi một chút, ăn cho no rồi sẽ thông thả bàn tính”.

Lúc ấy bèn tới trụ sở của Thiên địa hội. Bọn huynh đệ canh gác ngoài hẻm nhìn thấy y, vội vàng đưa vào. Mã Ngạn Siêu ra đón, thấy y dắt theo hai tiểu thái giám, vô cùng kinh ngạc. Vi Tiểu Bảo ghé vào tai y nói nhỏ

“Là em gái của Mộc tiểu công gia, người kia là sư tử của cô ta, ta cứu từ trong cung đưa ra”.

Mã Ngạn Siêu mời hai cô gái vào sảnh đường ngồi, mang trà ra mời, kéo Vi Tiểu Bảo qua một bên nói “Tối hôm qua Tổng đà chủ rời khỏi kinh rồi”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, y một là rất sợ sư phụ tra vấn xem đã luyện tập võ công tới đâu, hai là không biết có nên nói lại việc Khang Hy sai mình hay không, nghe nói sư phụ đã rời kinh, trong lòng lập tức như buông được gánh nặng, nhưng trên mặt thì lại tỏ ra vô cùng thất vọng, giậm chân nói “Vây... vây... vây... ồ, sao sư phụ lại đi gấp thế?”.

Mã Ngạn Siêu nói “Tổng đà chủ sai thuộc hạ nhắn lại với Vi Hương chủ, nói lão nhân gia người đột nhiên nhận được tin cấp báo ở Đài Loan, không về ngay không được. Tổng đà chủ muốn Vi Hương chủ phải cẩn thận mọi việc, tùy cơ hành sự, nếu không tiện ở trong cung nữa thì tạm thời rời kinh thành để trốn tránh, lại nói muốn Vi Hương chủ chuyên cần luyện tập võ công, không biết chất độc trong người của Vi Hương chủ đã giải được hết chưa, nếu thấy không ổn thì phải báo ngay cho Tổng đà chủ biết”. Vi Tiểu Bảo nói “Được. Sư phụ vẫn lo chuyện thương thế và võ công của ta, thật khiến người ta phải cảm kích” hai câu ấy của y đúng là thật lòng, nghe nói sư phụ trong lúc gấp rút mà vẫn nhớ tới mình, vô cùng cảm động, lại hỏi “Đài Loan có chuyện gì thế?”. Mã Ngạn Siêu nói “Nghe nói là mẹ con họ Trịnh bất hòa, giết chết đại thần, dường như là có nội biến. Trần Tổng đà chủ rất có oai vọng, có biến loạn gì thì lão nhân gia người tới cũng sẽ lập tức thành yên ổn thôi, Vi Hương chủ không cần lo lắng. Bọn Lý đại ca, Quan phu tử, Phàn đại ca,

Phong đại ca, Huyền Trinh đạo trưởng đều đi theo Tổng đà chủ. Từ tam ca và thuộc hạ ở lại kinh thành để Vi Hương chủ sai khiến”.

Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, nói “Người bảo người mời Từ tam ca tới đây”, nghĩ thầm Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên võ công cao cường, người lại cơ cảnh, vả lại là một lão già, hộ tống hai cô gái tới Thạch gia trang thì không gì tốt bằng. Lại nghĩ “Đài Loan cũng mẹ con bất hòa, giết người sinh sự, cũng giống hệt như thái hậu và hoàng đế ở Bắc Kinh”.

Y quay vào sảnh ăn miến với hai người Phương Mộc. Mộc Kiếm Bình ăn được nửa bát, không nhịn được hỏi “Người quả thật không đi cùng bọn ta tới Thạch gia trang à?”. Vi Tiểu Bảo nhìn qua Phương Di, thấy nàng dùng đũa không ăn, đưa mắt nhìn mình chăm chăm, trong ánh mắt lộ vẻ vô cùng tha thiết, bất giác trong lòng nóng bừng lên, đã định bảo hai cô gái lên núi Ngũ Đài với mình, nhưng lại lập tức tự nhủ “Mình đi làm việc quan trọng tới mức nào? Mang theo hai cô nương đang bị thương, vướng tay vướng chân, bị người ta để ý, quả thật là muôn ngàn lần không được”. Bèn thở dài một tiếng, nói “Ta làm xong việc, sẽ tới Thạch gia trang thăm. Bạn của các người ở chỗ nào, tên gì?”.

Phương Di từ từ cúi đầu xuống, cầm đũa gắp một sợi miến, nhưng không cho vào miệng, hạ giọng nói “Vị bằng hữu ấy mở một cửa hàng bán lừa ngựa ở chợ Tây Thạch gia trang, y tên là Khoái mã Chu Tam”.

Vi Tiểu Bảo nói “Khoái mã Chu Tam, được rồi, ta nhất định sẽ tới thăm các người”. Trên mặt lộ ra vẻ ương ngạnh,

hạ giọng nói “Sao ta không tới chứ? Làm sao bỏ được hai bà vợ lớn vợ nhỏ hoa nhường nguyệt thẹn thế này?”.

Mộc Kiếm Bình cười nói “Ngoan ngoãn không đầy nửa ngày, lại đã mồm mép rồi”. Phương Di nghiêm trang nói “Nếu người coi bọn ta là bạn tốt, thì bọn ta... bọn ta hàng ngày chờ người. Nếu người có lòng khinh bạc, không tôn trọng người khác, vậy thì... vậy thì cũng không cần tới nữa”. Vi Tiểu Bảo đáp phải đình, cảm thấy hơi cụt hứng, nói “Được rồi, người không thích nói đùa thì trở đi ta không nói nữa”. Phương Di có vẻ áy náy, dịu dàng nói “Nói đùa cũng phải có mức độ, cũng phải xem lúc xem chỗ nữa. Người... người giận à?”.

Vi Tiểu Bảo lại vui vẻ lên, vội nói “Không có, không có, chỉ cần người không giận là hay rồi”.

Phương Di cười cười, hạ giọng nói “Với người ấy à, chẳng ai giận thật được đâu”.

Phương Di lại nhướn miêng cười, tuy bụi đất trên mặt chưa lau chùi, nhưng vẫn không che lấp được vẻ kiều diễm, Vi Tiểu Bảo lập tức cảm thấy trong người ấm áp, y cứ ăn từng miếng từng miếng, nhất thời không nghĩ ra được câu gì để nói.

Đột nhiên ngoài thiên tỉnh có tiếng bước chân vang lên, một lão già tiến vào, chính là Từ Thiên Xuyên. Y bước tới trước mặt Vi Tiểu Bảo, khom người làm lễ, trên mặt đầy vẻ tươi cười, cung cung kính kính nói “Chào lão nhân gia”. Y là người cẩn thận tinh tế, thấy có người lạ đang ngồi đó nên không gọi là “Vi Hương chủ”.

Vi Tiểu Bảo ôm quyền đáp lễ, cười nói “Từ tam ca, ta giới thiệu cho người hai vị bằng hữu. Hai người này là

cao đồ của Thiết bối thương long Liễu Đại Hồng, vị này là là Phương cô nương, vị này là Mộc cô nương, là tiểu quận chúa của Mộc vương phủ”. Rồi quay qua hai người Phương Mộc nói “Vị Từ đại ca này có quen biết với Liễu lão gia và tiểu công gia của các người đấy”. Y sợ hai người Phương Mộc vẫn còn nhớ chuyện cũ, lại thêm một câu “Vốn là có một chuyện vướng mắc nhỏ, bây giờ đã xong cả rồi”. Chờ ba người làm lễ ra mắt với nhau xong, lại nói “Từ tam ca, ta muốn nhờ người một việc”.

Từ Thiên Xuyên nghe nói hai cô gái cải trang làm tiểu thái giám này là nhân vật quan trọng của Mộc vương phủ, nghĩ thầm bọn Mộc Kiếm Thanh đã biết lai lịch Vi Tiểu Bảo, hai vị cô nương này tự nhiên cũng đã biết, liền nói “Vi Hương chủ có chuyện sai khiến, thuộc hạ tự nhiên phải tuân lệnh”.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình quả thật không biết thân phận của Vi Tiểu Bảo, nghe Từ Thiên Xuyên gọi y là “Vi Hương chủ”, đều cảm thấy kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo cười khẽ một tiếng, nói “Hai vị cô nương này cũng như Ngô Lập Thân Ngô lão gia, Lưu Nhất Chu Lưu đại ca, đều bị hãm trong hoàng cung, bây giờ mới ra được. Tiểu công gia và Lưu Nhất Chu sư huynh của Mộc vương phủ đều đã rời kinh rồi phải không?”.

Từ Thiên Xuyên nói “Các vị anh hùng trong Mộc vương phủ đã bình an rời kinh tối qua. Mộc tiểu công gia còn nhờ ta hỏi dò nơi hạ lạc của tiểu quận chúa, ta bảo y cứ yên tâm, Thiên địa hội sẽ chịu trách nhiệm, nhất định tìm ra được tiểu quận chúa”, nói xong trên mặt thoáng nét cười.

Mộc Kiếm Bình nói “Lưu sư ca đi cùng ca ca ta à?”. Câu này là nàng hỏi giúp Phương Di. Từ Thiên Xuyên nói “Tại hạ đưa một nhóm của họ ra thành, Lưu sư huynh trong nhóm Liễu lão gia, đi về phía nam”. Phương Di chợt đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người nghe người trong lòng bình an thoát hiểm, nhất định là trong bụng mừng rơn”, hoàn toàn không biết lần này đã đoán lầm. Phương Di trong lòng là đang nghĩ “Mình đã ưng thuận với y, nếu y cứu được tính mạng Lưu sư ca thì mình sẽ làm vợ y, suốt đời không thay đổi. Nhưng y là thái giám, làm sao lấy vợ? Y còn nhỏ tuổi mà đã lắm trò hoa dạng, không biết lại còn là Vi Hương chủ gì đây nữa?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hai vị cô nương này ra sức đánh nhau với thị vệ trong cung, hiện đang bị thương, định tới nhà một người bạn ở Thạch gia trang để dưỡng thương. Ta muốn nhờ Từ tam ca hộ tống họ tới đó”.

Từ Thiên Xuyên mừng rỡ nói “Theo lẽ thì phải ra sức rồi. Vi Hương chủ giao cho ta một việc sai sử rất tốt. Thuộc hạ có lỗi với các bằng hữu trong Mộc vương phủ, lại đòi ơn Mộc tiểu công gia cứu giúp, trong lòng vừa cảm kích vừa xấu hổ. Nếu có thể làm bạn với hai vị cô nương này tới nơi bình an, thì cũng có thể báo đáp trong muôn một”.

Mộc Kiếm Bình nhìn Từ Thiên Xuyên một cái, thấy y thân hình gầy gò, lưng còng hông vẹo, dáng vẻ già nua có thể chết bất cứ lúc nào, nói gì tới việc hộ tống mình và sư tỷ, chỉ sợ trên đường còn phải chiếu cố cho y, huống chi Vi Tiểu Bảo không đi cùng, đã rất thất vọng, về không bằng lòng không tìm được hiện ra trên mặt.

Phượng Di thì nói “Làm phiền đại giá của Từ lão gia thì quả thật không dám, chỉ cần làm phiền đi thuê giúp một chiếc xe lớn, bọn ta tự lên đường là được rồi. Vết thương của bọn ta cũng không nặng gì lắm, quả thật không cần bận tâm”.

Từ Thiên Xuyên cười nói “Phượng cô nương không cần khách khí. Vi Hương chủ đã có lệnh, ta nói thế nào cũng phải phụng bồi tới nơi. Hai vị cô nương võ nghệ cao cường, vốn cũng không cần lão già ta giở trò đáng ghét bên cạnh, hai chữ hộ tống thì lão già ta quả thật không có bản lĩnh. Nhưng chạy việc mua sắm, hầu hạ hai vị cô nương trong khách điếm, quét nhà thuê xe, mua đồ, làm những việc vặt ấy để hai cô nương trên đường đỡ phải mất công sai bảo, đối phó với hạng người như bọn phu xe phu kiệu điếm tiểu nhị”.

Phượng Di thấy khó chối từ nữa, bèn nói “Thịnh ý của Từ lão gia, không biết làm sao để báo đáp”.

Từ Thiên Xuyên hờ hờ cười rộ, nói “Báo cái gì đáp? Không giấu gì hai cô nương, ta đối với vị Hương chủ của bọn ta đây, trong lòng vô cùng khâm phục, dùng thấy y còn nhỏ tuổi, thật ra thần thông quảng đại lắm đấy. Y đã cứu cái mạng già của ta, hôm qua lại giúp lão già ta hả giận một phen, ta đang thẩm tính toán nghĩ cách làm cho y vài việc mới nên, ngờ đâu hôm nay y lại giao cho ta một việc sai sử. Cho dù hai vị cô nương không muốn ta bồi tiếp, lão già ta cũng chỉ còn cách không ra mặt, dọc đường làm quan đi trước, gặp núi mở núi, gặp suối bắc cầu, hầu hạ hai vị cô nương tới Thạch gia trang bình yên. Dùng nói từ Bắc Kinh tới Thạch gia trang chỉ có mấy ngày đường, nếu Vi Hương chủ sai lão già ta theo

hai vị tới Vân Nam, thì cũng nói đi là đi, tới nơi mới thôi”.

Mộc Kiếm Bình thấy dáng vẻ của y tuy xấu xí, nhưng nói chuyện lại rất có ý vị, liền hỏi “Hôm qua y làm người hả giận chuyện gì thế? Hôm qua... y... không phải y đang trong hoàng cung sao?”.

Từ Thiên Xuyên cười nói “Thủ hạ của thằng gian tặc Ngô Tam Quế có một gã cầu quan tên Lư Nhất Phong. Y bắt lão già ta về, đánh đập chửi mắng, lấy thuốc cao dán kín miệng ta lại, may được lệnh huynh sai người tới cứu ta. Vì Hương chủ đáp ứng lời ta, y nói chắc sẽ bảo người đánh gãy hai chân của gã cầu quan ấy. Ta nghĩ thằng con chó má của Ngô Tam Quế lần này tới kinh, thủ hạ mang theo rất nhiều người tài giỏi. Gã khốn Lư Nhất Phong ấy lần trước đã bị ta cho ném mùi đau khổ, đã biết ngoan ngoãn rồi, không dám một mình ra ngoài, nếu bọn ta muốn trả thù thì rất không dễ. Nào ngờ hôm qua ta trong hiệu thuốc Chung Đức đường ở Tây thành, thấy một người bạn là y sinh trật đả nói trong ổ chó của Bình Tây vương phủ sai người khiêng một thằng cầu quan đi tìm y sinh trật đả khắp nơi. Chuyện cũng kỳ quái, tìm y sinh trật đả hết người này tới người khác, được tất cả hai mươi ba người, nhưng không cho ai chữa trị, chỉ nói với họ gã cầu quan ấy tên Lư Nhất Phong, hồ đồ ngu ngốc, thằng con chó má của Bình Tây vương đích thân cầm gậy đánh gãy hai cái chân chó của y, bắt y phải đau bảy ngày bảy đêm, không cho chữa trị”.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình đều vô cùng ngạc nhiên, hỏi Vi Tiểu Bảo “Đó là chuyện gì vậy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Thằng cầu quan ấy đắc tội với Từ tam ca, tự nhiên là

phải cho y nếm mùi đau khổ". Mộc Kiếm Bình nói "Sao người trong ổ chó Bình Tây vương phủ lại khiêng y đi qua đi lại, để cho mọi người đều biết thế?". Vi Tiểu Bảo nói "Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng là muốn người ta đồn tới tai ta, ta bảo y đánh gãy chân thằng cầu quan kia, y đã làm rồi". Mộc Kiếm Bình lại càng ngạc nhiên, hỏi "Tại sao y phải nghe lời người?". Vi Tiểu Bảo cười khê nói "Ta bịa đặt bừa bãi, lừa y một chấp, y bèn tin lời".

Từ Thiên Xuyên nói "Ta vốn định tìm giết y, nhưng nghĩ gã cầu quan ấy được khiêng đi trên đường để thị chúng, hai chân bị gãy lại không cho chữa trị, nếu tới giết y thì lại quá tiện nghi cho thằng khốn ấy. Chiều hôm qua ta chính mắt nhìn thấy y, cái mạng chó mười phần đã mất hết chín, ống quần cuốn lên để lộ ra hai cái chân bị gãy, sưng vù bầm tím, đau tới mức kêu cha kêu mẹ, hai vị cô nương, các người nói lão già ta trong bụng khoái trá thế nào?".

Lúc ấy Mã Ngạn Siêu đã thuê được ba chiếc xe lớn, đứng chờ ngoài cửa. Y cũng là một nhân vật đặc lực trong Thiên địa hội, nhưng theo quy củ trong hội, mọi người là làm việc phạm pháp có thể mất đầu, nếu không thật cần thiết thì càng ít để lộ chân tướng càng tốt, vì thế Vi Tiểu Bảo cũng không giới thiệu cho Phương Di và Mộc Kiếm Bình.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Trong bao phục của mình có tất cả năm bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, số kinh thư này có tác dụng gì thì mình một chút cũng không biết, nhưng rất nhiều người liều mạng để trộm cắp cướp đoạt thì bên trong nhất định có một nguyên cớ rất lớn, mang trong người đi trên đường khó mà không thất lạc". Trầm

ngâm hồi lâu, đã tìm được cách, bèn hạ giọng thì thảo với Mã Ngạn Siêu “Mã đại ca, ở trong cung ta có một người huynh đệ tốt bị bọn thị vệ Thát Đát giết chết, ta mang tro cốt của y ra, phải an táng y cho đàng hoàng. Nhờ người lập tức sai người đi mua một chiếc quan tài”.

Mã Ngạn Siêu vâng dạ, nghĩ thầm bạn tốt của Vi Hương chủ bị người Thát Đát giết chết, thì ắt là nghĩa sĩ phản Thanh, bèn đích thân đi lo liệu, ngoài một chiếc quan tài gỗ tốt, các vật như áo tang, vải liệm, hủ đựng tro, vôi bột, giấy bản, vải dầu, bài vị, phướn, giấy tiền vàng bạc đều mua đầy đủ, đều là thứ hạng nhất, lại mua giúp hai người Phương Mộc quần áo giày tất đàn ông và những thức lương khô điểm tâm mang đi đường, còn gọi một người phu liệm xác, một người thợ sơn quan tài. Đến khi mọi vật được đưa tới, thì Vi Tiểu Bảo và hai cô gái đã ngủ được hai giờ.

Vi Tiểu Bảo trở dậy thay mặc quần áo thường, nghĩ thầm “Mình phụng chỉ lên núi Ngũ Đài công cán thì rất bận rộn, làm sao có thời giờ rèn luyện võ công? Bí quyết võ công của sư phụ đưa cho đừng để người ta lấy trộm mất”, lúc ấy dùng mấy lớp vải dầu bọc thật kỹ năm bộ kinh và bí quyết võ công của sư phụ đưa cho, xuống bếp bốc một nắm tro củi cho vào hủ đựng tro cốt, nghĩ thầm “Tốt nhất là đặt một cái xác thật trong quan tài, cho dù có người mở quan tài ra tra xét cũng không nghi ngờ, chỉ có điều trong ba khắc một giờ thì tìm đâu ra một người xấu mà giết”. Lúc ấy bèn lấy một ít nước lạnh xát vào mắt lên mặt, dánh vể đau xót, hai tay bung cái bọc vải dầu và hủ đựng tro cốt bước vào hậu sảnh, đặt bao phục và hủ vào quan tài, quỳ xuống bên cạnh, buông tiếng khóc lớn.

Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu và hai người Phương Mộc chờ trên sảnh thấy y quỳ xuống khóc lớn, đòi nào lại nghi ngờ, chỉ cho rằng quả thật là tro cốt của bạn y, cũng đều quỳ xuống làm lễ. Vì Tiểu Bảo đã thấy tình hình người nhà người chết vái trả người điếu tang, bèn bước tới cạnh quan tài quỳ xuống dập đầu làm lễ với bốn người. Nhìn thấy có rất nhiều giấy bản, vôi bột, kẻ đóng đinh nắp quan tài. Thợ sơn quan tài bắt đầu sơn bít lại.

Mã Ngạn Siêu hỏi “Tôn tính đại danh của vị nghĩa sĩ này nên viết bằng sơn ngoài quan tài”. Vì Tiểu Bảo nói “Y... y... y...”, sụt sịt không ngừng khóc lóc, trong lòng ngẫm nghĩ, nói “Y tên là Hải Quế Đống”. Đó là ghép tên của ba người Hải Đại Phú, Tiểu Quế tử và Thụy Đống thành một tên, nghĩ thầm “Mình giết ba người bọn họ, bây giờ dập đầu hành lễ với họ, đốt cho họ ít giấy tiền vàng bạc để tiêu dưới cõi âm, ba con ma chết oan các ngươi chắc cũng không quấy nhiễu ta chứ?”.

Mộc Kiếm Bình thấy y khóc lóc rất thảm thiết, bèn an ủi “Người Thát Đát Mãn Thanh giết chết bạn của chúng ta, rốt lại thế nào cũng phải có ngày giết sạch bọn họ để trả thù rửa hận cho bạn tốt”. Vì Tiểu Bảo khóc nói “Người Thát Đát tự nhiên là phải giết, nhưng mối thù của mấy vị bạn tốt này thì ngàn vạn lần không thể trả được”. Mộc Kiếm Bình mở tròn hai mắt, sừng sốt nhìn y, nghĩ thầm “Tại sao lại không thể trả thù được?”.

Bốn người nghỉ ngơi một lúc, rồi từ biệt Mã Ngạn Siêu lên đường. Vì Tiểu Bảo nói “Để ta đưa các ngươi

một đoạn". Hai người Phương Mộc trên mặt đều có vẻ mừng rỡ.

Hai cô gái ngồi trên một chiếc xe lớn, Vi Tiểu Bảo và Từ Thiên Xuyên mỗi người ngồi một chiếc. Ba chiếc xe ra khỏi cửa Đông môn, đi về phía đông được vài dặm, rồi mới vòng qua hướng nam. Lại đi bảy tám dặm, tới một thị trấn, Từ Thiên Xuyên gọi dừng xe, nói "Đưa anh ngàn dặm, rốt lại cũng có lúc chia tay, trời không còn sớm nữa, chúng ta uống chén trà ở đây, rồi chia tay thôi!".

Đi tới một quán trà cạnh đường, tiểu nhị pha trà bưng ra, ba người phu xe ngồi một bàn khác.

Từ Thiên Xuyên nghĩ ba người bọn Vi Hương chủ ắt có chuyện cần nói với nhau, bèn chấp tay sau lưng, bước ra ngoài ngắm cảnh.

Mộc Kiếm Bình nói "Quế... Quế đại ca, người thật ra họ Vi phải không? Tại sao còn là Vi Hương chủ gì đó nữa?". Vi Tiểu Bảo cười nói "Ta họ Vi, tên Tiểu Bảo, là Hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên địa hội. Cho đến bây giờ thì ta không thể giấu giếm các người được nữa". Mộc Kiếm Bình thở dài nói "Ồ!". Vi Tiểu Bảo hỏi "Sao người lại thở dài?". Mộc Kiếm Bình nói "Người là Hương chủ Thanh Mộc đường của Thiên địa hội, tại sao lại vào hoàng cung làm thái giám, đó không phải là... đó không phải là...".

Phương Di biết nàng muốn nói mấy chữ "Vô cùng đáng tiếc" nhưng một là câu ấy nói ra bất nhã, hai là vì không muốn Vi Tiểu Bảo buồn lòng, bèn nói xen vào "Anh hùng hào kiệt vì việc lớn của quốc gia, không nề chịu khuất chịu nhục, thật khiến người ta vô cùng khâm

phục", nàng đoán Vi Tiểu Bảo ắt là vâng lệnh Thiên địa hội, tự hủy hoại thân thể, vào cung nằm vùng, quả thật khiến người ta kính phục.

Vi Tiểu Bảo cười khẽ một tiếng, nghĩ thầm "Có nên nói cho họ biết mình không phải là thái giám không?". Chợt nghe Từ Thiên Xuyên quát "Bằng hữu, đến giờ này mà ngươi còn chưa chịu lộ chân tướng à?", rồi vươn tay đập vào vai của người phu xe bên phải.

Chuông phải của Từ Thiên Xuyên sắp chạm vào vai người phu xe, người kia thân hình nghiêng đi một cái, chuông phải của Từ Thiên Xuyên đã đánh hụt, quyền trái của y đã đánh tới hông phải người phu xe. Người phu xe lật tay móc lại đẩy ra, kéo phát quyền lệch ra bên ngoài. Từ Thiên Xuyên khuỷu tay phải lại đánh vào gáy y. Người phu xe tay phải xòe ra hất lên đánh hờ vào mặt Từ Thiên Xuyên, khuỷu tay phải của Từ Thiên Xuyên nếu chạm vào gáy y thì trán của mình cũng sẽ bị tay quyền của y đánh trúng, lập tức hai chân sử kinh điểm xuống nhảy bật lại phía sau. Y liên tiếp đánh ra ba chiêu, chuông võ, quyền đánh, khuỷu đê, đều là thủ pháp mười phần lợi hại, nhưng người phu xe chỉ hời hợt mà hóa giải được tất cả.

Từ Thiên Xuyên vừa sợ vừa giận, đoán chắc người này là hảo thủ trong đại nội, vâng lệnh tới bắt người, lập tức xua tay trái lia lịa, ra hiệu cho ba người bọn Vi Tiểu Bảo mau mau đào tẩu, mình sẽ giữ chân địch nhân, để ba người có cơ hội thoát thân. Nhưng ba người bọn họ đời nào lại chịu làm chuyện không có nghĩa khí như thế? Phương Di đang bị thương, khó lòng động thủ, Vi Tiểu Bảo và Mộc Kiếm Bình đều rút binh khí ra sẵn tới giáp kích.

Người phu xe kia quay lại cười nói “Bát tỷ viên hầu nhân lực lợi hại thật !”, âm thanh rất nhỏ. Bốn người thấy y mặt mũi vàng vọt, quần áo dơ bẩn, hình thù xấu xí, nhất thời không nhận ra được là bao nhiêu tuổi. Từ Thiên Xuyên nghe y gọi ngoại hiệu của mình, trong lòng càng sợ, ôm quyền nói “Tôn giá là ai? Tại sao lại cải trang làm phu xe, hý lộng tại hạ?”.

Người phu xe kia cười nói “Hý lộng thì muôn ngàn lần không dám. Tại hạ là bạn của Vi Hương chủ, biết y rồi kinh, đặc biệt tới đây đưa tiễn”. Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu nói “Ta... ta lại không nhận ra người”. Người phu xe kia cười nói “Đêm hôm qua hai người chúng ta liên thủ chống lại cường địch, tại sao người lại quên?”. Vi Tiểu Bảo sực hiểu ra, nói “A, người... người là Đào... Đào...”, rồi cất thanh chủ thủ vào ống giày, bước tới nắm tay bà ta, mới biết người phu xe này chính là Đào Cung Nga cải trang.

Đào Cung Nga trên mặt bôi một lớp mỡ bò, người ngoài khó biết bà ta đang mừng hay đang giận, chỉ thấy ánh mắt bà ta lộ ra vẻ mừng rỡ, nói “Ta sợ người Thất Sát sai người cản trở, vì vậy cải trang hộ tống người một đoạn, không ngờ Từ lão gia nhân lực lợi hại, không đánh lừa được pháp nhãn của y”.

Từ Thiên Xuyên thấy dáng vẻ của Vi Tiểu Bảo, biết người này là bạn chứ không phải là thù, vừa mừng rỡ vừa xấu hổ, chấp tay nói “Tôn giá võ công cao cường, bội phục, bội phục! Vi Hương chủ nhân duyên thật tốt, đi đâu cũng kết giao được với bậc cao nhân”. Đào Cung Nga cười nói “Không dám! Xin hỏi Từ đại ca, ta cải trang thế này có chỗ nào sơ hở?”. Từ Thiên Xuyên nói “Sơ hở

thì không có. Chỉ có điều suốt trên đường đi, ta thấy tôn giá vung roi đánh lừa không giống như phu xe tầm thường. Tôn giá cổ tay không động, mà ngọn roi duỗi thẳng ra, khuỷu tay không nhấc lên, mà ngọn roi đã rút lại. Võ công cao cường như thế, thì trong các bằng hữu đánh xe ở thành Bắc Kinh e không có được mấy người". Bốn người đều cười âm lên.

Từ Thiên Xuyên cười nói "Nếu tại hạ biết được chân tướng, mà thấy võ công của tôn giá như thế thì vốn không nên ra tay mạo phạm, chẳng qua chỉ là lão già ta không biết tốt xấu, cũng không còn cách nào". Đào Cung Nga nói "Từ đại ca nặng lời quá, ta đặc tội xin đừng trách". Từ Thiên Xuyên ôm quyền nói "Không dám, xin hỏi tôn tính đại danh".

Vi Tiểu Bảo nói "Vị bằng hữu này họ Đào là... là bạn sinh tử chi giao với huynh đệ". Đào Cung Nga nghiêm trang nói "Không sai, đúng là sinh tử chi giao. Vi Hương chủ đã cứu mạng ta". Vi Tiểu Bảo vội nói "Tiền bối nói gì thế? Chúng ta chẳng qua chỉ là hợp lực giết chết gã xấu xa kia thôi". Đào Cung Nga cười khẽ một tiếng, nói "Vi huynh đệ, Từ đại ca, hai vị Phương Mộc, chúng ta chia tay ở đây". Rồi vòng tay một cái, đã nhảy lên chỗ ngồi của phu xe.

Vi Tiểu Bảo nói "Đào... Đào đại ca, người đi đâu?". Đào Cung Nga cười nói "Ta từ đâu tới đây, thì lại về chỗ ấy". Vi Tiểu Bảo gật đầu nói "Tốt lắm, sau này sẽ có ngày gặp lại". Nhìn thấy bà ta giơng xe phóng đi.

Mộc Kiếm Bình hỏi "Từ lão gia, người này võ công cao cường lắm à?". Từ Thiên Xuyên nói "Rất cao cường! Bà ta là phụ nữ, lại càng cao cường". Mộc Kiếm Bình

ngạc nhiên hỏi “Là phụ nữ à?”. Từ Thiên Xuyên nói “Lúc nhảy lên xe bà ta hơi uốn lưng, tư thế cố nhiên dễ nhìn nhưng không khỏi có chỗ rụt rụt rè rè, tự nhiên là phụ nữ”. Mộc Kiếm Bình nói “Bà ta nói chuyện âm thanh rất nhỏ, cũng không giống đàn ông lắm. Vì đại ca, bà ta... bà ta tướng mạo có đẹp không thể?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bốn mươi năm trước có khi cũng dễ coi. Nhưng nếu người sống thêm bốn mươi năm nữa thì cũng dễ coi hơn bà ta hiện nay nhiều”. Mộc Kiếm Bình cười nói “Tại sao lại đem ta mà so sánh? Té ra đó là một bà già”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ tới việc phải chia tay hai người bạn họ, không kìm được buồn bã, lại nghĩ một mình lên đường, bất giác hơi có chút sợ sệt. Từ Dương Châu tới Bắc Kinh là theo Mao Thập Bát lịch lãm giang hồ, trong hoàng cung tuy liên tiếp gặp nguy hiểm, nhưng biết người biết chỗ, mỗi khi có việc khẩn cấp thì thường dựa vào trí khôn nhất thời mà hóa giải trở thành yên ổn, nhưng lần này lên núi Ngũ Đài Sơn Tây, con đường này cố nhiên chưa từng đi qua, trên đường lại không quen biết một ai. Y trước nay chưa từng một mình đi xa, rốt lại cũng còn là một đứa nhỏ, không khỏi có chỗ khiếp sợ. Nhất thời muốn trở về Bắc Kinh, gọi Mã Ngạn Siêu cùng đi với mình lên núi Ngũ Đài, nhưng nghĩ chuyện này có liên quan tới thân thế của Tiểu Huyền tử, nếu để người ngoài biết được, thì có chỗ rất không phải với bạn bè.

Từ Thiên Xuyên chỉ cho là y sẽ trở về Bắc Kinh, bèn nói “Vi Hương chủ, trời không còn sớm nữa, mời người cứ quay về thôi, chậm thêm một lúc, chỉ e là cố gắng thành đóng đậy”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, trong lòng vừa ngọt ngào vừa chua xót, không nói nên lời.

Từ Thiên Xuyên mời hai cô gái lên xe, mình ngồi cạnh phu xe, gióng xe đi về phía nam. Vi Tiểu Bảo nhìn theo thấy hai người Phương Mộc trên xe thò đầu ra, vẫy tay từ biệt. Chiếc xe đi hơn ba mươi trượng, quanh qua một chỗ ngoặt, kế đó bị một răng liễu đỏ che khuất, không còn nhìn thấy nữa.

Vi Tiểu Bảo lên chiếc xe sau, sai phu xe vòng qua phía tây, không trở vào thành Bắc Kinh. Người phu xe có vẻ ngần ngại, Vi Tiểu Bảo lấy ra mười lượng bạc, nói “Mười lượng bạc thuê người ba ngày, vậy đã đủ chưa?”. Người phu xe cả mừng, vội nói “Mười lượng bạc có thuê một tháng cũng đủ. Tiểu nhân xin hầu hạ công tử thật tốt, công tử muốn đi thì đi, muốn ngừng thì ngừng”.

Chiều hôm ấy, dừng lại ở một thị trấn nhỏ cách Bắc Kinh hơn hai mươi dặm về phía tây nam, nghỉ lại trong một khách điểm nhỏ. Vi Tiểu Bảo lau người rửa chân, không chờ ăn cơm chiều, đã lăn ra giường thiếp đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, chỉ thấy đầu nhức như búa bổ, kêu không ra tiếng, vừa mở mắt ra, thấy dưới đất có ba người nằm, y giật nảy mình, ngẩn ra suốt nửa ngày, cố gắng định thần, từ từ ngồi dậy, chỉ thấy trước giường có một người ngồi, đang cười hể hể nhìn y.

Vi Tiểu Bảo a một tiếng, người kia cười nói “Bây giờ mới tỉnh à?”, chính là Đào Cung Nga.

Vi Tiểu Bảo lúc ấy mới yên tâm, nói “Đào tử tử, Đào cô cô, đây là... đây là chuyện gì vậy?”. Đào Cung Nga mỉm cười nói “Người nhìn xem ba người này là ai”. Vi Tiểu Bảo bò xuống giường, chỉ thấy hai chân nhũn ra, bèn khuyu xuống rồi lập tức ngồi lên, đưa tay chống

xuống mới đứng lên được, nhìn thấy ba người dưới đất đều đã chết, lại đều không quen biết, nói “Đào cô cô, là người cứu mạng ta à?”.

Đào Cung Nga cười nói “Rốt lại người gọi ta là tử tử hay cô cô? Đừng có gọi bừa trên không ra trên dưới không ra dưới như thế”, Vi Tiểu Bảo cười nói “Người là cô cô, Đào cô cô!”. Đào Cung Nga mỉm cười nói “Người đi đường một mình, lần sau ăn uống phải cẩn thận một chút, nếu đi với con khỉ già tám tay kia thì quyết không thể mắc lừa”. Vi Tiểu Bảo nói “Tối hôm qua ta bị hạ mộng hẳn được à?”. Đào Cung Nga nói “Cũng gần như thế”.

Vi Tiểu Bảo nhớ lại, nói “Có quá nửa là trong chén trà có chuyện lạ, uống vào thấy hơi chua chua, lại hơi ngọt ngọt”, nghĩ thầm “Trong người mình mang một gói lớn mộng hân được, lại uống phải mộng hân được của người ta. Con mẹ nó, nếu lần này mình không uống trà có mộng hân được, thì làm sao biết được là vừa chua vừa ngọt?”, rồi hỏi “Đây là hắc điểm à?”. Đào Cung Nga nói “Khách điểm này vốn rất lương thiện, nhưng sau khi người bước vào thì biến thành hắc điểm”. Vi Tiểu Bảo đầu vẫn nhúc nhúc như bị búa bổ, đưa tay ôm đầu nói “Ta không hiểu gì cả”.

Đào Cung Nga nói “Người vào khách điểm không lâu thì có người tới, trối vợ chồng chủ quán và điểm tiểu nhị, biến khách điểm lương thiện này thành hắc điểm. Một tên gian tặc cởi quần áo của điểm tiểu nhị ra mặc vào, cho một mớ thuốc bột vào bình trà mang lên cho người. Ta thấy người sắp thay quần áo, định chờ người thay xong sẽ lên tiếng nhắc nhở, không ngờ vừa cởi quần áo ra thì người đã uống trà rồi. May mà đó chỉ là thuốc mê, không phải là thuốc độc”.

Vì Tiểu Bảo lập tức đỏ bừng mặt, tối hôm qua lúc mình lau người từng tưởng tượng nếu Phương Di làm vợ mình thật, thì sẽ ôm chặt lấy nàng, đó mới thật là thích thú, lúc ấy tình tứ tràn trề, không sao chịu nổi. Đào Cung Nga tuy đã lớn tuổi, nhưng rốt lại cũng là phụ nữ, ở ngoài cửa sổ nhìn thấy dáng vẻ của mình xấu xa như thế, tự nhiên không thể nhìn lâu.

Đào Cung Nga nói “Hôm qua chia tay với người, ta trở về cung chỉ thấy trong ngoài yên ắng vô sự, cũng không phát tang cho thái hậu, vô cùng ngạc nhiên vội vàng cải trang tới cung Từ Ninh dò xét, thấy tất cả đều như thường, té ra thái hậu vẫn chưa chết. Chuyện này có vẻ lạ lùng. Ta vốn nghĩ thái hậu mà chết, thì hai người chúng ta vẫn có thể trà trộn trong cung, nhất đạo tối hôm qua chưa đâm chết thì không lập tức rời cung không được, lại vội tới thông báo cho người, để người khỏi trở lại cung, tự mình nộp mạng”.

Vì Tiểu Bảo giả làm ra vẻ kinh ngạc, kêu lên “A, té ra con dĩ già chưa chết, thật là hồng phúc”. Trong lòng hơi cảm thấy xấu hổ “Tối hôm qua trong lúc vội vã lại quên nói tới, ta lại tưởng người đã biết rồi”.

Đào Cung Nga nói “Ta vừa quay đi, thấy ba tên thị vệ trong cung Từ Ninh đi ra, dáng vẻ thậm thà thậm thụt, nghĩ thậm có quá nửa là thái hậu sai họ đi bắt người, chỉ thấy họ không đi về phía ta, lúc ấy cũng không có thời gian đâu mà đếm xỉa tới, bèn trở về chỗ ở thu thập đồ dùng, lại cải trang, từ cửa nách Ngự thiện phòng lỏn ra khỏi cung”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Té ra cô cô cải trang thành tô lạp trong Ngự thiện phòng”. Ngự thiện phòng dùng rất nhiều tô lạp làm việc tạp dịch, những chuyện tạp vụ như chẻ củi, gánh than, giết gà, rửa rau, đun lửa, rửa bát đều do tô lạp làm, người này ra vào bên cạnh Ngự thiện phòng, rất ít ai lưu ý.

Đào Cung Nga nói “Ta vừa ra khỏi cung thì gặp ba tên thị vệ này, dĩ nhiên đã thay đổi quần áo, lưng mang bao phục, đều dắt ngựa như sắp đi xa”. Vi Tiểu Bảo a một tiếng, giơ chân trái đá vào một cái xác mảy cái, nói “Có phải là ba vị bằng hữu hắc đạo này không?”. Đào Cung Nga mỉm cười nói “Cũng phải đa tạ ba vị bằng hữu này, nếu không có họ dẫn đường thì ta làm sao tìm được người? Làm sao ngờ được là người vòng qua hướng tây. Bọn họ ra khỏi thành đi về phía tây, trên đường cứ hỏi thăm một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đi một mình, quả nhiên là vâng lệnh thái hậu đi bắt người. Lúc xế chiều, họ hỏi được tới đây, ta cũng theo họ tới đây”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng cảm kích, nói “Nếu không phải là cô cô tới cứu, thì bây giờ Diêm La vương hỏi ta cũng không trả lời được. Y hỏi: Vi Tiểu Bảo, tại sao người chết thế? Ta chỉ đành nói: Bẩm đại vương, chết rất hồ đồ, không sao biết được!”.

Đào Cung Nga ở trong thâm cung mấy mươi năm, lúc bình thời rất ít trò chuyện với người khác, nghe Vi Tiểu Bảo ăn nói thú vị, cười nói “Thằng nhỏ này! Nhất định Diêm La vương sẽ nói: Lôi ra đánh đòn!”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chứ không phải sao. Diêm La vương lão gia vuốt râu một cái, quát: Sống mà hồ đồ, không sao

biết được thì cũng thôi, chứ tại sao chết mà cũng hồ đồ? Ở chỗ ta nếu toàn là bọn ma hồ đồ, thì ta há lại không biến thành Diêm vương hồ đồ sao?”. Hai người cùng hồ hồ cười rộ. Vi Tiểu Bảo hỏi “Cô cô, về sau thế nào?”.

Đào Cung Nga nói “Ta nghe chúng hạ giọng bàn bạc dưới bếp, một tên nói : Thái hậu của thái hậu nói bắt sống được thằng tiểu quỷ này là tốt nhất, nếu không cứ một dao chém chết, nhưng những vật y mang theo trong người phải mang hết về cung nộp lên, không được thiếu món nào. Một người nói : Thằng tiểu quỷ này dám ăn trộm bộ kinh Phật mà thái hậu thường tụng niệm hàng ngày, rõ ràng đã chán sống rồi, chẳng trách gì thái hậu nổi giận. Thái hậu dặn dò, quan trọng nhất là mấy bộ kinh thư ấy. Tiểu huynh đệ, có đúng là người lấy kinh Phật của thái hậu không? Là Tổng đà chủ của các người bảo người lấy phải không?”, rồi đưa mắt nhìn chăm chăm vào y.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên hiểu ra “Phải rồi, bà ta lục lọi trong phòng của thái hậu chính là để tìm bộ *Tứ thập nhị chương kinh*”, bèn làm ra vẻ ngơ ngác, nói “Kinh Phật gì? Tổng đà chủ của bọn ta không thờ Bồ Tát. Ta trước nay chưa từng thấy y đọc qua kinh sách gì cả”.

Đào Cung Nga võ công tuy cao cường nhưng từ nhỏ đã sống trong cung cấm, hiểu biết về nhân tình thế thái rất ít. Hai người tuy cùng ở trong hoàng cung, nhưng Vi Tiểu Bảo hàng ngày gặp mặt hoàng đế, thái hậu, vương công đại thần, thị vệ thái giám, lúc nào cũng len lỏi giữa sự âm hiểm gian trá, nên vô cùng khôn ngoan nhạy bén, toàn thân là dao kiếm, Đào Cung Nga chỉ làm bạn với hai cung nữ già, mỗi năm cũng khó mà nói ra mười câu, ngoài ra cũng không thấy được bao nhiêu chuyện đời.

Chỗ chênh lệch trong sự cơ trí xảo quyết của hai người còn nhiều hơn sự chênh lệch về võ công. Bà ta thấy Vi Tiểu Bảo tỏ vẻ rất ngây thơ, nghĩ thầm “Mình vừa cứu mạng y, y trong lòng vô cùng cảm kích mình, trẻ con làm gì lại biết bịa đặt? Huống hồ mình còn đích thân kiểm soát bao phục của y?”. Liền gật gật đầu, nói “Ta thấy họ mở bao phục của người ra lục soát rất kỹ, thấy rất nhiều châu báu, lại có ngân phiếu mấy chục vạn lượng bạc, bèn nảy lòng tham bàn nhau làm sao giấu đi. Ta nghe thế nổi giận bèn xông vào giết chết tất cả”.

Vi Tiểu Bảo chửi “Con mẹ nó, té ra là con đĩ già biết ta có tiền, sai bọn thị vệ đuổi theo giết người cướp của. Vừa hạ thuốc mê, vừa mở hắc điểm, con đĩ già này làm những chuyện vô sỉ như thế, thật chẳng ra gì”.

Đào Cung Nga nói “Cũng không phải thế. Thái hậu chỉ muốn lấy kinh Phật chứ không cần châu báu tiền bạc. Mấy bộ kinh Phật ấy có quan hệ rất lớn, ta nghĩ hay là người đã đưa cho Từ Thiên Xuyên và hai vị cô nương kia đem tới Thạch gia trang cất giấu? Nghĩ thầm đã trừ diệt được địch nhân, cứ để người nghỉ ngơi thêm một lúc, lúc ấy cuối ngựa phóng về phía nam, tìm được chiếc xe của họ ngoài một khách điểm, vốn định rón rén vào tra xét một lượt, nhưng vị Bát ty viên hầu kia vô cùng cơ cảnh, ta vừa đặt chân lên mái nhà y đã biết ngay, không nói gì được, chỉ còn cách động thủ lần nữa”.

Vi Tiểu Bảo nói “Y không phải là đối thủ của người”.

Đào Cung Nga nói “Ta vốn không muốn đắc tội với Thiên địa hội người nhưng không còn cách nào, ta điểm ngã y rồi, nói rất nhiều câu xin lỗi để y đừng nổi giận. Tiểu huynh đệ, lần sau người gặp y nhờ nhắc lại vài

câu, nói là ta quả thật là bất đắc dĩ. Ta tra xét trong hành lý của ba người bọn họ một lượt, cả chiếc xe kia cũng lục soát một lần, chẳng tìm được gì, bèn giải khai huyết đạo cho y, rồi cưỡi ngựa quay lại đây". Vi Tiểu Bảo nói "Té ra lúc ta hồ đồ không biết gì, người đã đi làm được rất nhiều việc. Đào cô cô, sao người biết ta trong Thiên địa hội?". Đào Cung Nga cười khẽ nói "Ta đi theo xe của người suốt nửa ngày, làm sao không nghe được lời các người trò chuyện? Người còn nhỏ tuổi mà đã làm Hương chủ Thanh Mộc đường, là chức phận rất cao trong Thiên địa hội phải không?".

Vi Tiểu Bảo vô cùng đắc ý, cười nói "Cũng không phải là thấp".

Đào Cung Nga trầm ngâm hồi lâu, lại hỏi "Người theo hoàng đế lâu ngày, có nghe y nói chuyện kinh Phật gì không?".

Vi Tiểu Bảo nói "Có nói qua rồi. Thái hậu và hoàng thượng dường như rất coi trọng mấy bộ kinh Phật này. Thật ra con mẹ nó dùng để làm gì? Thái hậu là người xấu xa như thế, cho dù mỗi ngày niệm một vạn tiếng A di đà Phật, Bồ Tát cũng không phù hộ...". Đào Cung Nga không chờ y nói xong, hỏi ngay "Họ nói gì?". Vi Tiểu Bảo nói "Hoàng thượng sai ta và Sách Ngạch Đồ đại nhân tới tịch thu tài sản nhà Ngao Bái, cứ dặn đi dặn lại là ta phải tìm bằng được hai bộ kinh gì đó, dường như có chữ Nhị, lại có chữ Thập nữa".

Đào Cung Nga trên mặt lộ vẻ rất phấn khích, nói "Đúng, đúng! Là *Tứ thập nhị chương kinh*, người có tìm được không?".

Vi Tiểu Bảo nói “Ta mù chữ, có biết Tứ thập nhị chương kinh, Ngũ thập nhị chương kinh gì đâu? Về sau Sách đại nhân tìm được, ta mang về giao cho thái hậu. Thị vô cùng vui mừng, thưởng cho ta rất nhiều bánh trái kẹo mứt, con mẹ nó, con đĩ già thật nhỏ mọn, không thưởng vàng bạc, coi ta là trẻ con, chỉ cho bánh trái kẹo mứt. Nếu sớm biết thị xấu xa như thế thì ta đã sớm mang hai bộ kinh thư kia vào Ngự thiện phòng làm củi đốt rồi...”.

Đào Cung Nga vội nói “Không đốt được, không đốt được!”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ta cũng biết là không đốt được. Hoàng thượng mà hỏi Sách đại nhân, trò lòe bịp sẽ bại lộ ngay”. Đào Cung Nga trầm ngâm nói “Nói như thế thì trong tay thái hậu ít nhất đã có hai bộ *Tứ thập nhị chương kinh* rồi à?”. Vi Tiểu Bảo nói “E là có tới bốn bộ”. Đào Cung Nga nói “Bốn bộ kia à? Người... tại sao người biết được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đêm trước ta núp ở gầm giường thị, nghe thị với người đàn ông giả dạng cung nữ kia nói chuyện, thì thị vốn có một bộ, lấy được trong nhà Ngao Bái hai bộ, lại sai Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ Thụy Đống lấy trong phủ của kỳ chủ kỳ gì đó một bộ nữa”.

Đào Cung Nga nói “Đúng thế! Là lấy trong phủ kỳ chủ Trương Hoàng kỳ. Vậy trong tay thị đã có bốn bộ, mà biết đâu còn tới năm sáu bộ”. Bà ta đứng lên bước đi vài bước, nói “Những kinh sách này vô cùng quan trọng, tiểu huynh đệ, ta rất mong người có thể giúp đỡ, lấy trộm mấy bộ *Tứ thập nhị chương kinh* trong tay thái hậu”. Vi Tiểu Bảo trầm ngâm nói “Nếu quả thật con đĩ già bị thương nặng thì rốt lại khó mà sống được, ta e là mấy bộ kinh kia đã bị người ta chôn vào quan tài rồi”. Đào Cung Nga nói

“Không thể như thế, quyết không thể như thế. Ta lại lo giáo chủ Thần Long giáo cao hơn một nước, nhanh chân tới trước thì đúng là hỏng bét!”.

Năm chữ “Giáo chủ Thần Long giáo” là lần đầu tiên Vi Tiểu Bảo nghe thấy, bèn hỏi “Đó là người nào?”.

Đào Cung Nga không trả lời, đi qua đi lại mấy vòng trong phòng, thấy ngoài cửa sổ đã hơi sáng, trời sẽ sáng ngay, liền quay lại nói “Ở đây nói chuyện không tiện, sợ trên vách có tai, chúng ta đi thôi!”. Rồi kéo ba cái xác kia ra ngoài khách điểm, bỏ lên chiếc xe. Ba người này đều bị bà ta dùng trọng thủ đánh cho chấn động mà chết, hoàn toàn không chảy máu, vô cùng sạch sẽ, nói “Chủ khách điểm và phu xe của người đều bị chúng trói lại, cứ để họ tự cởi trói thôi”, rồi cùng Vi Tiểu Bảo ngồi lên xe, giơng xe đi về phía tây.

Đi được bảy tám dặm, trời đã sáng hẳn, Đào Cung Nga đem ba cái xác vứt vào một bãi đất hoang, bung mấy tảng đá lớn chát lên, quay về xe nói “Chúng ta vừa đi trên đường vừa trò chuyện, không sợ bị ai nghe thấy”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Cũng không biết dưới gầm xe có ai không”. Đào Cung Nga giật mình, nói “Đúng, người suy nghĩ còn chu đáo hơn ta”. Lập tức vung roi một cái, chiếc roi cong lại, roạt một tiếng đánh xuống gầm xe. Bà ta đánh luôn ba nhát, quả thật không có ai, bèn cười nói “Đây là tác phong đề phòng của người giang hồ, ta thì một khiêu cũng không thông”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó thì ta lại càng nửa khiêu cũng không thông, rốt lại người vẫn thông thạo hơn ta, nếu không thì tối hôm qua đã không cứu được ta”.

Lúc ấy chiếc xe đang đi trên một con đường lớn, bốn bề vắng vẻ. Đào Cung Nga thông thả nói “Người cứu mạng ta, ta cũng cứu mạng người, chúng ta tính ra cũng là sinh tử hoạn nạn chi giao. Tiểu huynh đệ, theo tuổi tác mà nói, thì ta đáng tuổi mẹ người, nếu người không chê thì gọi ta một tiếng cô cô, người có nhận ta làm cô, chịu làm cháu ta không?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Làm cháu cũng không ăn vào vốn, dù sao thì cũng đã gọi bà ta là cô cô rồi”. Vội nói “Vậy thì tốt quá. Có điều có một chuyện nói ra mười phần rủi ro, người mà nghe xong chỉ e không muốn nhận ta làm cháu nữa”. Đào Cung Nga hỏi “Chuyện gì thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta không có cha, mẹ ta làm gái điếm trong kỹ viện”.

Đào Cung Nga sững sốt, kế đó lập tức khuôn mặt rạng rỡ, vui mừng nói “Thằng cháu ngoan, anh hùng chẳng sợ xuất thân hèn. Thái tổ hoàng đế của chúng ta từng làm hòa thượng, từng làm vô lại lưu manh, cũng chẳng hề gì. Người ngay cả chuyện ấy cũng không giấu ta, đủ thấy người đối với cô cô một tấm chân tâm, tự nhiên ta cũng không giấu giếm người điều gì”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Chuyện mẹ mình làm gái điếm, Mao Thập Bát đại ca đã biết, rốt lại cũng không giấu được người ta. Muốn lừa cho người ta nói thật, thì cứ đem những chuyện không thể cho người khác biết của mình nói ra trước”. Lập tức nhảy xuống đất, quỳ xuống dập đầu, nói “Diệt nhi Vi Tiểu Bảo bái kiến cô cô”.

Đào Cung Nga mấy mươi năm nay quanh què trong thâm cung, ngay những lời có tình nghĩa cũng chưa từng

được nghe nửa câu, chợt thấy Vi Tiểu Bảo gọi mình thân thiết như thế, bất giác trong lòng chua xót, vội vàng xuống xe đỡ y dậy, cười nói “Thằng cháu ngoan, từ nay trở đi ta có được một người thân trên đời rồi...”, nói tới đó nhin không được ứa nước mắt, vừa cười vừa lau nước mắt, nói “Người thấy đấy, chuyện vui mừng lớn thế này mà cô cô người lại ứa nước mắt”.

Hai người trở lên xe, Đào Cung Nga tay phải cầm cương, tay trái nắm chặt tay phải Vi Tiểu Bảo, để con lừa thông thả từng bước bước đi, nói “Thằng cháu ngoan, ta họ Đào, đó là họ thật, khuê danh của ta là Hồng Anh, năm mười hai tuổi đã vào cung, năm sau thì hầu hạ Trưởng công chúa”. Vi Tiểu Bảo nói “Công chúa à?”. Đào Hồng Anh nói “Đúng, công chúa, là Trưởng công chúa của hoàng đế Sùng Trinh nhà Đại Minh ta”.

Vi Tiểu Bảo nói “A, té ra cô cô tiến cung vào đời hoàng đế Sùng Trinh nhà Đại Minh”.

Đào Hồng Anh nói “Đúng thế. Lúc hoàng đế Sùng Trinh xuất cung, vung kiếm chém đứt cánh tay công chúa. Ta nghe tin công chúa gặp nạn, chạy tới muốn cứu bà, trong lòng hoảng hốt, vấp ngã xuống đất, trán đập vào bậc đá ngất đi. Đến khi tỉnh lại đã không thấy bệ hạ và công chúa đâu nữa, trong cung rối loạn âm ỉ, không ai đếm xỉa tới ta. Không bao lâu nghe nói giặc Sấm vào cung, sau đó người Thất Sát Mãn Thanh lại đánh đuổi giặc Sấm, lại chiếm hoàng cung. Ờ, đó là chuyện nhiều năm rồi”.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Chẳng phải công chúa là con gái của hoàng đế Sùng Trinh sao? Tại sao hoàng đế lại giết bà?”.

Đào Hồng Anh thở dài một tiếng, nói “Công chúa là con gái ruột của hoàng đế Sùng Trinh, rất được hoàng thượng thương yêu. Lúc ấy kinh thành bị phá, quân giặc đã tràn vào thành, hoàng thượng quyết tâm tuấn nạn, người sợ công chúa bị bọn giặc làm nhục, nên muốn giết công chúa trước”.

Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Muốn giết con gái ruột của mình, quả thật cũng không phải dễ. Nghe nói hoàng đế Sùng Trinh về sau treo cổ ở Mối Sơn, phải không?”.

Đào Hồng Anh nói “Ta cũng chỉ là nghe người ta sau này nói lại. Người Thát Đát Mãn Thanh được Ngô Tam Quế dẫn vào cửa ải, đánh đuổi giặc Sấm, bá chiếm giang sơn của chúng ta. Cung nữ thái giám trong cung mười phần có tới tám chín được thả ra, nói là không tin cậy được. Lúc ấy ta còn nhỏ tuổi, ngã cái ấy bị thương rất nặng, nằm trong phòng tối, cũng không ai tới chăm sóc. Ba năm sau mới gặp sư phụ ta”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cô cô, võ công của người cao cường như thế thì võ công của lão nhân gia sư phụ người tự nhiên còn cao cường hơn”. Đào Hồng Anh nói “Sư phụ ta nói người có tài trong thiên hạ rất nhiều, võ công của bọn ta tính ra cũng chẳng đáng gì. Sư phụ ta là vâng lệnh thái sư phụ, vào cung làm cung nữ”, rồi vung roi đánh trên không vút vút thành tiếng, nói tiếp “Dụng ý của sư phụ ta lúc vào cung, cũng chính là vì tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh* kia”.

Vi Tiểu Bảo nói “Tất cả có tám bộ à?”. Đào Hồng Anh nói “Tất cả có tám bộ. Bát kỳ Mãn Châu gồm Hoàng Bạch Hồng Lam, bốn đạo Chánh kỳ, bốn đạo Tương kỳ, kỳ chủ mỗi đạo giữ một bộ, tất cả có tám bộ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vậy thì đúng rồi. Hai bộ kinh thư mà ta thấy lúc lục soát nhà Ngao Bái trên bìa bọc vải khác màu, một bộ màu vàng viền đỏ, một bộ màu trắng”.

Đào Hồng Anh nói “Té ra bìa tám bộ kinh ấy tương đồng với màu cờ của tám kỳ, nhưng trước nay ta chưa từng thấy qua”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trong tay mình đã có năm bộ, vậy là còn thiếu ba bộ. Tám bộ kinh thư này rốt lại cổ quái chỗ nào nhất định cô cô đã biết, phải tìm cách hỏi cho được”. Y làm ra vẻ ngu ngơ, nói “Té ra lão nhân gia thái sư phụ của cô cô người thành tâm bái Phật. Kinh Phật trong cung tự nhiên là đặc biệt quý báu, có người nói là dùng nước vàng viết ra”.

Đào Hồng Anh nói “Không phải như thế. Thằng cháu ngoan, hôm nay ta nói với ngươi, nhưng ngươi nói thế nào cũng không được tiết lộ ra. Ngươi thề đi”.

Chuyện thề thốt đối với Vi Tiểu Bảo là rất bình thường, sáng thề thì đến chiều đã quên, chiều thề thì đến tối đã quên, huống chi trong tám bộ kinh đã lấy được năm bộ, lẽ nào lại chịu khinh dị nói ra bí mật trong đó cho người khác biết? Vội nói “Hoàng thiên hậu thổ, nếu Vi Tiểu Bảo tiết lộ bí mật về *Tứ thập nhị chương kinh* thì về sau sẽ vô cùng khốn khổ, sẽ phải chết như gã khốn khiếp giả làm cung nữ sư huynh của con dī già”. Y vẫn tin rằng thề thốt thì

ngày sau sẽ ứng nghiệm, vì thế lúc phát thệ luôn lưu lại chỗ để lùi.

Đào Hồng Anh cười nói “Câu thề này thật rất mới mẻ cổ quái. Ta nói với người nhé, lúc người Thất Đát Mãn Châu vào cửa quan, hoàn toàn không ngờ là có thể cướp được giang sơn của nhà Đại Minh. Người Mãn Châu rất ít, quân cũng không nhiều, họ chỉ mong mỗi chiếm được vùng đất ngoài cửa quan lâu dài, là đã thỏa lòng rồi. Vì thế sau khi vào cửa quan, quân Bát kỳ vừa thấy vàng bạc châu báu là thẳng tay cướp bóc. Số của cải ấy họ đều chở ra ngoài cửa quan cất giấu. Lúc ấy Nhiếp chính vương chú hoàng đế Thuận Trị chấp chương đại quyền, nhưng trong Bát kỳ Mãn Châu kỳ nào cũng có thế lực riêng. Lúc ấy kỳ chủ tám kỳ họp bàn, vẽ nơi bí mật cất giấu số của cải ấy ra thành bản đồ, mỗi kỳ chủ giữ một tấm...”.

Vì Tiểu Bảo đứng bật dậy, lớn tiếng nói “A, ta minh bạch rồi”, vui sướng không sao kìm được. Chiếc xe bị động mạnh, y lại ngồi phịch xuống, nói “Tám tấm bản đồ ấy là giấu trong tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*”.

Đào Hồng Anh nói “Duông như cũng không hẳn như thế. Rốt lại chân tướng ra sao cũng chỉ có tám vị kỳ chủ lúc bấy giờ biết rõ, đừng nói người Hán chúng ta không ai hay biết, mà ngay các vương công đại thần người Mãn Châu e cũng rất ít người biết được. Sự phụ ta nói hòn núi mà người Mãn Châu cất giấu của cải ấy chính là long mạch của họ. Sở dĩ người Thất Đát chiếm được giang sơn to lớn của chúng ta là toàn dựa vào long mạch của hòn núi ấy”.

Vì Tiểu Bảo nói “Long mạch gì vậy?”.

Đào Hồng Anh nói “Đó là một nơi phong thủy rất tốt, tổ tiên của người Thát Đát Mãn Châu chôn ở núi ấy, con cháu phát lớn, tới chiếm Trung Quốc làm hoàng đế. Sư phụ ta nói nếu chúng ta có thể tìm ra được tòa bảo sơn ấy, phá đứt long mạch, đào mồ cuốc mả thì người Thát Đát Mãn Châu sẽ không lấy hoàng đế được, mà còn chết cả trong cửa quan. Tòa bảo sơn ấy quan trọng như thế, vì thế thái sư phụ và sư phụ ta tốn hết tâm huyết, muốn tìm ra mạch núi. Điều bí mật lớn này là cất giấu trong tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cô cô, tại sao thái sư phụ của người biết được chuyện của người Mãn Châu họ thế?”.

Đào Hồng Anh nói “Chuyện này nói ra dài lắm. Thái sư phụ ta vốn là phụ nữ người Hán ở Cẩm Châu, bị người Thát Đát bắt đi. Người Thát Đát ấy lại là kỳ chủ đạo Tương Lam kỳ. Thái sư phụ ta nói sau khi người Thát Đát vào cửa quan, thấy Trung Quốc chúng ta đất rộng người đông như thế thì vừa mừng vừa sợ. Kỳ chủ Bát kỳ liên tiếp họp bàn nhiều ngày, trong cuộc họp tranh cãi không thôi, nhưng vẫn không quyết định được chủ ý”.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Tranh cãi chuyện gì?”. Đào Hồng Anh nói “Có kỳ chủ muốn chiếm hết Trung Quốc. Có kỳ chủ lại nói người Hán đông như thế, nếu nổi dậy chống lại, một trăm người Hán đánh một người Mãn thì người Mãn làm sao sống được? Chẳng bằng cứ ra sức cướp bóc một phen, lui ra khỏi cửa quan thì ổn thỏa hơn nhiều. Sau cùng là do Nhiếp chính vương đưa ra chủ ý, y nói một mặt cứ cướp bóc, chở vàng bạc châu báu ra khỏi cửa quan cất giấu, một mặt cứ làm hoàng đế ở Trung Quốc,

nếu người Hán nổi lên chống lại, tình thế nguy cấp thì người Bát kỳ sẽ rút ra ngoài Sơn Hải quan”.

Vi Tiểu Bảo nói “Té ra lúc ấy người Thát Đát Mãn Châu cũng rất sợ người Hán chúng ta”.

Đào Hồng Anh nói “Tại sao lại không sợ ? Bây giờ họ cũng sợ, chỉ có điều chúng ta không đồng lòng mà thôi. Thăng cháu ngoan, tiểu hoàng đế Thát Đát rất thích người, nếu người có thể dò xét được tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh* ấy ở đâu, chúng ta sẽ lấy trộm số kinh thư ấy ra, đi phá long mạch của người Thát Đát, số vàng bạc châu báu kia cũng có thể làm quân phí cho nghĩa quân. Chúng ta chỉ cần khởi binh một lần là quân Thanh sẽ hoảng sợ chạy ra khỏi cửa quan”.

Vi Tiểu Bảo đối với việc phá long mạch, dấy nghĩa binh thì không nhiệt tình gì, nhưng nghĩ tới trong hòn núi kia cất giấu vô số vàng bạc châu báu, bất giác động tâm, hỏi “Cô cô, bí mật về hòn núi ấy có đúng là trong tám bộ kinh thư không?”.

Đào Hồng Anh nói “Thái sư phụ nói với sư phụ là một hôm kỳ chủ đạo Tương Lam kỳ say rượu nói lại với tiểu phúc tấn của y, tương lai y chết đi sẽ để lại một bộ kinh thư cho con trai tiểu phúc tấn, chứ không để lại cho con trai của đại phúc tấn. Tiểu phúc tấn rất không vui, nói một bộ kinh Phật thì có gì là lạ. Vị kỳ chủ ấy nói đây là gốc rễ tính mạng của người Bát kỳ, quan trọng hơn tất cả mọi chuyện, rồi nói vắn tắt lai lịch của bộ kinh Phật kia. Thái sư phụ ngoài cửa sổ nghe được, mới biết được đạo lý bên trong. Về sau thái sư phụ luyện được võ công, sư phụ ta cũng theo lão nhân gia người

học võ nhiều năm, thái sư phụ bèn ra tay lấy trộm kinh, nhưng lại bị người ta đánh trọng thương, lúc sắp chết sai sư phụ trà trộn vào cung làm cung nữ, nghĩ cách lấy trộm kinh. Trong phủ kỳ chủ Tương Lam kỳ có cao thủ võ công, chỉ cho rằng vào cung lấy trộm kinh thì dễ đắc thủ hơn. Nào ngờ sư phụ vào cung không lâu, phát giác ra trong cung cấm thâm nghiêm, cung nữ quyết không thể đi lại bừa bãi, muốn lấy trộm kinh thật là thiên nan vạn nan. Bà bèn nói hé ra với ta, lại nghe ta nói tới chuyện Trương công chúa nhà Đại Minh, có lòng nhớ chủ cũ, bèn nhận ta làm đồ đệ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chẳng trách gì con đi già trăm phương ngàn kế để lấy được kinh thư. Thị cũng là người Mãn Châu, sẽ không đi phá long mạch, chắc là muốn lấy vàng bạc châu báu trong núi. Có điều thị đã là thái hậu, muốn gì có nấy, thì cần gì số của cải kia?”.

Lại nghĩ “Vậy thì tại sao con rùa đen Hải Đại Phú cứ chăm chăm không quên muốn mình tới Thượng thư phòng lấy trộm kinh thư? Ờ, y không phải là cần kinh thư thật, hoặc muốn dụ mình mắc câu, khai ra người chủ sử sai mình làm mù mắt y, hoặc muốn từ đó tra xét ra hung thủ hại chết Đoan Kính hoàng hậu. Có quá nửa là y cho rằng người chủ sử và hung thủ chỉ là một người. Muốn lừa cho con rùa đen Hải Đại Phú thổ lộ tâm sự thì bây giờ mình không có bản lĩnh, chỉ e Diêm La vương cũng không làm được”.

Đào Hồng Anh làm sao đoán được Vi Tiểu Bảo đang nghĩ về Hải Đại Phú, bèn nói “Biết đâu trong tòa bảo sơn ấy còn có điều gì cổ quái, ngay thái sư phụ cũng không biết. Sư phụ ở trong cung không lâu thì mắc bệnh

mà chết. Lúc lâm tử lão nhân gia người cứ định ninh dặn dò, muốn ta tìm cách lấy trộm kinh, lại nói chuyện trộm kinh muôn phần khó khăn, với sức một mình ta khó mà làm được, bảo ta thu một đệ tử có thể nhờ cậy được trong cung, kể lại bí mật về kinh thư. Đời trước không làm được thì đời sau lại tiếp tục, đừng để bí mật này mất đi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, đúng ! Nếu bí mật này bị thất truyền, thì rất nhiều vàng bạc châu báu kia không khỏi quá... quá đáng tiếc”.

Đào Hồng Anh nói “Vàng bạc châu báu cũng không quan trọng, nhưng nếu để người Thất Đát Mãn Châu hết đời này đến đời khác chiếm cứ giang sơn của người Hán chúng ta, đó mới là chuyện đáng hận lớn nhất”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cô cô nói không sai”, trong lòng lại nghĩ “Bấy nhiêu vàng bạc châu báu như thế mà nếu không lấy ra tiêu pha một phen mới là chuyện đáng hận lớn nhất”. Y còn nhỏ tuổi, thăm kích người Mãn Châu giết hại bách tính người Hán chỉ nghe người ta kể lại, chứ chưa từng chính mình trải qua. Trong bấy nhiêu ngày ở trong cung chỉ có một mình thái hậu là đáng căm hận, Hải Đại Phú tuy từng mưu hại nhưng rốt lại mình hại y thì nhiều chứ y hại mình thì ít. Còn lại từ hoàng đế trở xuống người nào cũng rất tốt với y, cũng không thấy người Mãn Châu có chỗ nào hung ác tàn bạo. Y cũng biết nếu mình không được hoàng đế sủng ái thì các đại thần quyền quý người Mãn Châu cũng không thân thiết phụng thừa mình như thế, nhưng rốt lại vẫn gặp nhiều người hòa nhã, ít kẻ độc ác, cho nên mối thù chủng tộc, mối hận quốc gia trong lòng cũng rất lạt lẽo.

Đào Hồng Anh nói “Bấy nhiêu năm trong cung, ta cũng không thu nhận đệ tử. Những cung nữ ta gặp không nhiều, nhưng số ta biết nếu không phải là ngu ngốc hồ đồ thì là gian xảo nhỏ nhen, hàng ngày chỉ mong mỗi làm sao được hoàng đế lâm hạnh, từ cung nữ thăng lên phi tần. Bí mật lớn này của chúng ta lại có thể nói với hạng người ấy sao? Vài năm nay ta thường lo lắng, cứ chậm trễ thế này, không tìm được manh mối nào về chỗ cất giấu kinh thư, ngay cả đệ tử tốt cũng không thu được một người. Tương lai ta chết đi rồi, đem bí mật lớn này vào quan tài, người Thát Đát Mãn Châu vẫn ngồi yên ổn trong đất nước, chuyện có lỗi với thái sư phụ và sư phụ thì không cần nói, mà còn trở thành đại tội nhân của người Hán. Thăng cháu ngoan, ta vô tình gặp được ngươi, nói với ngươi chuyện lớn này, trong lòng quả thật rất vui mừng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Con cũng rất vui mừng, có điều kinh thư gì đó thì không hề để ý”. Đào Hồng Anh nói “Vậy tại sao ngươi lại vui mừng?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con không có thân nhân, mẹ lại như thế, sư phụ lại khó được gặp mặt, bây giờ lại có được một người cô ruột, một người cô tốt, tự nhiên là rất vui mừng”.

Y miệng lưỡi ngọt ngào, khiến Đào Hồng Anh mười phần vui vẻ. Bà ta mỉm cười nói “Ta được một đứa cháu ngoan, cũng rất vui mừng”. Qua một lúc lại hỏi “Sư phụ ngươi là ai?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Sư phụ con là Tổng đà chủ Thiên địa hội, họ Trần tên Cận Nam”.

Đào Hồng Anh ngay cả nhân vật tên tuổi lẫy lừng như Trần Cận Nam cũng mới nghe tới lần đầu, gật gật

đầu nói “Sư phụ ngươi đã là Tổng đà chủ Thiên địa hội, võ công nhất định phải rất cao cường”. Vi Tiểu Bảo nói “Chỉ có điều thời gian con theo sư phụ rất ngắn, học không được bao nhiêu võ công. Cô cô, người dạy con một ít được không?”. Đào Hồng Anh ngần ngừ nói “Nếu như trước nay ngươi chưa từng học võ công, tự nhiên ta sẽ đem hết sở học dạy ngươi. Chỉ là võ công của sư phụ ngươi so với môn phái của ta có quá nửa là khác hẳn, học vào cũng e lại có hại. Theo như người thấy sư phụ ngươi so với ta thì võ công của ai cao hơn?”.

Vi Tiểu Bảo nói muốn bà ta truyền thụ võ công, vốn là buộc miệng nói bừa để lấy lòng, chứ nếu Đào Hồng Anh đáp ứng truyền thụ võ công cho y thật, y sẽ tìm có khác để dùn đẩy thoái thác, một khi học võ công, thì nhất thời lên núi Ngũ Đài không được, hướng chi tính nết y thích lười biếng rong chơi, hoàn toàn không thể nhẫn nại để học võ, nghe bà ta hỏi thế, bèn nhân cơ hội nói “Cô cô trước mặt người, con không dám bịa đặt”. Đào Hồng Anh nói “Trẻ con thì tự nhiên thành thật mới tốt”. Vi Tiểu Bảo nói “Con từng thấy sư phụ động thủ với một người võ công cực cao, chỉ qua ba chiêu, là đã chế phục được y, người kia thua tới mức vô cùng khâm phục. Cô cô, chỉ e người còn thua xa sư phụ”.

Đào Hồng Anh mỉm cười nói “Đúng thế, ta cũng nghĩ là thua xa. Ta đánh nhau với người đàn ông giả dạng cung nữ kia, nếu không có người đâm vào lưng y một kiếm thì ta đã sớm mất mạng rồi. Sư phụ ngươi làm sao mà vô dụng như thế chứ?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Có điều gã giả dạng cung nữ kia cũng rất lợi hại, đến bây giờ con nhớ lại vẫn còn sợ”.

Đào Hồng Anh da thịt trên mặt giãn giật, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, ngo ngẩn xuất thần. Vi Tiểu Bảo nói “Cô cô, người không khỏe à?”. Đào Hồng Anh không trả lời, tựa hồ không nghe thấy. Vi Tiểu Bảo lại hỏi lần nữa, Đào Hồng Anh thân hình run lên, nói “Không... không có gì đâu!”. Đột nhiên chát một tiếng, vứt chiếc roi trong tay xuống đất. Vi Tiểu Bảo nhảy xuống xe nhặt chiếc roi rồi phi thân nhảy lại lên xe, thân pháp vô cùng gọn gàng lanh lẹ.

Y đang đắc ý, chỉ mong Đào Hồng Anh khen ngợi vài câu, lại thấy bà lắc lắc đầu, nói “Hài tử, từ nay trở đi nhất định ngươi phải khổ công rèn luyện mới được. Công phu hiện tại của ngươi làm thái giám trong cung thì rất tốt, nhưng đi lại trên giang hồ thì rất không đủ, còn thua xa người không biết chút võ công nào”. Vi Tiểu Bảo mặt mũi đỏ bừng, ứng tiếng “Dạ!”, nghĩ thầm “Võ công của ta tuy không ra gì, nhưng tại sao lại không bằng cả người không biết võ công?”.

Đào Hồng Anh nói “Nếu ngươi không biết chút võ công nào, người ta cũng không cần khinh dị giết ngươi. Người đã biết võ công, đối phương đề phòng ngươi phản kích, một khi ra tay là không hề dung tình, há lại không rủi ro sao?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu gặp bọn tiểu tặc mở khách điếm, xông muện hương thì sao?”. Đào Hồng Anh ngẩn ra, nhất thời không trả lời được, qua một lúc mới nói “Nói thế cũng phải, trên giang hồ thì đại khái bọn tiểu tặc đông hơn các hảo thủ võ công”.

Bà hơi có chút tâm thần bất định, chỉ vào một gốc cây lớn bên phải đường phía trước, nói “Chúng ta tới đó nghỉ

một lúc sẽ đi tiếp, cho con lừa ăn cỏ”, rồi đánh xe tới dưới gốc cây, hai người xuống xe, sóng vai ngồi trên rễ cây.

Đào Hồng Anh lại xuất thân một lúc, đột nhiên nói “Có nói gì không? Y có nói gì không?”. Vì Tiểu Bảo không biết bà hỏi ai, ngẩn đầu lên nhìn, cảm thấy rất khó trả lời. Hai người nhìn chòng chọc vào nhau, một người chờ đối phương trả lời, một người không biết đối phương muốn hỏi gì.

Qua hồi lâu, Đào Hồng Anh lại hỏi “Người có nghe y nói gì không? Có thấy môi y mấp máy không?”. Vì Tiểu Bảo thấy dáng vẻ của bà như thế, ngấm ngấm run sợ “Cô cô bị trúng tà hay gặp ma?”. Bèn hỏi “Cô cô, người thấy ai thế?”. Đào Hồng Anh nói “Ai à? Là... là người đàn ông giả trang cung nữ à?”.

Vi Tiểu Bảo càng sợ hãi, run lên nói “Người thấy người đàn ông giả trang cung nữ ở... ở đâu thế?”.

Đào Hồng Anh chợt như tỉnh mộng, nói “Đêm ấy trong phòng thái hậu, lúc người đàn ông giả trang cung nữ kia đánh nhau với ta, người có nghe y mở miệng nói gì không?”.

Vi Tiểu Bảo thở phào ra một hơi, nói “Ờ, là người hỏi chuyện đêm hôm ấy. Y nói gì thế, con không nghe thấy”. Đào Hồng Anh lại ngẫm nghĩ một lúc, lắc đầu nói “Vô công của ta kém y rất xa, y cũng không cần niệm thần chú”. Vì Tiểu Bảo hoàn toàn không hiểu gì, bèn khuyên “Cô cô, không cần nghĩ tới y nữa, người ấy đã bị chúng ta giết rồi, không sống lại được nữa đâu”.

Đào Hồng Anh nói “Người ấy bị chúng ta giết chết rồi, không sống lại được nữa”. Câu ấy vốn là lời tự an ủi

cho mình yên tâm, nhưng giọng nói của bà ta lại cho thấy trong lòng đang mười phần sợ sệt. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người tuy võ công cao cường, nhưng lại sợ ma. Chỉ giết có một người, mà tâm thần bất định như thế, huống chi cung nữ giả kia là do ta giết, không phải là người giết. Người giết con dĩ già, lại chỉ giết gần chết, làm thị nửa sống nửa chết, rốt lại vẫn có thể sống lại, thật là dở quá”. Đào Hồng Anh nói “Y đã chết rồi, tự nhiên không hề gì, có phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, cho dù biến thành ma cũng không cần sợ y”.

Đào Hồng Anh nói “Cái gì mà ma với không ma? Ta là lo y là đệ tử của giáo chủ Thần Long giáo, chuyện này... chuyện này... Ồ, thái hậu gọi y là sư huynh thì không phải rồi, quyết là không phải. Xem võ công của y thì hoàn toàn không giống, có phải không? Người quả thật không thấy lúc y xuất thủ thì môi hơi máy động, phải không?”. Bà nói một mình, âm thanh run lên, tựa hồ chỉ mong Vi Tiểu Bảo có thể chứng thực là bà đoán không sai.

Vi Tiểu Bảo làm sao phân biệt được gia số võ công của người đàn ông giả trang cung nữ kia, nhưng cao giọng nói “Không cần lo lắng, người nói rất đúng, người đàn ông cải trang cung nữ kia võ công không giống. Lúc y ra tay, miệng cứ ngậm tằm, không nói câu nào. Cô cô, giáo chủ Thần Long giáo là thằng đầy tớ nào thế?”.

Đào Hồng Anh vội nói “Hong giáo chủ Thần Long giáo thần thông quảng đại, võ công cao thâm không thể lường được, tại sao ngươi lại gọi y là thằng đầy tớ? Thằng

nhỏ, cho dù là sau lưng thì trong lời lẽ cũng không được đắc tội với y. Hồng đại giáo chủ đồ tử đồ tôn rất đông, tin tức rất linh thông, người chỉ cần nói ra một lời nửa câu bất kính, đồn tới tai y, thì người... kiếp này kể như xong rồi”, vừa nói vừa nhìn đông ngó tây, tựa hồ sợ chung quanh có bộ chúng của giáo chủ Thần Long giáo.

Vi Tiểu Bảo nói “Giáo chủ Thần Long giáo lợi hại thế à? Chẳng lẽ quyền lực của y còn lớn hơn hoàng đế sao?”. Đào Hồng Anh nói “Quyền lực của y tự nhiên là không lớn bằng hoàng đế. Có điều người đắc tội với hoàng đế rồi bỏ trốn đi, thì hoàng đế chưa chắc đã bắt được người, chứ đắc tội với giáo chủ Thần Long giáo thì cho dù là chân trời góc biển cũng không có đất dung thân đâu”. Vi Tiểu Bảo nói “Nói như thế thì Thần Long giáo còn người đông thế mạnh hơn Thiên địa hội bọn con à?”. Đào Hồng Anh lắc đầu nói “Khác chứ, khác chứ. Thiên địa hội các người phản Thanh phục Minh, hành sự quang minh chính đại, hảo hán giang hồ ai ai cũng kính trọng, Thần Long giáo tự nhiên là khác hẳn”. Vi Tiểu Bảo nói “Người nói hảo hán trên giang hồ, người nào cũng rất sợ sệt Thần Long giáo à?”. Đào Hồng Anh ngẫm nghĩ một lúc, nói “Chuyện trên giang hồ ta biết rất ít, chỉ là nghe sư phụ nói lại. Thái sư phụ của ta vô công cao cường như thế, mà vẫn chết dưới tay đệ tử Thần Long giáo đấy”.

Vi Tiểu Bảo ngoác miệng ra cười “Con mẹ nó, nói thế thì Thần Long giáo là đại cừu nhân của chúng ta, vậy thì cần gì sợ chúng?”.

Đào Hồng Anh lắc đầu, thông thả nói “Sư phụ ta nói, vô công của Thần Long giáo thiên biến vạn hóa có

nhiên vô cùng lợi hại, nhưng khó chống nhất chính là trong giáo của họ có rất nhiều thần chú, lúc lâm địch đọc lên, có thể khiến đối thủ trong lòng sợ hãi, mà họ thì càng đánh càng hăng. Lúc Thái sư phụ vào phủ kỳ chủ Tương Lam kỳ lấy trộm kinh thư, kịch chiến với mấy đệ tử Thần Long giáo, rõ ràng chiếm được thượng phong, trong bọn có một người lẩm nhẩm trong miệng, quyền phong cuồng lực của Thái sư phụ đánh ra càng lúc càng yếu đi, sau cùng bụng dưới bị trúng chưởng trọng thương. Sư phụ ta lúc ấy có mặt ở đó, chính mắt nhìn thấy. Bà nói bà hăng hái xông vào giúp đỡ, nhưng sau khi nghe mấy câu thần chú thì toàn thân nhũn ra, chỉ muốn quỳ xuống đầu hàng, hoàn toàn không có lòng dạ nào đánh nhau. Thái sư phụ vừa bị thương, người kia không niệm thần chú nữa, sư phụ ta dũng khí lại lập tức tăng lên, xông vào cứu được sư phụ chạy thoát. Sau đó bà nghĩ lại vừa xấu hổ vừa sợ sệt, vì thế cứ dằn đi dằn lại ta, nói chuyện đáng sợ nhất trong thiên hạ không gì bằng động thủ với người trong Thần Long giáo”.

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm “Sư phụ của người là đàn bà nên nhút nhát, thấy đối phương cao cường nên sợ tới mức chỉ muốn đầu hàng”. Bèn nói “Cô cô, người kia niệm thần chú gì đó, người đã nghe qua chưa?”.

Đào Hồng Anh nói “Ta... ta chưa nghe qua. Ta sợ người đàn ông giả trang cung nữ kia là đệ tử Thần Long giáo, cho nên nãy giờ hỏi người, xem lúc y động thủ với ta trên môi có mấp máy không”. Vì Tiểu Bảo nói “A, té ra là thế!”. Nhớ lại tình hình nghe thấy nhìn thấy lúc ở dưới gầm giường, bèn nói “Hoàn toàn không có, người có nghe thấy gì không?”.

Đào Hồng Anh nói “Cung nữ giả ấy võ công cao hơn ta rất nhiều, ta dốc toàn lực ứng chiến, nên về tình hình chung quanh không biết gì cả. Chỉ là ta đánh nhau với y một lúc, trong lòng đột nhiên thấy sợ, chỉ muốn bỏ chạy, sau đó nghĩ lại, cảm thấy rất kỳ lạ”.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Cô cô, từ lúc người học võ đến nay đã động thủ giết người nhiều chưa?”. Đào Hồng Anh lắc đầu nói “Trước nay chưa từng động thủ với ai, cũng chưa từng giết người nào”. Vi Tiểu Bảo nói “Thế thì đúng rồi, về sau người cứ giết thêm vài tên, động thủ với người ta thêm vài lần thì sẽ không sợ nữa đâu”.

Đào Hồng Anh nói “Có khi người nói đúng đấy. Có điều ta không muốn động thủ với người ta, cũng không muốn giết người, chỉ cần có thể yên yên ổn ổn tìm được tám bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, phá được long mạch của người Thất Sát Mãn Thanh, là đã thỏa mãn rồi. Ờ, có điều bộ *Tứ thập nhị chương kinh* của kỳ chủ Tương Lam kỳ có tới tám chín phần là đã rơi vào tay Thần Long giáo, mà muốn cướp lại từ tay Thần Long giáo thì rất khó”. Bà đã hóa trang, không nhìn thấy vẻ mặt thế nào, nhưng từ ánh mắt mà nhìn, vẫn có thể thấy trong lòng bà đang sợ sệt.

Vi Tiểu Bảo nói “Cô cô, người vào Thiên địa hội của bọn ta được không?”. Nghĩ thầm “Người sợ tới mức như thế đấy! Thiên địa hội bọn ta người đông thế mạnh, không sợ gì Thần Long giáo”. Đào Hồng Anh chột sùng sốt, hỏi “Tại sao người muốn ta gia nhập Thiên địa hội?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tôn chỉ của Thiên địa hội là phản Thanh

phục Minh, rất hợp với tâm ý của Thái sư phụ và sư phụ người”. Đào Hồng Anh nói “Như thế vốn rất hay, nhưng chuyện này sắp tới sẽ nói. Bây giờ ta phải về cung, người định đi đâu?”.

Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Người lại về cung à? Không sợ con đi già sao?”. Đào Hồng Anh thở dài một tiếng, nói “Ta từ nhỏ đến lớn sống trong cung, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có sống trong cung mới không sợ sệt. Chuyện đời bên ngoài ta chẳng biết gì cả. Ta vốn sợ mang điều bí mật kia vào quan tài, bây giờ đã nói với người rồi, cho dù bị thái hậu giết chết cũng không hề gì. Mà nói lại hoàng cung rất rộng lớn, ta tìm một chỗ nào đó ẩn núp, thái hậu cũng không tìm ra được ta”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, người về cung đi, sau này nhất định con sẽ tới thăm. Hiện sư phụ có việc sai con đi làm”.

Đào Hồng Anh không tiện hỏi nhiều về việc của Thiên địa hội, liền nói “Sắp tới người về cung, làm sao gặp ta được?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con về tới cung sẽ chắt một đồng đá ở hỏa trường, bên trên cắm một mảnh gỗ, trên mảnh gỗ vẽ hình con chim sẻ, để người biết con đã về. Đêm ấy chúng ta sẽ gặp nhau ở hỏa trường”. Đào Hồng Anh gật đầu nói “Tốt lắm, cứ thế mà làm. Thằng nhỏ ngoan, trên giang hồ sóng gió hiểm ác, người phải thật cẩn thận đấy”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Vâng, cô cô, người cũng phải cẩn thận, con đi già thái hậu tâm địa tàn ác, người ngàn vạn lần đừng mắc lừa thì”.

Hai người đánh xe tới thị trấn, Vì Tiểu Bảo thuê một chiếc xe khác, hai người chia tay. Vì Tiểu Bảo thấy Đào Hồng Anh giơng xe về phía đông, không ngừng quay đầu lại nhìn, nghĩ thầm “Tuy bà không phải là cô ruột mình, nhưng đối xử với mình rất tốt”.

(Xem tiếp tập 4)

MỤC LỤC

Hồi 11

*Viện con xuân ấm ngời ngời bóng
Áo nhẹ đêm sâu ngát ngát hương* 5

Hồi 12

*Luôn mồm chọc ghẹo ta là giỡn
Thoáng nghe là hiểu bác như thân* 49

Hồi 13

*Lật đổ hai nhà trời giúp sức
Hưng suy một cuộc sử qua trang* 99

Hồi 14

*Chức mất mới thôi hờn mất nước
Năm tàn lại động ý tù Nam* 163

Hồi 15

*Quan tâm mưa gió từng liên chiếu
Rẻ mạng non sông thỏa tráng du* 227

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường tộ - Hà Nội
ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LỮU
Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP
Bìa và trình bày
AZ Design
Sửa bản in
PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Đình ký - Tập 3

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16 - 7 - 2002.
In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.

ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

ĐÓN ĐỌC:

ỷ thiên đồ long ký

Loc định ky 3 - M

8

Giá: 25.000 Đ